HIPPOCRATIS
MAGNI
APHORISMI

CANTABRIGIÆ
1633

57 3223(1)/A
A.x.0.1

STC. 13518

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ
ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ
ΟΙ ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ,
Πεζικοὶ τε καὶ Ἐμμετροι.

HIPPOCRATIS MAGNI
APHORISMI,
Soluti & Metrici.

INTERPRETE
JOANNE HEURNIO
Medico Ultrajectino.

METAPHRASTIS,
JOANNE FRERO
Medico-Poëtâ
ET
RADULPHO WINTERTONO
Medicinæ & Poëseos Græcæ studioso,
ANGLIS.

Alexandri Magni Apophthegma.
ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ἔζι, τὸν ἓυ ποιοῦντα κακῶς ἀκούειν.
REGALE est, bene cùm feceris, malè audire.

CANTABRIGIÆ
Excudebant Thomas Buck & Rogerus Daniel.
MDCXXXIII.

REVERENDISSIMO IN CHRISTO PATRI AC HONORATISSIMO DOMINO GUILIELMO

Providentiâ divinâ Londinensi Episcopo, Regiæ Majestati à Consiliis, Sacelli Decano,

ET

Academiæ Oxonienſis *Cancellario.*

SACRATISSIME ANTISTES,

QUanquam ipſe mihi perſuadere nullo modo poſſum, quicquam à me puſillo homine tam elaboratum atque perfectum prodire poſſe, quod Reverendiſſimi Patris ac Honoratiſſimi Domini titulis ac meritis

vel minima quidem ex parte respondere videatur: Clementiæ tamen tuæ & bonitati innatæ tantum derogare non debeo, ut credam hoc qualecunque officium nuncupatorium, sincero animi affectu observantiæ nomine oblatum, communem bonarum literarum Fautorem & Patronum tanquam à se alienum prorsus aversaturum. Sed quid ago? Tantóne Antistiti ab Ecclesiæ negotiis & studiis sacratioribus otium aliquando ut sit, Aphorismos ut legat? medicorum minimi poëmation ut respiciat? Ignoscat mihi, obsecro, Paternitas Tua. Non illud peto, Aphorismos hosce Ipse ut legas: neque enim ignorare possum quàm sis totus aut in Ecclesia Dei gubernanda, aut in literis sacris perscrutandis & Theologiæ studio persequendo nunquam non occupatus. At quid? Mea carmina? Nè hæc quidem. Illud verò unum, quod tamen instar est omnium, ut ab aliis sive Medicinæ sive Poëseos

seos studiosis sic legi permittas, ut, quæ per se satis sunt obscura, dum brevitati vehementer studeo & memoriæ consulo, benigni vultûs tanquam propitii syderis aspectu & splendore priùs illustrata, Tuis sub auspiciis in lucem prodeant commendatiora. Quanquam quid dixi? Mea? Non mea, sed Hippocratis, cui quidem, fixâ lege, sic adhærendum censui, ut nè *latum* aliquando *unguem*, uti aiunt, ab ejus textu discessionem fecerim. Faciant qui volunt; faciunt autem plurimi, quibus nihil placet quod antiquitatem sonat: Habet enim Medicina (utinam non haberent & Facultates aliæ!) suos Thessaleos, qui sex mensium curriculo se artifices perfectos evadere posse confidunt: Qui si audirentur, de vera Medicina actum esset, bonæ literæ è republica exularent, Academias nullas haberemus, aut certè hominum illiberalium & mechanicorum officinis contemptiores; Hippocrates nullus foret: Qui quantus est,

à vulgo Medicorum jam diu spretus, contemptus, desertus, ad Paternitatem Tuam accedit supplex orator, rogans obnixè in Sacrarium Clientelæ Tuæ se ut recipias, ab injuriis temporum & calumniis hominum, quibus oneratus est, vindices; & Proxenetæ suo Philelleni hujus officii qualiscunque veniam indulgeas. Quod reliquum est: Paternitatem Tuam Ecclesiæ suæ fulcrum & præsidium munitissimum quàm diutissimè conservare ut velit, ardentissimis votis Deum ☉pt. Max. obtestatur

Paternitati Tuæ

Servus humiliter deditißimus

Radulphus Winterton.

IN R. WINTERTONI *METAPHRASIN*

Procancellarii Academiæ Cantabrigiensis

ET

Reverendorum Sacræ Theologiæ Professorum Censuræ.

Censura Reverendi viri THOMÆ COMBER,

Sacræ Theologiæ Professoris, Decani Carliolensis, Collegii Sanctæ atque Individuæ Trinitatis Præfecti, Academiæ Cantabrigiensis Procancellarii, Ann. Dom. 1632.

APhorismos, quorum laus sine verborum ambage evidentiam rerum exhibere compertam, Quæ magis explicatio deceat, quàm parca sanè verborum commentatio? Id præstitit apparatu hoc suo vir eruditus R. Wintertonus. Hujus ego & operam & institutum vehementer approbabam, & librum ipsum, cùm penes me id muneris esset, edendum permiseram: sed tardiùs processêre operæ. Rogatus ergò ut pro more, illo munere abdicatus, approbationem testarer meam, Ità factum testor

THOMAS COMBER.

Censura Reverendi viri
THOMÆ BAINBRIG,

Sacræ Theologiæ Professoris, & Collegii Christi Magistri.

AMœnus liber iste & ferax Medicorum hortus: Quot Aphorismi, tot miræ virtutis sata, tot morbis mortique antidota. Si quæris, Hippocrates, Hortulanum, En tibi Wintertonum! Solertem magis prisca haud dederunt tempora; haud dabunt novissima. Nemo florum in eo nativos exprimere colores, nemo virtutum miracula felicius explicare. Opus verè Ἀλεξίφαρμον· quo testis locupletior nullus.

THOMAS BAINBRIG.

April. 13. 1633.

Censura Reverendi viri
MATTHÆI WREN,

Sacræ Theologiæ Professoris, Decani Windesorensis, Domûs S. Petri Custodis.

INtegrum hunc Aphorismorum librum evolvere per negotia nondum licuit; sed quas partes sparsim percensui plurimas, ità perplacent, ut non possim non spondere mihi, ad artis Medicæ linguæ; Græcæ professionem egregiè profuturum, quòd liber publici juris per typos factus sit.

MATTHÆUS WREN.

April. 20. 1633.

Censura

Censura Reverendi viri
HENRICI GOCHE,

Sacræ Theologiæ Professoris, & Collegii Trinitatis Socii, è Senioribus.

QUæ duo rarò solent, Intellectus & Memoria, in hoc libello conveniunt. Hippocrates intelligentem faciet, Wintertonus memorem: ille Græcus, hic Philellen; ille Medicorum Pater, hic filius Licentiatus; ille Aphorismorum autor, hic Metaphrastes: ambo metri observantissimi. Brevitatem ipsi cùm affectârint; vituperarem, si prolixior essem.

HENRICUS GOCHE.

April. 12. 1633.

Censura Reverendi viri
ROBERTI METCALFE,

Sacræ Theologiæ & Linguæ Hebraicæ Professoris.

CUm Hippocratis Aphorismos multis nominibus commendatissimos Carmen hoc Græcum ab eruditissimo viro Radulpho Wintertono concinnatum ad plenum repræsentet, eósque in subsidium memoriæ æquo æstimatori etiamnum adhuc commendatiores reddat: Dignum censui quod unà cum iis in publicum prodiret.

E Coll. Trin. April. 12. 1633. ROBERTUS METCALFE.

Censura

Censura Reverendi viri EDOARDI MARTIN,

Sacræ Theologiæ Professoris, & Collegii Reginalis Magistri.

HOs septem libros Aphorismorum Hippocratis omnes commodè ac feliciter numeris donatos à Radulpho Wintertono, Augustissimi Collegii Regalis Socio, juxta Statuta istius Collegii Medicinæ Professioni designato, & celeberrimæ Academiæ Cantabrigiensis autoritate in utrâque Medicinâ Licentiato, Utibiles censet ad artis pariter ac memoriæ subsidium, qui typis mandentur,

EDOARDUS MARTIN.

Lectori

Lectori candido, R. W. *S. P. D.*

EXpectas, opinor, Lector candide, Metaphraseos hujus qualiscunque & instituti mei rationem tibi in ipso vestibulo ut aperiam. Neque non æquum judico, expectationi tuæ aliqua saltem ex parte ut satisfaciam. Sic igitur accipe.

Sed est tibi prius communicatum quod velim, quódque officii mei ratio hoc in loco silentio præterire me neutiquam patiatur, Quo autore hoc quicquid est operis aggressus sim, quo hortatore in suscepto opere progressus, quo Apolline in dubiis consulto ad finem perduxerim.

Is est (quem, ut ejus merita postulant, honoris causâ nomino) JOANNES COLLINS Medicinæ Doctor, & in Academia Cantabrigiensi Professor Regius: Qui cùm pro paterno animi affectu, quo me amplecti solet, de salute mea sollicitus, mœrore penè confectum animadverteret, consuluit, Scepositis ad tempus aliis curis & cogitationibus quæ animum meum diversè trahebant, omnes animi vires aliò intenderem, & huic potissimùm operi manum admoverem: sic enim fore ut paulatim mihi inopinanti obreperet malorum præteritorum oblivio. Feci, ut monuit: Factum est, quod prædixit. Agnosco utrumque, & Medicum summum & amicum singularem. Si tibi quid legenti occurrat quod prosit aut placeat, Lector; huic debes, non mihi: si quid secùs acciderit; dignus tamen is est cujus causâ etiam ignoscas mihi.

Quod

Quod ad ipsum Hippocratis textum attinet, *Consultis variis exemplaribus nullum inveni, in quod sive Transcriptorum Atticorum incuriâ ante usum rei Typographicæ inventum, sive Typographorum ociantia multis in locis Lingua communis aut Dialectus Attica in locum Ionicæ*, id est; *Hippocraticæ non irrepserat, ut in hujusmodi exemplis (nisi me fallit mea conjectura)* ξυμφέρει, ξυμπάθεια, ξυννοσέει, &c. *pro* συμ-- & συν-- χεῖται, δεῖται ὑπογράφεται, πυνέειν, ἢ πρὸς, &c. *pro forma incontracta*, χρέεσθαι, &c. *ut patet in plurimis locis* τοῖς, ταῖς *pro* τοῖσι, ταῖσι *per Proschematismum Ionicum: Longum esset omnia enumerare. Quid agerem? Solus ego meo unius judicio confisus omnium auctoritati refragarer? scribendi rationem immutarem? typis ederem? Sunt fortasse quibus id arrogantis, & novis rebus studentis, videri posset. Non præmitterem has animadversiones meas? Ignorantis, aut certè parùm constantis. Dicant quid velint quibus nihil placeat præterquam suum. Non moror. Satis sit tibi, Lector candide, hac de re te admonitum prius.*

Quod ad Dialectos, *quibus usus sum*, attinet, *Hoc te præmonitum volo, Dialectum Ionicam mihi præ reliquis placuisse, & quòd Hippocratis esset, & quòd ejus dulcedine quadam captus essem: quamvis nec eâ solâ usus sim; sed & aliis, (sequutus in hoc Poëtarum Principem) Æolicâ interdum, parciùs Doricâ, (nisi in Infinit. terminat. in ἐμεναι quæ Pentametro claudendo quadrant optimè) Attica verò rarissimè, aut si adeò, non nisi metri ratione id exigente.*

Quod ad metri rationem attinet, *Si quod tibi fortè occurrat carmen, quod Græci* Ἀκέφαλον *vocant, sive* Λαγαρόν, *seu* Μείζον· *si frequens pedum* Enallage, *præsertim verò in quinto loco; si* Synecphonesis *sive* Synizesis *plurima, præsertim verò in forma* Nominum,

num, Verborum, & Participiorum, *incontracta, si audacior* (*ut non nemo putet*) *reliquarum licentiarum Poëticarum usus*: Primò *id cogites, quàm difficile sit hoc argumenti genus quod in metra redigatur.* Deinde *hoc resciscas, nihil à me quovis in genere factum esse, quod non idem factitatum sit ab aliis eximiis viris* (*quibuscum ego minimè comparandus sum; sed factitatum est tamen*) *in materia non dissimili. Missis aliis, unum nomino, eúmque* Dionysium, *apud quem in libro illo, qui inscribitur* Ἡ τῆς οἰκουμένης περιήγησις, *quæ recensui omnia, iísque etiam plura, in una atque altera scheda* (*neque enim* Terra & Mare *tertiam comp'ent*) ὡς ἐν τῷ πάνυ *reperies. Postremò hoc intelligas velim, duo potissimùm mihi ab initio proposita fuisse, alterum ut memoriæ consulerem; alterum, ut ipsissima* Hippocratis *verba retinerem. Cùm igitur mihi daretur optio, consultiùs me facturum judicabã, si asperitate versûs non evitanda Medicorum utilitati potiùs servirem, quàm affectatâ nimis rotunditate committerem, curiosorum hominum auribus placere voluisse ut viderer. De* Metaphrasi *mea, vel potiùs* Metathesi (*Est enim aliud nihil nisi verborum* Hippocratis *metrica transpositio*) *nihil est quod dicam nunc amplius: Erit fortasse ubi aliás, nisi per alios steterit quò minùs.*

Unum adhuc restat; quod nec celandum est: *Quos* Metaphrastes *Latinus* Aphorismos *metro donandos non censuit, ut qui aut non dissimiles essent quibusdam præcedentibus, aut quod spurios crederet, me* Heurnii *exemplar sequutum supplevisse, & alio ab illius charactere, nempe Romano minusculo, Metaphrasin meam distinguendam curâsse.*

Ecquid est aliud? *Imò verò est, Te quod rogem, Lector bone: Non bonorum enim neque favorem ambio, neque*

neque judicium reformido, neque censuram deprecor. Te verò est rogatum quod velim, Hanc meam qualemcunque Metaphrasin, *sive* Metathesin, *uti dixi & Supplementum etiam æqui bonique consulas. Quod si feceris, (facies autem, ut spero) Jusjurandum Hippocratis Græco-Latinum cum* Metaphrasi *Græco-Latina (in quarum alteram, datâ operâ, licentias, quibus in hac* Metaphrasi *usus sum, plerasq; omnes congerere tanquam in fasciculum certum est mihi, ubi primùm otium indultum fuerit) editurum promitto. Quibus exempla subjungam poëtarum Græcorum atque Latinorum, quos autores habeo: Quod quidem eò lubentiùs facturus sum, quò magis tibi testatum esse cupio, (quicquid contrà oblatrent malevoli) Nihil à me factum, nihil scriptum, nihil tentatum, quod non optimorum autoritate sit comprobatum. Tu interea præsentibus utere, ac fruere.*

Χαῖρε καὶ ἔρρωσο.

ΤΩΝ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ
Ἀφορισμῶν Βιβλίον ά.

HIPPOCRATIS
Aphorismorum
Liber I.

Ἀφορισμὸς ὁ πρῶτος.

Aphorismus primus.

Ὁ Βίος βραχύς, ἡ δὲ τέχνη μακρή, ὁ δὲ καιρὸς ὀξύς, ἡ δὲ πεῖρα σφαλερή, ἡ δὲ κρίσις χαλεπή. Δεῖ δὲ οὐ μόνον ἑωυτὸν παρέχειν τὰ δέοντα ποιέονται, ἀλλὰ καὶ τὸν νοσέοντα, καὶ τοὺς παρεόντας, καὶ τὰ ἔξωθεν.

Ἔστ' ὁ βίος βραχύς, ἡ τέχνη μακρή, ὀξὺς ὁ καιρός,
Ἡ πεῖρα σφαλερή, ἡ δ' κρίσις χαλεπή.
Δεῖ δ' τὸν ἰητρόν, νοσέοντά τε, καὶ παρεόντας
Ποιέμενα τὰ δέοντ'· ἓν δὲ τὰ ἔξω ἔχειν.

VIta brevis; ars verò longa: sed occasio momento fa; [& magni momenti;]

menti;] empirica periclitatio periculosa; judicium difficile. Neque verò Medicus modò sic comparare se debet, ut faciat quod facto opus est; sed & æger, & qui præstò sunt, & quæ foris incidunt.

Vita brevis, sed non brevis ars, occasio præceps;
Tentamentum anceps, judiciumque grave.
Officium præstet medicus, cui pareat æger,
Serviique: impediant exteriora nihil.

Ἀφορ. β'. Aphor. 2.

Ἐν τῇσι ταραχῇσι τῆς κοιλίης, καὶ τοῖσιν ἐμέτοισι τοῖσιν αὐτομάτως γιγνομένοισιν, ἢν μὲν ὅια δεῖ καθαίρεσθαι καθαίρασθαι, ξυμφέρει τε καὶ εὐφόρως φέρεσιν· ἢν δὲ μή, τἀναντίον. Οὕτω δὲ καὶ ἡ κένεαγγείη, ἢν μὲ ὅιη δεῖ γίγνεσθαι γίγνηται, ξυμφέρει τε καὶ εὐφόρως φέρεσιν· ἢν δὲ μή, τἀναντίον. Ἐπιβλέπειν δὲν δεῖ καὶ χώρῃσι, καὶ ὥρῃσι, καὶ ἡλικίῃσι, καὶ νούσοις, ἐν ἧσι δεῖ, ἢ οὔ.

Τασέως

Γαστέρος ἐν ταραχῇσι, καὶ αὐτομάτως ἐμέτοισι
Τοῖς ἄνευ ἰητρῶν γιγνομένοισι τέχνης,
Ἢν τὰ δέοντα καθαίρωνται, τὸ μὲν εὐφορέον ἔστιν·
Ἢν δέ τι παρὰ τὸ δέον, δύσφορόν ἐστι τόδε.
Οὕτω καὶ ἡ κένεαγγείη τοιήδε ἐέσται
Οἵη δεῖ, ἀγαθή· ἢν δ' μή, ἐκ ἀγαθή.
Τέγεκα δεῖ χώρην τε, καὶ ὥρην, ἡλικίην τε,
Νόσους θ', ἧς ἔνι δεῖ, ἢ μή, ἐπιβλεπέμεν.

IN commotione & profluvio alvi non mediocri, & vomitibus ultro obortis, siquidem qualia purgari oportet excludantur, confert, perferúntque alacriter: sin minùs [convenienter ferantur,] contrà: [damnis etenim augentur.]Sic etiam vasorum evacuatio, si qualem moliri necesse est fiat, confert, ferúntque ex facili, & allevantur: sin minús, contrarium illis evenit. Dispicere ergò oportet regionem, tempus, ætatem, & morbos, in quibus opus est, aut non.

Alvus quando fluit, vomitus vel sponte movetur,
Si facilè id possis sustinuisse, juvat.
Sicque artis dum quæris opem, si qualia debent
Exierint, rectè est: sin minùs, ista nocent.
Ætates igitur, regiones, tempora, morbos
Respice: nam semper non patiuntur idem.

Ἀφορ. γ'. Aphor. 3.

Ἐν τοῖσι γυμνασιοῖσιν αἱ ἐπ' ἄκρον ἐυεξίαι σφαλεραί, ἢν ἐν τῷ ἐχάτῳ ἔωσιν· ὃ γὰρ λυμαίνεται μένων ἐν τῷ αὐτέῳ, ὃ δὲ ἀζεμμένον. ἐπεὶ δ' ὐκ ἀζεμέυσιν, ὃ δὲ τι λυμαίνεται ὀπὶ τὸ βέλτιον ὀπιλιδόναι, λείπεται ὀπὶ τὸ χεῖρον. Τυτέων ὧν εἵνεκα τὴν ἐυεξίην λύειν ξυμφέρει μὴ βεκδέως, ἵνα πάλιν ἀρχιὼ ἀναθρέψιος λάβῃ τὸ σῶμα· μηδὲ ἅς ξυμπλώσιας ἐς τὸ ἔχατον ἄγειν, σφαλερὸν γάρ. ἀλλ' ὁκοίη ἂν ἡ φύσις ἢ τῦ μέλλοντος ἐπομένειν, ἐς τῦτο ἄγειν. Ὡσαύτως δὲ καὶ αἱ κενώσιες αἱ ἐς τὸ ἔχατον ἄγυσαι, σφαλεραί· καὶ πάλιν αἱ ἀναθρέψιες αἱ ἐν τῷ ἐχάτῳ ἐῦσαι, σφαλεραί.

Ἐξις ἀεθλητέων παναείσιν, ἐν ἄκρῳ ἐῦσα,
Ἔσι μάλα σφαλερή· ὃδε γὰρ ἀζεμέειν,
Οὐδὲ μένειν λυμάατα τίκτει. ὅιη περ ἔεσκεν,
Οὐδ' ὀπιδίδ' ὀπὶ τὸ κρεῖσσον, ὅτ' ἄκρον ἔχει.
Τὕνεκα δὴ ταύτῃσι λύειν δεῖ ὅπι τάχιστα,
Ὥστε τὸ σῶμ' ἀρχιὼ θρέψιος ἀλλαβέμεν.

Μηδὲ

Μηδὲ χρεὼν ἀγῆμεν ξυμπλώσιας ἔχατον εἶσω·
Καλὸν δὲ φύσιν παντὸς σώματος αἶψ' ἀγέμεν.
Πᾶσα δ' ἀναθρεπτις σφαλερή, καὶ πᾶσα κένωσις,
Ἐχάτη ὑπερ ἐὼν· Ἔχατα πάντα κακά.

ATHletarum Euexia quæ ad ſummum [diſtentionis] evaſit, periculoſa: [natura] enim ſuo ſtatu manere non poteſt, neque otioſa quieſcere. Poſtquam ergò in otio non ſit, nec jam tum ad ejus bonitatem quicquam adjungi cùm poſſit, reſtat ut labatur in deterius. Quo fit, ut talem Euexiam ſine cunctatione ſolvere oporteat, ut corpus, [redintegratâ nutritione] iterum augeſcat. Nec tamen extrema inanitio eſt molienda, quâ vaſa omnino concidant; illud enim periculi plenum: ſed cujuſmodi natura fuerit ejus qui perferet, eò uſque educendum. Porrò autem ut vacuationes ad ſummum ductæ periculi plenæ ſunt: ſic rurſus ſummæ refectiones, periculoſæ.

AD ſummam veniens habitudo athletica molem,
Noxia; cùm nec quò progrediatur habet.

Uno namque statu cùm non consistere possit,
Est in deterius retrò necesse ruat.
Unde fit ut corpus confestim solvere prosit,
Quò possit rursus convenienter ali.
Sed modus hîc adsit: nimiùm vacuare, periclum
Intentat; refici plùs nimióque, nocet.

Ἀφορ. δ'. Aphor. 4.

Αἱ λεπταὶ καὶ ἀκριβέες διαῖται, καὶ ἐν τοῖσι μακροῖσιν ἀεὶ πάθεσι, καὶ ἐν τοῖσιν ὀξέσιν, ἢν μὴ ὄπιθεν λέχηται, σφαλεραί. Καὶ πάλιν αἱ ἐς τὸ ἔσχατον λεπότητος ἀφιγμέναι διαῖται, χαλεπαί· καὶ γὰρ αἱ πληρώσιες αἱ ἐς τὸ ἔσχατον ἀφιγμέναι, χαλεπαί.

Αἱ λεπταί τε καὶ ἀκριβέες νοσεύσι διαῖται,
Ἐν μακροῖσιν ἀεὶ, ὀξέσι τ' ἐν πάθεσιν
Οὐ ὀπὶ μὴ δέχηται, σφαλεραί. Πᾶσαί τε διαῖται
Αἱ πάνυ λεπότηται, πᾶσιν ἀεὶ χαλεπαί.
Καὶ γὰρ ἀφιγμέναι αἱ πληρώσιες ἐσχατόνδε,
Ἀνθρώποισι βροτοῖς εἰσιν ἀεὶ χαλεπαί.

Diætæ tenues & accuratæ cùm in morbis diuturnis in totum periculosæ, tum etiam in acutis morbis; maximè, si loco & jure non præscri-

scribantur. Iterum extremè tenues diætæ, periculi plenæ. Nam & renutritiones quæ ad summum pervenêre, periculi plenæ.

Fert exquisitè tenuis discrimina victus,
Semper ubi morbus longior esse solet:
Nec minus in morbis, cùm non conducit, acutis
Arctior hæc vitæ regula, crimen habet.
Vtq; nocet summè tenuem disponere victum:
Sic summè plenum multa pericla manent.

ΑΦΟΡ. έ. Aphor. 5.

Ἐν τῇσι λεπτῇσι διαίτῃσιν ἁμαρτάνουσιν οἱ νοσέοντες· διὸ μᾶλλον βλάπτονται. Πᾶν γὰρ τὸ ἁμάρτημα, ὃ ἂν γίγνηται, μέγα γίγνεται μᾶλλον ἐν τῇσι λεπτῇσιν, ἢ ἐν τῇσιν ὀλίγον ἀφροτέρῃσι διαίτῃσι. Διὰ τοῦτο καὶ τοῖσιν ὑγιαίνουσι σφαλεραὶ αἱ πάνυ λεπταὶ, καὶ καθεστηκυῖαι, καὶ ἀκειβέες δίαιται, ὅτι τὰ ἁμαρτανόμενα χαλεπώτερον φέρουσι. Διὰ τοῦτο ὦν αἱ λεπταὶ καὶ ἀκειβέες δίαιται σφαλεραὶ, ἐς τὰ πλεῖστα, τῆς σμικρὸν ἀφροτέρων.

Ἐν

Ἐν δὲ διαίτῃσι λεπτῇσιν ἁμαρτείῃσι,
Μᾶλλόν τε βλάπτουσι· ὀλιγοσιτέοντες ἀεί·
Παν γὰρ ἁμάρτημ', ὅ, τι ποτ' ἂν ξυμβέῃσι γένεσθαι,
Γίγνεται ἐν λεπτῇς μᾶλλον, ἢ ἀδροτέρῃς.
Τὰ γὰρ τοῖς ὑγιαίνουσι σφαλερὰ πάνυ λεπτὰ
Ἀκριβέες τε ἔασ', αἵ τε καθεσταμέναι·
Πᾶν γὰρ ἁμάρτημ' ἐν λεπτῇ χαλεπώτερον ὅ γε φέρουσιν.
Αἱ λεπταὶ πλέον ἢν ἀδροτέρων σφαλεραί.

QUinetiam in diæta tenui in vitio ſui ſunt ægri: propterea damnis augentur. Omnino enim magis tenui diætâ, [loco non adhibitâ] quàm paulo pleniore peccatur. Quæ cauſa etiam eſt cur tenuis admodum, ſtata, & accurata diæta, ſanis etiam ſit periculoſa, quòd ejus delicta graviùs illi ferant. Ergò tenuis accuratáque diæta paulo pleniore, in plura, eſt periculoſa magis.

IN tenui victu multùm delinquitur ægris,
Quo fit ut affecti ſint graviore malo.
Illis namque cibi plus fert penuria nòxæ,
Eſcarum quàm ſi copia magna foret.
Evenit hoc ſanis etiam. Quarè minùs omnes
Implendo ſe errant; extenuando, magis.

Ἀφορ. ε'. Aphor. 6.

Ἐς δὲ τὰ ἔσχατα νοσήματα, αἱ ἔσχαται θεραπεῖαι ἐς ἀκεσβείην, κράτισται.

Ἐς δὲ τὰ ἔσχατα πάντα νοσήματα, αἱ θεραπεῖαι ἔσχαται ἐς ἄκρον εἰσὶ ποθεινότεραι.

SEd tamen ad morbos extremos, extrema ad unguem curatio, præclarè facit.

ANcipiti, morbóque gravi curatio summè Anceps, & gravis est acceleranda tibi.

Ἀφορ. ζ'. Aphor. 7.

Ὅκου μὲν ὄν κάτοξυ τὸ νόσημα, αὐτίκα τοὺς ἐχάτους πόνους ἔχει, καὶ τῇ ἐχάτων λεπτοτάτῃ ἡμέρῃ ἀναγκαῖον κρέεσθαι. Ὅκου δὲ μή, ἀλλ' ὀκλέχεται, ἀσροτέρως διατᾶν, τοσοῦτον ἐπικαταβαίνει, ὁκόσον ἂν ἡ νοῦσος μαλθακωτέρη τῶν ἐχάτων ᾖ.

Ὅπου κάτοξυ νόσημα τάχεως ἔχει ἐχάτων ἄλγος, χρῆσθαι ἀναγκαῖον λεπτοτάτῃ γε λίλω.

Ὅπου

Ὅπε δὲ μή, τότε δὴ τῆς ἀδροτέρησι διαίτῃς
Ἐνδεέχεται χρῆσθαι· καὶ δὴ δὲ νόσοιο μέτρον.
Τόπον ὑπεὶ τότε τὸ καταβήμεναί ὀδὶ δίκαιον,
Ὅσον ἂν ἡ νοῦσος σφοδροτάτων ἀπέχῃ.

ERgò, si morbus sit peracutus, in promptu laborum sunt summa omnia, ac tum quàm tenuissimâ diætâ est utendum: Quòd si non est [morbus peracutus,] ut pleniori diætæ locus sit; pro eo [à tenui diæta] discedendum, ut morbus extremis fuerit levior.

SUnt summo summi morbo incipiente dolores:
Hîc summè tenuis victus habeto locum.
Ex aliquo sed si paulo sit plenior usu,
Ipsius morbi sit tibi norma status.

ΑΦΟΡ. ή. Aphor. 8.

ΟΚόταν ἀκμάζῃ τὸ νόσημα, τότε ἢ λεπτοτάτῃ διαίτῃ ἀναγκαῖον χρέεσθαι.

ΛΕπτοτάτῃ ἢ διαίτῃ ἀναγκαῖον τότε χρῆσθαι, Ὁκοτόταν εἰς ἀκμὴν ἔλθῃ νόσημα ἑκάν.

At

AT verò cùm efflorescit morbi status, cúmque ille viget maximé, tum pertenuissimâ diætâ uti fuerit perutile.

NAm dum conficitur summis cruciatibus æger,
Quàm minimo virtus est oneranda cibo..

ΑΦΟΡ. θ'. Aphor. 9.

Συντεκμαίρεσθαι δὲ χρὴ καὶ τὸν νοσέοντα, εἰ ἐξαρκέσει τῇ διαίτῃ πρὸς τὴν ἀκμὴν τῆς νόσου καὶ πότερον ἐκεῖνος ἀπαυδήσει πρότερον, ἢ ἡ νόσος πρότερον ἀπαυδήσει, καὶ ἀμβλυνεῖται.

Συνὶν δὲ χρεὼν καὶ τεκμαίρεσθαι τὸν νοσέοντα,
Εἰ ἐξαρκέσεται λεπτοτάτῃ γε τροφῇ
Εἰς ἀκμήν· καὶ ἀπαὶ πότερον ἀυδήσει ἐκεῖνος,
Ἠὲ ἀπαυδήσει ἦ γε νόσος πρότερον.

SEd unà scienter colligere oportet, an æger tali diætâ ad morbi vigorem sufficiat: ac num priùs ille deficiat,

deficiat, nec ei satisfiat diætâ; an verò morbus antè frangendus, atque confidat.

Sed conjecturam facias num tempore tanto
Ægrotus valeat pertolerare famem.
Et nunquid vires minuentur corporis illi,
An morbi poterit vim superare priùs.

Ἀφορ. ι. Aphor. 10.

Ὁκόσοισι μὲν ἐν αὐτίκα ἡ ἀκμὴ, αὐτίκα λεπτῶς δοκιτέον. Ὁκόσοισι δὲ ἡ ἀκμὴ ὕστερον, ἐς ἐκεῖνο καὶ πρὸ ἐκείνου σμικρὸν ἀφαιρετέον· ἐμπροσθεν δὲ ποτέρως διαιτᾶν, ὡς ἂν ἐξαρκέσῃ ὁ νοσέων.

Οἷσι μὲν αὐτίκ' ἡ ἀκμὴ ἀρ' αὐτίκα λεπτὰ διαιτᾶν.
Οἷσι δὲ ὕστερον ἥ, σμικρὸν ἀφαιρετέον
Ἐς μὲν ἐκεῖνό τε καὶ πρὸ ἐκείνου· πρόσθε δὲ ἄδρως,
Ὡς ἐξαρκέσαι τῷ νοσέοντι δέκτο.

Quibuscunq; igitur morbi summus vigor in procinctu est, extemplo tenuem diætam victitent. Quibus verò seriùs futurus est morbi vigor

vigor, & eo ipso tempore [vigoris,] & paulò antè est deducendum: antea verò liberaliùs indulgendum, ut æger par esse possit.

AC, quicunque tenet morbus, tenuissimus esto Victus, cùm morbi cœperit esse vigor. Qui si nec præsens, nec adhuc impendet: abundè, Vt vires constent, suppeditato cibum.

ΑΦΟΡ. ιά. Aphor. 11.

Ἐν δὲ τοῖσι παροξυσμοῖσιν ὑποστέλλεσθαι χρή· τὸ γὰρ προσφέρεσθαι βλάπτει. Καὶ ὁκόσα κατὰ περιόδους παροξύνεται, ἐν τοῖσι παροξυσμοῖσιν ὑποστέλλεσθαι χρή.

Χρὴ δ' ὑποστελλέμενον ἐν τοῖσι παροξυσμοῖσιν Προσδέμενα τότε χὠ βρῶμα, μᾶλλα βλαβερόν. Ὧν δὲ καθιζανόντες φθὼς δ' ὀξυσμοὶ καὶ κύκλες, Ὅπε παροξυσμοί, χρὴ ὑποστελλέμενον.

IN paroxysmis à cibo abstinendum est: nam ejus accessio damno est. Quinetiam quæ periodis quibusdam ingravescunt, in horum paroxysmis abstinere oportet.

Nec

NEc lateat tempus, quando est accessio morbi:
Tutò vix erenim tunc alimenta dabis.
In queis circuitus verò est, servabis idipsum:
Summè namque cibis abstinuisse juvat.

ΑΦΟΡ. ιβ'. Aphor. 12.

Τοὺς δὲ παροξυσμοὺς καὶ τὰς καλαζασίας δηλώσουσιν αἱ νοῦσοι, καὶ αἱ ὧραι τοῦ ἔτεος, καὶ αἱ τῶν περιόδων πρὸς ἀλλήλας ἀναποδόσιες, ἤν τε καθ' ἡμέρην, ἤν τε παρ' ἡμέρην, ἤν τε καὶ μᾶλλον πλείονος χρόνου γίγνωνται. Ἀτὰρ καὶ τοῖσιν ὑποφαινομένοισιν, οἷον ἐν πλευριτικοῖσι πύελον ἢν αὐτίκα ὑποφαίνηται ἀρχομένου, βεβαιοῦ· ἢν δὲ ὕστερον ὑποφαίνηται, μεταβάλλει. Καὶ ὧραι, ἐν αἷσι χωρήματα, καὶ ἱδρῶτες, καὶ ἔμετοι καὶ δύσκελα, καὶ βεβαίων καὶ μακρὸν τὸ νοσήματα ὑποφαινόμενα δηλοῖ.

Τοὺς δὲ παροξυσμοὺς ταῖς τε κρίσιας κατὰ νοῦσον
Δηλώσουσι, καὶ αἱ ὧραι τοῦ ἔτεος,
Ἀνταποδόσιές τε ὁδῶν πρὸς ἀλλήλας,
Ἤντε καθημέρηναί, ἤντε παρημέρηναί,
Ἤντε χρόνοιο διὰ πλέονος φιλέωσι γένεσθαι.
Αὐτὰρ δὴ καὶ αὐτοῖς τοῖς ὑποφαινομένοις· Οἷον

Οἷον ἐὰν πλεῦρον ῥέῃ ἐν πλευρίτιδι ἀρχῇ,
Ἐγγὺς ἅμ' ἡ ἀκμή· ἢν δὲ μή, ἀκέτι δή.
Οὖρον, ὑποχώρημα, ἰδρώς τε νοσήματα δηλοῖ
Δύσκριτα κ' εὔκριτα δή, μακρά τε καὶ βραχέα.

JAm verò paroxysmos & status morborum ipsi pro se quiq; morbi aperient, & anni tempora, & statæ periodorum vices intérq; se reciprocationes, si quotidianę illę fuerint, tum si alternis diebus repetant, tum si majoribus intervallis. Eò quoque pertinent epiphænomena: ut si ineunte pleuritide expectoratum ilico appareat, brevis est morbus; si autem seriús, diuturnus. Quin & urinæ, & dejectiones, & sudores, ut apparuerint, secundi aut sinistri morbos judicii, breves aut diuturnos fore significant.

Nunc quinam accessus, quæ conditióque futura est,
Ex morbo, ac anni tempore scire licet.
Circuitus varius poterit quoque multa notare,
Sive hic quottidie, aut quomodocunque redit.
Indicat haudq; parùm quod morbo accedere natum est:
Exemplum lateris præbeat indè dolor.
Si namque edatur primo jam tempore sputum,
Perbrevis: at si extet postea, longus erit.
Urinæ, necnon alvus sudórque docebunt,
Quod morbi spatium, judiciúmve dabunt.

ΑΦΟΡ. ιγ'. Aphor. 13.

ΓΕροντες εὐφορώταλα νηστείην φέρουσι· δεύτερον δὲ καθεσηκότες· ἥκιστα μειρακια· πάντων δὲ μάλιστα παιδία· τουτέων δὲ αὐτέων ἃ ἂν τύχῃ αὐτὰ ἑωυτῶν θρασυμώτερα ἐόντα.

Ἥκιστα μάλα νηστείην γε φέρουσι γέροντες· Δεύτερον, ἡλικίη ὅτισι καθεσαμένη· Οἱ δὲ νέοι μᾶλλον· μᾶλλον δὲ τὰ παιδία· τῶν δὲ Ἡλικιῶν ὅσα φύσει ὀξὺ θρασυμότερα.

SEnes (quibus est cruda viridísque senectus) inediæ patientissimi sunt: mox homines constantis ætatis: nequaquam adolescentes: maximéque omnium pueri: atque omnino qui id ætatis fuerint alacriores.

Longa senes leviter tolerant jejunia, deinceps
Ætatis medium qui ingrediuntur iter.
Sed juvenes ægré, puerique his ægriùs, omnes
Ingenio quotquot fervidiore valent.

ΑΦΟΡ.

ΑΦΟΡ. ιδ'. Aphor. 14.

ΤΑ' αὐξανόμενα πλεῖστον ἔχει τὸ ἔμφυτον θερμὸν πλείστης οὖν δεῖται τροφῆς· εἰ δὲ μή, τὸ σῶμα ἀναλίσκεται. Γέρουσι δὲ ὀλίγον τὸ θερμόν· διὸ τοῦτο ἄρκεῖ ὀλίγων ὑπακουμένοις· δεινὸν δ' ἐστὶ πολλῶν δεῖσθαι. Διὰ τοῦτο δὲ οἱ πυρετοὶ τοῖσι γέρουσιν οὐχ ὁμοίως ὀξέες· ψυχρὸν γὰρ τὸ σῶμα.

Θερμὸν ἔχει τὰ αὐξόμενα πλεῖστον τὸ μὲν ἔνδον·
Τοὔνεκά τοι πλείστης ταῦτα τροφῆς δέεται·
Ἢν δὲ μή, αὐτίκα σῶμ' ἀναλίσκεται· οἱ δὲ γέροντες
Θερμὸν ἔχουσ' ὀλίγον· τοῖς ἄρκεῖ δεῖ ὀλίγης·
Σβέννυται γὰρ ἅπαν ἐστὶ δὲ πολλῆς. Τοῖς δὲ γέρουσιν
Ὀξέες οἱ πυρετοί, οὕνεκα ψυχρόταλοι.

QUæ corpora incrementis augescunt, plurimum habent calidi nativi; propterea quæ plurimo egent alimento: alioqui horum corpus tabescit. Senibus verò parum caloris supereſt: quo fit ut paucis fomitibus contenti ſint: nam copiâ extingue-

retur facilé. Quæ causa est cur senibus non ità sint febres acutæ: frigidum enim est eorum corpus.

Corpora dum crescunt innato plena calore,
Nè consumantur, plura alimenta petunt.
Exiguus verò calor accedente senecta est:
Hic nè extinguatur, convenit esse parum.
Hac causa minus ergò senes torquentur acutis
Febribus, ut quorum corpora frigus habet.

ΑΦΟΡ. ιέ. Aphor. 15.

Αἱ κοιλίαι χειμῶνος μὲν πρὸς θερμότητα πολλὴν φύσει, καὶ ὕπνοι μακρότατοι. ἐν τούτῳσιν οὖν ὥρῃσι καὶ τὰ προσπάσματα πλείω δοτέον· καὶ γὰρ τὸ ἔμφυτον θερμὸν πλεῖον ἔχουσι. διόπερ οὖν πλείονος δεόμενα σημεῖον αἱ ἡλικίαι, καὶ οἱ ἀθληταί.

Θερμότητα μὲν φύσει αἱ κοιλίαι ἔχουσι, καὶ ὕπνοι μακρότατοι, ἐν τῷ χείματι καὶ ἔαρι. Ἐν τούτοις οὖν ὥρῃσι προσπάσματα δοῦναι πλείονα· θερμὸν γὰρ τὸ ἔμφυτόν ἐστι πλέον. καὶ διὰ τοῦτο τροφῆς πλέον δοκέουσι δεῖσθαι. Μάρτυρες ἀθληταί, καὶ πάλιν ἡλικίαι.

In-

INsignes capacitates internæ Hyeme & Vere sunt naturâ calidissimæ, & somni longissimi. Iis igitur temporibus cibi accessio est adjungenda: nam cùm calidi innati plus habeant, eo fit, ut iis majore nutricatu sit opus: cujus rei documento nobis sunt ætates, & athletæ.

NAtura, ventres & bruma & vere calorem
Intus habent summum, sitq; perampla quies.
Tempora pérque ísthæc epulis licet ampliter uti:
Quod satìs athletæ nos, puerique docent.

ΑΦΟΡ. ιϛ'. Aphor. 16.

Αἱ ὑγραὶ διαῖται πᾶσι τοῖσι πυρετοῖσι ξυμφέρουσι, μάλιστα δὲ παιδίοισι, καὶ τοῖσιν ἄλλοισι τοῖσιν οὕτως εἰθισμένοισι διαιτᾶσθαι.

Τοῖς πυρετταίνουσι, μάλιστα δὲ τοῖς παιδίοισι, καὶ διότι θᾶσσον τὸ λαβεῖν ὑγρὰ, δὸς ὑγρὰ λαβεῖν·

DIætæ humidæ febricitantibus omnibus accommodatæ sunt, maximè verò pueris, atque aliis qui sic diætam instituerunt.

Humidior victus pueris, paritérque suëtis
Convenit, accensis corporibúsque febri.

ΑΦΟΡ. ιζ'. Aphor. 17.

ΚΑὶ ὅσιν ἄπαξ ἢ δὶς, καὶ πλείω ἢ ἐλάσσω, καὶ κατὰ μέρος. Δοτέον δὲ καὶ τῷ ἔθει, καὶ τῇ ὥρῃ, καὶ τῇ χώρῃ, καὶ τῇ ἡλικίῃ.

Χ' ὅσιν ἅπαξ ἢ δὶς, καὶ πλείω ἢὲ ἐλάσσω
Βρώμαλα χεἰ δοῦναι, φεσζέο, καπὲ μέρεος.
Τῷ δὲ ἔθει δοτέον τι, τῇ ὥρῃ καὶ δοτέον τι,
Καί τι γα τῇ χώρῃ, καί τι τῇ ἡλικίῃ.

QUinetiam quibus consentaneum est semel aut bis die [pastum inire,] quibúsque pleniore aut parciore manu, & quo progressu fieri oporteat. Sed concedendum est aliquid consuetudini, & tempori, & regioni, & ætati.

Num

Num semel, aut bis edant, num pauca an multa, videndum:
Idq; minutatim, morbus ut ista ferat.
Plurima sed mori, ac ætati plurima danda:
Summdque sit ratio temporis, atque loci.

Ἀφορ. ιή. Aphor. 18.

Θέρεος καὶ φθινοπώρου σιτία δυσφορώτατα φέρουσι χειμῶνος, ῥᾳ̈στα δ' ἦρος, δεύτερον.

Δυσφορᾷ τῷ θέρει τά τε σιτία καὶ φθινοπώρου· εὐφορᾷ, χειμῶνος δεύτερον, ἀλλ' ἔαρος.

Æstate & Autumno cibos ægerrimè ferunt: Hyeme, facillimé: mox, Vere.

Autumno ac æstate cibus qui sumitur, ægrè
Sumitur: apta magis tempora, ver & hyems.

Ἀφορ. ιθ'. Aphor. 19.

Τοῖσιν ἐν τῇσι θερείῃσι παροξυνομένοισι μηδὲν διδόναι, μηδ' ἀναγκά-

ζῆν· ἀλλ' ἀφαιρέειν τῆς περιόδου πρὸ τῆς κρίσιος.

Μηδ' ἐν ὀλίσι πέρι περιόδῃ τι παρεξωθεῖσιν· Ἀλλ' ἀπὸ περιόδου αἴρεε πρὸ κρίσιος.

IN morbis qui per circuitus recrudescunt, nihil est exhibendum, neq; ullâ ratione adduci quis debet ut aliquid exhibendum putet: sed contrà demenda cibi accessio ante crises.

ORdine si accessus redeant, nil offer edendum
Ante: decet vacuum corpus habere cibo.

ΑΦΟΡ. κ'. Aphor. 20.

ΤΑ κρινόμενα, καὶ τὰ κεκριμένα ἀρτίως, μὴ κινέειν, μηδὲ νεωτεροποιέειν, μήτε φαρμακείῃσι, μήτ' ἄλλοισιν ἐρεθισμοῖσιν· ἀλλ' ἐᾶν.

Μὴ κινήμενα ἃ κρίνει φύσις, ἢ προκρίνει, Μηδὲ ἐρεθιζόμενα τὴν φύσιν· ἀλλὰ ἐᾶν.

Quæ

QUæ judicantur perfectè, quæque judicata sunt exquisitè, nullo modo movenda, neq; novanda, neq; medicamentis purgantibus, neq; aliis irritamentis: sed missa facienda.

Quæ decernuntur, plenè aut decreta fuerunt, Ut moveas aliquid, vel medicere nefas.

ΑΦΟΡ. κά. Aphor. 21.

Δεῖ ἄγειν, ὅκῃ ἂν μάλιστα ῥέοντι, ξὺν τῇ ἄγῃ, ἀφ' ἧς ξυμφέρονται χωρίων.

Ὅσα ἐσακτέα, ἢ κινητέα φαρμακίῃσιν, Ἧχι μάλιστα ῥέπει, τῇδε μάλιστα ἄγειν.

QUæ ducenda sunt, eò ducenda quò maximè natura viam affectat, per loca lege naturæ commoda.

Quò vis cunque rapit naturæ, fertor eôdem: Idq; haud neglecta commoditate loci.

ΑΦΟΡ. κβ'. Aphor. 22.

ΠΕπονα φαρμακεύειν καὶ κινέειν, μὴ ὠμά, μηδ' ἐν ἀρχῇσιν, ἢν μὴ ὀργᾷ· τὰ δὲ πλεῖστα οὐκ ὀργᾷ.

ΠΕπλά, μὴ ὠμὰ ἄγειν, νέσων μηδ' ἀρχομενέων, Ἢν μὴ ὀργήσῃ ῥηΐτα· τὸ δὲ πολλὸν.

COncocta medicamento purgare ac movere oportet, non cruda, neque ineunte morbo, nisi materia turgeat: plurimùm verò non turget.

COcta, haud cruda move: nec quid, nisi turgeat humor,
Principiis tentes. Quod minùs aio frequens.

ΑΦΟΡ. κγ'. Aphor. 23.

ΤΑ χωρέοντα μὴ τῷ πλήθει τεκμαίρεσθαι, ἀλλ' ὡς ἂν χωρέῃ οἷα δεῖ, καὶ φέρει εὐφόρως. Καὶ ὅκου δεῖ, μέχρι λειποθυμίης ἄγειν· καὶ τοῦτο ποιέειν, ἢν ἐξαρκέσῃ ὁ νοσέων.

Μήποτε

Μὴ ποτε τῷ πλήθει χωρήματα τεκμαίρεσθαι· Ἀλλ' ὡς ἂν τὰ χρὴ χωρῇ, εὖ τε φέρει. Ἢν δὲ δεῖ, ἕως ἂν λειπησιν ὁ θυμὸς ἄγειν χρή· Τοῦτο δέ, ὦ ἰητὺς πρὸς νοσέοντα παρῇ.

QUare excretiones non à copia aut numero metiri oportet, sed prout qualia decet feruntur, & ægri ferunt ex facili. Nam si vel ad lipothymiam usq; movendum sit, faciendum id sané, modò æger par esse possit.

NOn quantum fuerit demptum de corpore refert: Sed quale, & placidè num ferat æger idem. Cúmque animus dum deficiat vacuare necesse est, Id facias, æger si modò robur habet.

Ἀφορ. κδ'. Aphor. 24.

Ἐν τοῖσιν ὀξέσι πάθεσιν ὀλιγάκις, ἢ οὐκ ἀρχῇσι τῇσι φαρμακείῃσι χρέεσθαι· καὶ τοῦτο προεξευκρινήσαντας ποιέειν.

Ὀξὺ νοσεῦντα σπανίως, καὶ ἐν ἀρχῇς φάρμακα δοῦναι· Προεξευκρινεῦντας τοῦτο ὃ ποιέμενα.

IN morbis acutis rarò, ac ineunte morbo, [si id faciendum] pharmaciæ

cĩæ eſt locus. Atque id, adhibito antè ſingulari judicio, faciendum.

MOrbi principio purgans medicamen acutè
Rarò ſumendum, nec ſine judicio.

ΑΦΟΡ. κέ. Aphor. 25.

Ἢν ὅια δεῖ καθαίρεσθαι καθαίρωνται, ξυμφέρει τε καὶ εὐφόρως φέρουσι· τὰ δὲ σιαπία, δυσχερῶς.

Ἢν ὅ καθαίρωνται ὅια χρή, ξύμφορόν ὅτιν, Ἠὔφορως τε φέρεσ· ἢν ὅ μή, ἀργαλέως.

SI qualia purgari oportet excludantur, confert, perferúntq; alacriter: ſin contrá, difficulter ferunt.

SI quod oportebat purgatio ſuſtulit, ægro
Utilis exiſtit, fitq; moleſta nihil.

ΤΩΝ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ
Ἀφορισμῶν Βιβλίον β'.

HIPPOCRATIS
Aphorismorum
Liber II.

Ἀφορισμὸς ὁ πρῶτος.

Aphorismus primus.

Ἐν ᾧ νοσήματι ὕπνος πόνον ποιέῃ, θανάσιμον· ᾧ δὲ ὠφελέῃ, οὐ θανάσιμον.

Ὑπνῳ ὅκου πήληισι πόνον, θανατηφόρον ὄζιν·
Οὐ θανατηφόρον ἐς, ἢν δέ ποτ' ὠφελέῃ.

QUo in morbo somnus laborem parit, funestum: sin autem juvat, nihil funestum.

Somno per quem vis morbum faciente dolorem,
Signum lethale est: sed mitigante, bonum.

Ἀφορ. β'. Aphor. 2.

Ὅκου τῶν φρενῶν ὕπνος παύει, ἀγαθόν.

Ἔνθα παραφρενῶν ὕπνος παύει, μέγ' ἄμεινον.

UBi [enim] somnus delirii vacuitatem affert, bonum.

Sicuti sublata est ubi deliratio somno,
Ægroto facilis creditur esse salus.

Ἀφορ. γ'. Aphor. 3.

Ὕπνος, ἀγρυπνίη, ἀμφότερα μᾶλλον τῶν μετρίων γινόμενα, κακόν.

Ὕπνος, ἀγρυπνίη τε πέλει, καὶ μέτρον, ἄριστον·
Μᾶλλον τῶν μετρίων, ἀμφότερον δὲ κακόν.

SOmnus & vigiliæ, utraque, si immoderata sint, malum.

Si quis plus æquo vigilârit, lædituri indè:
Síque cadat nimius pectore somnus, obèst.

Ἀφορ.

Ἀφορ. δ'. Aphor. 4.

Οὔτε πλησμονή, οὔτε λιμός, οὔτε ἄλλο οὐδὲν ἀγαθόν, ὅ, τι μᾶλλον τῆς φύσιος ἦ.

Οὔτε δὲ πλησμονή, οὔτε λιμὸς δέ τοι, οὐδὲ τι ἄλλο Ἔστ' ἀγαθόν, μᾶλλον τῆς φύσεως ὅ, τ' ἂν ἦ.

NEque satietas, neque nimia cibi abstinentia, neque aliud quippiam salutare, quod supra naturam fuerit.

Utq; nimis plenum, nimium sic corpus inane
In vitio est, quidvis exuperánsque modum.

Ἀφορ. ε'. Aphor. 5.

Κόποι αὐτόματοι φαίνουσι νόσους.

Αὐτόματοι φαίνουσι κόποι νόσους ἐπιούσας.

LAsitudines ultro obortæ arguunt [futuros] morbos.

Corpora sponte sua quæ sunt quasi fessa labore,
Morbis haudquaquam sunt caritura diu.

Ἀφορ.

Ἀφορ. ε'. Aphor. 6.

Ὁκόσοι πονέοντές τι τοῦ σώματος, τὰ πολλὰ τῶν πόνων οὐκ αἰσθάνονται· τουτέοισιν ἡ γνώμη νοσέει.

Σῶμα ὅτι μὲν πονέοντές τι, τὰ πολλὰ πόνων οὐκ αἰσθάνεται, γνώμη τοῖσιν ἀεὶ νοσέει.

Quicunq; ex parte aliqua corporis laborant, & nullo modo eam læsionem percipiunt, iis mens laborat.

Cum dolor est partis cujusquam corporis, & non Percipit hunc æger, mens animusque labat.

Ἀφορ. ζ'. Aphor. 7.

Τὰ ἐν πολλῷ χρόνῳ λεπτυνόμενα σώματα νωθρῶς ἐπαναζέφειν δεῖ· τὰ δὲ ἐν ὀλίγῳ, ὀλίγως.

Σώματος εἰνὶ χρόνῳ πολλῷ λεπτυνομένοιο, Δεῖ τρεφέμεν νωθρῶς· ἐν δ' ὀλίγῳ, ὀλίγως.

Quæ longo tempore extenuata sunt corpora, lentè reficere oportet: quæ verò brevi, celeriter.

Corpora quæ lentè sunt extenuata, requirunt paulatim refici: quæ subitóque, brevi.

Ἀφορ. ή. Aphor. 8.

Ἢν ἐκ νόσου τροφὴν λαμβάνων τις μὴ ἰσχύῃ, σημαίνει ὅτι πλείονι τροφῇ τὸ σῶμα χρέεται· ἢν δὲ τροφὴν μὴ λαμβάνοντος τοῦ γίγνηται, χρὴ εἰδέναι ὅτι κενώσιος δέεται.

Ἢν γε τροφὴν ὁ λαβὼν ἐκ νέσε μὴ ἰσχύῃ, Δῆλον ὅτι πλέονι σῶμα τροφῇ χρέεται. Τοῦτ' ἰῶ γίγνηται ἢ τροφὴν τε μηδὲ λαβόντος, Ἰσθ' ὅτι τοῦτ' ὁ παθὼν φαρμακίης δέεται.

SI quis à morbo cibum capiens non confirmatur, pleniore id arguit corpus nutricatu uti. Quòd si nec capienti idem contingat, vacuatione tum opus esse pro certo habendum.

SI vigor à morbo comedenti haud accidat ægro,
Significat nimio membra onerata cibo.
Verùm si abstineat, nec vires colligat, humor
Qui nocet inprimis evacuandus erit.

ΑΦΟΡ. θ'. Aphor. 9.

ΤΑ μὴ καθαρὰ τῶν σωμάτων ὁκόσον ἂν τρέφῃς, μᾶλλον βλάπτεις.

Σῶμα τὸ μὴ καθαρὸν τρεφόμενον καὶ βλαπτόμενον, ἴσον.

COrpora impura quo plus alimenti assumunt, eo pluribus damnis augentur.

NAm corpus, quod sit corrupto humore refertum,
Quo magis enutris, hoc magis error inest.

ΑΦΟΡ. ι'. Aphor. 10.

ΤΑ σώματα χρὴ, ὅκῳ ἄν τις βούληται καθαίρειν, ἕυρόα ποιέειν.

Σώματα χρὴ εὐέλυτα καθαίρειν, ἔυροα ποιεῖν.

QUi, si quispiam corpora purgare voluerit, meabilia ut reddat necesse est.

PUrganti quoties vacuas medicamine corpus,
Quò bene res cedat, fluxile redde prius.

ΑΦΟΡ.

Ἀφορ. ια'. Aphor. 11.

Ῥᾷον πληρωθῆναι ποτῷ, ἢ σιτίῳ.

Ῥᾷον μὲν πληρωθῆναι ὑσταὶ ποτῷ, ἢ ὑσὸ σίτῳ.

Facilius est refici potu, quàm cibo.

Pocula nos nutrire valent velociùs escis,
Humida quòd solidis sint magis apta coqui.

Ἀφορ. ιβ'. Aphor. 12.

Τὰ ἐγκαταλιμπανόμενα ἐν τῇσι νόσοισι μετὰ κρίσιν, ὑσοφορὰς ποιέειν εἴωθεν.

Εἰ πότ' ἐν νέσῳ μετὰ πῶς κρίσιν ἐγκατελείφθη, Πολλάκι τοι φιλέει νῆσος ὑσοφερέμεν.

Morborum reliquiæ, quæ à crisi supersunt, recidivos morbos parere consueverunt.

Morbi relliquiæ, postquam crisis acta, manentes,
Sæpe reversuri fonsque caputque mali.

ΑΦΟΡ. ιγ'. Aphor. 13.

ΟΚόσοισι κρίσις γίγνεται, τουτέοισιν ἡ νὺξ δύσφορος ἡ πρὸ τοῦ παροξυσμοῦ· ἡ δὲ ὀπιοῦσα εὐφορωτέρη ὡς ἐπὶ τὸ πολύ.

ΗΝὺξ ἡ παρέγουσα πρὸ τοῖο παροξυσμοῖο,
Ὅοισι νόσοιο κρίσις γίγνεται, ἀργαλέη·
Ἡ δ' ὀπιοῦσα παροξυσμὸν μέτα νύξ ἐπὶ πλείσσι
Τῷ νοσέοντ' ἦσον γίγνεται ἀργαλέη.

QUibuscunq; propinqua est crisis, nox eo paroxysmo superior gravis est: quæ verò nox succedit [crisi] maximam partem facilis est.

JUdicium quibus est ægris jam jámque futurum,
His ante accessum nox solet esse gravis:
At quæ subsequitur (tristis certamine pugnæ
Deposito) magna ex parte remissa cadit.

ΑΦΟΡ. ιδ'. Aphor. 14.

ΕΝ τῇσι τῆς κοιλίης ῥεύσεσιν αἱ μεταβολαὶ τῆς ἀφορμῆς ὠφελέουσιν, ἢν μὴ ἐς τὰ ποτὰ μεταβάλλῃ.

Ἐκκρίσιες

Ἐκκρίσιες μεταβάλλεσαι ἐν ῥεύμασι χαιρὸν
Ὠφελέες, ἢν μὴ ὦσι πονηρότερα.

IN alvi profluviis [criticis ultro obortis] excrementorum varietates juvant, nisi excrementa in prava mutentur.

VEnter si excernat vario distincta colore,
Utile censetur, ni color ille malus.

ΑΦΟΡ. ιέ. Aphor. 15.

Ὅκου φάρυγξ νοσέει, ἢ φύμαλα ἐν τῷ σώματι ἐκφύεται, σκέπτεσθαι χρὴ τὰς ἐκκρίσιας. Ἢν μὲν χολώδεες ὦσι, τὸ σῶμα ξυνοσέει· ἢν δὲ ὁμοίαι τοῖσιν ὑγιαίνουσι γίγνωνται, ἀσφαλὲς τὸ σῶμα πέφευε.

Ὅτε φάρυγξ νοσέει, ἢ τοι φύμαλ' ἐκφύεται,
Χρὴ σε σκέπτεσθαι σώματος ἐκκρίσιας.
Ξυνοσέει μὲν σῶμα, χολώδεες ἢν περ ἔωσιν·
Ἢν δ' ὑγιεῖς δὲ, τὸ σῶμ' ἀσφαλὲς ὅτι πέφευε.

AT verò ubi fauces ægrotant, aut tubercula è corpore pullulant, excretiones considerare oportet.

Nam si bilioſæ fuerint, interna viſcera unà ægrotant: quòd ſi ſanorum excretionem præ ſe ferant, corpus alere tutum eſt.

Fauces cùm fuerint ægræ, vel tubera carne
Prodierint, alvus conſpicienda venit.
Nam ſi perfuſa eſt bili, tum corpora languent:
Si qualis ſani eſt, corpus oportet ali.

Ἀφορ. ιϛ'. Aphor. 16.

Οκϑ λιμώς, ϑ δεῖ πονέειν.

Τοῖς λιμωπλόντεσι πονήμενα ἐ πρέπον ἔδειν.

Corpore inediâ confecto, non laborandum.

Omnimodis debent omnes vitare laborem,
Si quibus ex cauſis dura ferenda fames.

Ἀφορ. ιζ'. Aphor. 17.

Οκϑ ἂν πρόφη πϑὸς φύσιν πλείων εἰσέλθῃ, τὸν νοῦσον ποιέει· δηλοῖ δὲ ἡ ἴησις.

Παρ

Πᾶρ φύσιν εἰσελθοῦσα τροφὴ νοσήματα πίλει·
Ἐν θεραπευόντων, ἔστι μαθεῖν, μεθόδῳ.

Vbi nutrimentum ultra naturam capitur, morbum facit: Argumento est & ipsa sanatio.

Cum plus quàm satis est sumatur, morbus adurget:
Curandi planè hoc ex ratione patet.

Ἀφορ. ιή. Aphor. 18.

Τῶν τρεφόντων ἀθρόως καὶ ταχέως, ταχεῖαι καὶ αἱ ἀποχωρήσιες γίγνονται.

Ὅσα τρέφουσι τάχιστ', ἐκποιεῖσι τάχιστα.

EOrum quæ affatim & celeriter nutriunt, celeres etiam existunt excretiones.

Quod tum confertim nutrit, tum tempore parvo,
Parvo secerni tempore suevit idem.

Ἀφορ. ιθ'. Aphor. 19.

Τῶν ὀξέων νοσημάτων καὶ πάμπαν ἀσφαλέες αἱ τρεῖς διαγορεύσιες εἴτε τοῦ θανάτου, εἴτε τῆς ὑγείης.

Ἀι

Αἱ μὲν προγνώσιες ὑγιείης καὶ θανάτοιο,
Ὀξέσιν ἐν παθέεσι, καὶ πάνυ ἀσφαλέες.

ACutorum morborum non omnino, & sine dubio, interitus aut salutis sunt prædictiones.

Vltæ ac interitus fallax prædictio, morbus
Spicula si pharetra promit acuta sua.

Ἀφορ. κ', Aphor. 20.

Ὅκόσοισι νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ὑγραὶ εἰσι, τουτέοισιν ἀπογηράσκουσι ξηραίνονται· Ὁκόσοισι δὲ νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ξηραὶ εἰσι, τουτέοισι πρεσβυτέροισι γιγνομένοισιν ὑγραίνονται.

Οἷσι νέοισιν ἔοῦσ' αἱ κοιλίαι ὑγραὶ ἔασι,
Τοῖσι γέρουσιν ἐοῦσ' αὖφ' γε ξηρότεραι·
Οἷσι νέοισιν ἔοῦσ' αἱ ξηραὶ κοιλίαι ἔασι,
Τοῖσι γέρουσιν ἐοῦσ' ἔμπαλιν ὑγρότεραι.

QUibus juvenibus profusior est alvus, iis senescentibus contrahitur: Et quibus in adolescentia fuit adstricta, affecta ætate solvitur.

Curfu

Cursu si nimio juveni fluat impetus alvi,
Contrahit hunc demum sæpe senecta sibi.
At adolescenti si contrà adstringitur alvus,
Fit plerunque eadem pòst resoluta seni.

Ἀφορ. κά. Aphor. 21.

Λιμὸν θώρηξις λύει.

Λιμὸν θώρηξις λύει, δεινὸν γὰρ ἐόντα.

Famem caninam thorexis eximit.

Quæ satis expleri nescit jejuna cupidò,
Tollitur exhausto liberiore mero.

Ἀφορ. κβ'. Aphor. 22.

Ἀπὸ πλησμονῆς ὁκόσα ἂν νοσήματα γένηται, κένωσις ἴηται· καὶ ὁκόσα ἀπὸ κενώσιος, πλησμονὴ ἰᾶται, καὶ τἄλλων ἡ ὑπεναντίωσις.

Ὅσα τὸ σῶμα ὑπερπληρῶν νοσήματα ποιεῖ, ἴηται ταχέως ταῦτα τὸ σῶμα κενοῦν· ὅσα τὸ σῶμα κενοῦν, ἴηται ταῦτα τὸ πληροῦν· ἔστι γὰρ ἀλλήλων τοιάδε ἀναιρετικά.

QUemadmodum enim qui à satietate eveniunt morbi, vacuatione curantur; ità qui à vacuatione proficiscuntur, satietate. Ac pari ratione aliorum adhibitâ mediocri contrarietate.

MOrbi quodque genus pleno si corpore fiat,
Demi materiam velle videtur opus:
Si verò tenui consederit, adjiciendum est.
Cura & ab oppositis quæque petenda modis.

ΑΦΟΡ. κγ'. Aphor. 23.

ΤΑ' ὀξέα τῶν νουσημάτων κρίνεσθαι ἐν τεσσαρεσκαίδεκα ἡμέρησιν.

Τῶν ὀξέων κριτικὴ δεκατέσσαρες ἡμέραι εἰσιν.

ACuti morbi intra quatuordecim dies judicantur.

COrpus si quando morbis tentetur acutis,
Infra bis septem fit crisis æqua dies.

ΑΦΟΡ.

ΑΦΟΡ. κδ'. Aphor. 24.

Τῶν ἑπτὰ ἡ τετάρτη ὀπώδυλος· ἑτέρης ἑβδομάδος ἡ ὀγδόη ἀρχή. Θεωρητὴ δὲ ἡ ἑνδεκάτη· αὕτη γὰρ ὄξι τετάρτη τῆς ἑτέρης ἑβδομάδος. Θεωρητὴ δὲ πάλιν ἡ ἑπτακαιδεκάτη· αὕτη γὰρ ὄξι τετάρτη ἀπὸ τῆς τεσσαρεσκαιδεκάτης, ἑβδόμη δὲ ἀπὸ τῆς ἑνδεκάτης.

Ἥ γε τετάρτη μὲν πέλεται ἦμαρ ἕπτ' ὀπώδυλον·
Τῆς δ' αὖ θεωρητὴ ἀρχὴ ἡ ἑβδομάδος
Ὀγδόη ὄξι. Θεωρητὴ δ' ἡ ἑνδεκάτη 'σίν·
Ἥδε γὰρ ἑβδομάδος τῆσδε τὸ μέσσον ἔχει.
Ἔστι θεωρητὴ δ' πάλιν δεκάτη τε ἡ ἑπτά,
Πῶς πουρεσδεκάτης δ', ἑνδεκάτης τ' ἀπέχει·
Ἥδε γάρ ὄξι τετάρτη ἀπαὶ πουρεσδεκάτης τε,
Ἑβδόμη ὄξι ἡ ἥδ' αὐτὴ ἀφ' ἑνδεκάτης.

SEptenorum quartus est index: octavus, secundæ septimanæ initium. Observabilis & ipse undecimus: alterius enim (secundæ septimanæ) quartus existit. Iterúmque dies decimusseptimus observabilis: is enim à quartodecimo quartus est, & ab undecimo septimus.

Quartus

Quartus quisque dies septeni creditur index:
Hebdomadæ octavus principium alterius.
Quo fit ut undecimus spectetur, nempe quod ille
Alterius quartus ponitur hebdomadæ.
Magnam præterea decimus vim septimus addit,
Quem quartus decimus undecimusque vocant.

ΑΦΟΡ. κέ. Aphor. 25.

Οἱ θερινοὶ τεταρταῖοι τὰ πολλὰ γίγνονται βραχέες· οἱ δὲ φθινοπωρινοὶ μακροὶ καὶ μάλιστα οἱ πρὸς τὸν χειμῶνα συνάπτοντες.

Καὶ δὴ ὥρας ἔτεος βραχέες, καὶ μακροὶ εἰσὶν
Οἱ μὲν τεταρταῖοι· τῷ θέρεος, βραχέες
Ὡς τὸ πολύ· τῷ δ' φθινοπώρου, μακροὶ εἰσὶν·
Οἱ δ' πρὸς χειμῶν', εἰσ' ἐπὶ μακρότερσι.

ÆStivę quartanę maximam partem sunt breves: Autumnales verò sunt longæ; maximéque quæ proximè absunt ab Hyeme.

Fit plerunque brevis quartana æstiva, vicissim
Longa autumnalis, si modò subsit hyems.

ΑΦΟΡ.

ΑΦΟΡ. κε'. Aphor. 26.

Πυρετὸν ὑπὸ σπασμῷ βέλτιον γενέσθαι, ἢ σπασμὸν ὑπὸ πυρετῷ.

Σπασμὸς ἀπὸ πυρετὸν πολὺ φέρτερόν ὅτι γλυκύς,
Ἢ ῥα γλυκὺ ἐυθὺς σπασμὸν ἀπὸ πυρετῶ.

ETenim febrem convulsioni supervenire satius est, quàm convulsionem febri.

COnvulsis nervis febrim succedere præstat,
Quàm facta spasmum corripuisse febri.

ΑΦΟΡ. κϛ'. Aphor. 27.

Τοῖσι μὴ κατὰ λόγον κυφίζουσιν ὑ πλεῖ πιστεύειν, οὐδὲ φοβεῖσθαι λίην τὰ μοχθηρὰ γινόμενα παραλόγως. Τὰ γὰρ πολλὰ τῶν τοιούτων ὅτι ἀβέβαια, ἢ ὑ πάνυ τοι ἀχθομένους οὐδὲ χρονίζειν εἴωθεν.

Τοῖς κυφιζόντεσσιν ἄνω φανερὸν λόγοιο
Οὔποτε πιστεύσει ὃς σοφίην ἔλαχεν:
Οὐδὲ λίην ταρβήσει ἰδὼν συμπίπτοντα πολλὰ
Δεινά περ, ἐξαπίνης παρ λόγον ἐρχόμενα.

Ἀστία

Ἀσταλα γὰρ καὶ ἀβέβαια πέλει τοιῶνδε τὰ πολλά·
Οὐδὲ μικρὸν δύναται ταυτὰ χρονιζέμεναι.

HIs, quæ sine certa ratione deprehensâque causâ levant, acquiescendum non est; neque vereri admodum de iis, quæ absre & sine causâ prava apparent. Horum enim plura sunt instabilia, nec admodum in suo statu manere, nec diutius cunctari possunt.

NE nimiùm fidas non ex ratione levatis:
Nec metuas, temerè si graviora cadant.
Talia sunt etenim permulta incerta, diùque
Durare haud adeò, vel remanere, solent.

ΑΦΟΡ. κή. Aphor. 28.

Τῶν πυρεσσόντων, μὴ παντάπασιν ὀπιπολαίως, τὸ σῶμα, μήτε ψυχρὸν μήτε ἐνδιδόναι τὸ σῶμα, μήτε σωληκεῦν μᾶλλον τοῦ καθ' ἡμέρην, μοχθηρόν· τὸ μὲν γὰρ μῆκος νόσου σημαίνει, τὸ δὲ ἀθένειαν.

ΗΝ ποτε τοῖσι πυρεσσόντεσσιν μὴ ὀπιπολαίως
Πάντη κ' ἐν πᾶσιν σῶμα τὸ αὐτὸ μένῃ,
Μηδὲν

Μηδενὲν ἔν τε δηλῷ, ἢ σωὶ μάλα πολλὰ τετήκη
Παὰρ λόγον, ἀμφότερον τῶνδε μὴ ἀργαλέον.
Τὸν πυρετὸν τῶτο φράζει χρονιώτερον ὄντα·
Τῶτο δὲ κάμνοντος τὼ ὀλίγω δυ'αμιν.

SI febricitanti, nec omnino leviter, suo statu maneat corpus, nihilque concedat morbo, aut hoc etiam plus æquo gracilescat, calamitosum: hoc enim diuturnitatem morbi, hoc verò infirmitatem significat.

SI, quibus haud levis est febris, tabescere corpus
Aut nihil, aut nimium cœpit, utrumque malum.
Illud enim morbum longum docet esse futurum,
Corporis hoc planè languida membra probat.

ΑΦΟΡ. κθ'. Aphor. 29.

Ἀρχομένων τ' νόσων, ἤν τι δοκέῃ κινέειν, κίνεε· ἀκμαζουσῶν δέ, ἡσυχίην ἔχειν βέλτιόν ἐστιν.

Κίνεε, ἤν τι δοκέῃ, ἀπ' νόσων ἀρχομένων· Ἀκμαζουσέων, βέλτιον ἡσυχίη.

IN incipientibus morbis, si quid movendum videatur, move: nam, iis vigentibus, quiescere satius est. *Prin-*

PRincipio morbi, movenda quodcunque movendum est: Nam, dum consistit, præstat amica quies.

Ἀφορ. λ'. Aphor. 30.

Περὶ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ τέλη πάντα ἀσθενέστερα· περὶ δὲ τὰς ἀκμὰς ἰσχυρότερα.

Νοῦσοι αἱ ἀκμάζουσαι ἀεὶ χαλεπώτατ' ἔασιν· Ἥσσον δ' ἀρχόμεναι καὶ ἀποπαυόμεναι.

NAm principio & fine morborum imbecillia sunt omnia: in vigore verò vehementissima.

ORtus & occasus morbi symptomata parva, Vis velut hæc augens asperiora dabit.

Ἀφορ. λά. Aphor. 31.

Τῷ ἐξ ἀῤῥωστίης εὐσιτέοντι μηδὲν ὀπίσω διδόναι τὸ σῶμα, μοχθηρόν.

Ἀντὶ τῶν ἐκ τῆς ἀῤῥωστίης εὐσιτεῦντι Μήπω τὸ σῶμ' ὀπίσω, ἔστι μάλα σφαλερόν.

Cui

CUi à morbo cibum optimè capienti non confirmatur corpus, malum.

Si cui post morbum nil corpus alatur edendo,
Is magnum debet pertimuisse malum.

ΑΦΟΡ. λβ'. Aphor. 32.

Ὡς τὰ πολλὰ πάντες οἱ φαύλως ἔχοντες, καὶ ἀρχὰς μὲ εὐσιτέοντες, καὶ μηδὲν ὀφελέοντες, ὕστερον τῷ πέλει πάλιν ἀσιτέουσιν· Οἱ δὲ κατ' ἀρχὰς μὴ ἀσιτέοντες ἰσχυρῶς, ὕστερον δὲ εὐσιτέοντες, βέλτιον ἀπαλλάσσουσιν.

Ὡς ὀπὶ τὸ πλεῖστον φαύλως οἱ ἔχοντες, ἢν ἀρχαῖς Εὐσιτεῦντές ῥα, μήτι διδόντες ἔπι, Αὐδις ἀσιτεῦντι πρὸς τὸ πέλει. Οἱ δὲ κατ' ἀρχὰς Σφόδρα γ' ἀσιτεῦντες, καὶ μετέπειτα πάλιν Εὐσιτεῦντες, ἔχασ' ὁμοίως τοῖς πρότερησιν Καὶ γὰρ ἀπαλλάσσασ' οἱ πολὺ βελτίονως.

FErè fit ut qui malè affecti, si ineunte cibi usu avidè cibos capiunt, ac nihil edendo proficiunt, ad extremum

mum inappetentes fiunt. Contrà, qui ineunte cibi usu nihil omnino appetunt, paulò pòst edendi appetentes meliore sunt loco.

Namque tibi cupidus, si non nutritur eodem,
Fastidire dehinc incipit æger homo.
Sin priùs oblatum morbo recreatus abhorret,
Póstque cupit, res huic vertitur in melius.

ΑΦΟΡ. λγ'. Aphor. 33.

Ἐν πάσῃ νόσῳ τὸ ἐῤῥῶσθαι τὴν διάνοιαν, καὶ εὖ ἔχειν πρὸς τὰς προσφορὰς, ἀγαθόν· τὸ δὲ ἐναντίον, κακόν.

Ἐν πάσῃ νόσῳ τετῤῥῶσθαι τὴν διάνοιαν,
Πρός τε φορὰς πρὸς ἔχειν εὖ, καλόν· ἐχὶ, κακόν.

IN quovis morbo animo bene valere, ac rebus convenienter datis gaudere, bonum: contrarium verò, malum.

IN quovis morbo mens sana, cibíque cupido
Qui offertur, bona sunt: hísque carere, malum.

Ἀφορ. λδ'. Aphor. 34.

Ἐν τῇσι νόσοισιν ἧσσον κινδυνεύσιν, ὅσοισιν ἂν οἰκείη τῆς φύσιος, καὶ τῆς ἡλικίης, καὶ τῆς ἕξιος, καὶ τῆς ὥρης ἡ νόσος ᾖ μᾶλλον, ἢ ὅσοισιν ἂν μὴ οἰκείη κατά τι τουτέων.

Ἧσσον κινδυνεύσιν δ' ἐν τῇσι νόσοισιν,
Ὅσοισιν ἂν οἰκείη ἕξιος, ἡλικίης,
Ὥρης, καὶ φύσιος νόσος ᾖ μᾶλλόν πως, ἢ ὅσοισιν
Ἂν μὴ οἰκείη τῶνδε ἓν κατά τι.

IN morbis minùs periclitantur, quorum naturę, & ætati, & habitui, & tempori congener est magis morbus, quàm quibus nulla ex parte est consentaneus.

MOrbus ad ætatem, tempus, naturam, habitúmve
Conveniens, debet sollicitare minùs.

Ἀφορ. λε. Aphor. 35.

Ἐν πάσῃσι τῇσι νόσοισι, τὰ περὶ τὸν ὀμφαλὸν καὶ τὸ ἦζον πάχος ἔχῃ, βέλ-

πόν ἐστι· τὸ δὲ σφόδρα λεπτὸν καὶ ἐκτετηκός, μοχθηρόν. Ἐπισφαλὲς δὲ τὸ τοιοῦτον ἐς τὰς κάτω καθάρσιας.

Ἐν πάσησι νόσοισι, τὰ ὀμφαλῶ ἢ δὲ καὶ ἤπατι
Ἐγγὺς εὐσπλα πάχος βέλτιόν ἐστιν ἔχειν·
Τὸ σφόδρα λεπτόν, μοχθηρὸν πέλει, ἔκ τε τετηκός,
Πρὸς τὸ καθαίρεσθαι αἰὲν ὀπισθεγὲς ὄν.

IN omnibus morbis, si crassum abdomen fuerit, melius est. Contrà, quando valdè est tenue, valdéq; consumptum, calamitosum. Est enim, ità affectum esse, periculosum ad infernas purgationes.

OMnibus in morbis, medium pársq; infima ventris
Crassa juvant: nimiùm nam tenuata nocent.
Et cùm purgandum est per partes inferiores,
Si contabescant, abstinuisse decet.

Ἀφορ. λϛ'. Aphor. 36.

Οἱ ὑγιῶς ἔχοντες τὰ σώματα, ἐν τῇσι φαρμακείῃσι καθαιρόμενοι, ἐκλύονται ταχέως, καὶ οἱ πονηρῇ προφῇ χρεόμενοι.

Τὰς

Τοὺς ὑγιεινὰ τὰ σώματ' ἔχοντας, φαρμακίοισιν
Οὐ χρὴ ἰητρῶν παῖδα καθαιρέμεναι,
Οὐδ' ἄλλως τὰς χρειομένας γε τροφῇσι πονηρῇς·
Ἐκ γὰρ λύονται ἀμφότερα ταχέως.

QUi sunt sano corpore, dum pharmacia purgantur, celeriter exolvuntur, atque hi qui pravo utuntur nutricatu.

Cui bene corpus habet, vires purgatio solvit;
Cuique parit succos esca maligna malos.

Ἀφορ. λζ'. Aphor. 37.

Οἱ εὖ τὰ σώματα ἔχοντες, φαρμακεύειν ἐπιφερόμενοι ἐργώδεες.

Πρὸς τὰς φαρμακίας, ὑγιεῖς ἐργώδεές εἰσι.

QUi securâ sanitate fruuntur, hos purgare grave est.

Corporibus summè gravis est purgatio sanis,
Discrimen sæpe his non mediocre ferens.

ἈΦΟΡ. λή. Aphor. 38.

ΤΟ σμικρῷ χεῖρον ἓ πόμα ϗ σιτίον, ἥδιον δέ, τῶν βελτόνων μὲν, ἀηδεστέρων δέ, μᾶλλον αἱρετέον.

ΤΟ σμικρῷ χεῖρον πόμα ϗ βρῶμ', ἡδύτερον δέ, Κρεῖττον Θ', ἢν μὴ ἐπ' ἡδύ, προαιρετέον.

CIbus & potus paulo deterior, suavior tamen, melioribus quidem, sed insuavioribus, est anteponendus.

ÆGroti quæcunque placent alimenta palato,
Præponas paulo deteriora licet.

ἈΦΟΡ. λθ'. Aphor. 39.

ΟΙ πρεσβύται τῶν νέων τὰ μὲν πολλὰ νοσέουσιν ἧσσον· ὁκόσα δ' ἂν αὐτέοισι χρόνια νοσήματα γένηται, τὰ πολλὰ σφαποθνήσκει.

ΠΡεσβύτεροι τά γε πολλὰ νέων ἧσσον νοσέουσιν· Αἱ δὲ νόσοι χρόνιαι τοῖσι πάνυ σφαλεραί.

Senio-

SEniores, affectâ ætate, minùs juvenibus maximam partem ægrotant : Sed quicunque diuturni ipsis eveniunt morbi, ferè commoriuntur.

INcidit in morbos citiùs juvenilior ætas,
Vix quibus & rarò cauta senecta patet:
Quòd si quis senibus cœpit diuturnior esse,
Finiri ferme non nisi morte potest.

ΑΦΟΡ. μ΄. Aphor. 40.

Βράγχοι καὶ κόρυζαι τοῖσι σφόδρα πρεσβύτῃσιν ἐπαίνονται.

Ὀρθ. βράγχοι πολιοῖσι πεπαίνονται· ἐδὲ κόρυζαι.

RAucitates & gravedines senio confectis non mitificantur.

UT, si vel rauci fuerint, vel fortè gravedo
Occupet, haud facile est hæc removere mala.

ΑΦΟΡ. μά. Aphor. 41.

Οἱ ἐκλυόμενοι πολλάκις καὶ ἰσχυρῶς ἄνευ φανερῆς αἰτίης, ἐξαπίνης τελευτῶσιν.

Ὁι

Οἱ ἐκλυόμενοι χωρὶς φανεροῦ λόγου
Πολλάκις κ' ἰσχυρῶς, εἰσὶ μάλ' ὠκύμοροι.

QUi frequenter & vehementer & absque re deficiunt, repentè moriuntur.

Qui crebrò ac multùm causa minimèque patente
Deficiunt animo, hos mors inopina premit.

Ἀφορ. μβ'. Aphor. 42.

Ἀποπληξίῃ ἰσχυρῇ λύειν μὴ, ἀδύνατον· ἀσθενέα δὲ, ῥᾴδιον.

Ἰσχυρῆς ἀποπληξίης λύσις ἐ δυνατή ἐστι·
Οὐδέ ποτ' ἀσθενέος ῥᾳδίη γε λύσις.

APoplexia fortis discuti non potest: debilis verò, non facilè.

NOn unquam poterit vehemens apoplexia solvi:
Sed nec quantumvis, absque labore, levis.

Ἀφορ. μγ'. Aphor. 43.

Τῶν ἀπαγχομένων καὶ καταλυομένων, μηδέπω δὲ τεθνηκότων, ἢν ἀναφέρωσιν, ἔστιν ἂν ἀφρὸς ἢ ὡς τὸ στόμα. Ἀγχο-

Ἀγχομένων καὶ ἀλυομένων τ', ὅπω δὲ θανόντων,
Οὐ ῥα φέρεσ' ἀνὰ τοῖς πὰρ τὸ σῶμ' ἀφρὸς ἀνὴ.

QUi strangulantur aut resolvuntur, necdum tamen animam efflârunt, non restituuntur, quibus os obsitum spumâ est.

OS cui detracto sit post suspendia spumans,
Ad vitam nulli posse redire datur.

ΑΦΟΡ. μδ'. Aphor. 44.

Οἱ παχέες σφόδρα κατὰ φύσιν, ταχυθάνατοι γίγνονται μᾶλλον τῶν ἰσχνῶν.

Οἱ παχέες σφόδρα τῇ φύσιν, ὠκυμορώτεροι ἰσχνῶν.

QUi naturâ valdè sunt crassi, celeriùs moriuntur quàm graciles.

OCyùs, à pueris qui sunt vehementer obesi,
Quàm graciles, Stygiis præcipitantur aquis.

Ἀφορ. μέ. Aphor. 45.

Τῶν ἐπιληπτικῶν τοῖσι νέοισιν ἀπαλλαγὴν ἀὶ μεταβολαὶ μάλιστα ἢ ἡλικίης, ἢ τῶν χωρίων, ἢ τῶν βίων ποιέουσι.

Τῶν δὲ νέων ὁκόσοι ἐπιληπτικὰ, ἀπαλλάσσεσι
Τῶν χωρέων τε, βίων θ', ἡλικίης τε μέτα.

FInem Epilepsiæ juvenibus afferunt, ætatis, loci, & victûs mutatio.

COnducunt puero, membris languore caducis,
Immutata ætas, victus, itemque locus.

Ἀφορ. μς'. Aphor. 46.

Δύο πόνων ἅμα γινομένων, μὴ καθὰ τὸν αὐτὸν τόπον, ὁ σφοδρότερος ἀμαυροῖ τὸν ἕτερον.

Σύν τε πόνων δύο ἐρχομένων μὴ κατὰ τὸ αὐτό,
Τὸν μὲν σμικρότερον σφοδρότερος μινύθει.

DUobus doloribus, nec eâdem parte, obortis simul, vehementior minorem obscurat.

In-

INsideant varia gemini si parte dolores,
Alterius sensum major ubique tegit.

Ἀφορ. μζ'. Aphor. 47.

Περὶ τὰς ἡλώσιας τοῦ πύου, οἱ πόνοι καὶ οἱ πυρετοὶ συμβαίνουσι μᾶλλον, ἢ ἡμιμύου.

Οἱ πυρετοί τε πόνοι τε κατ' ἀρχὰς τοῖο πύοιο
Μᾶλλον γίγνονται, ἢ μὴ πὰρ γένεσιν.

DUm pus conficitur, dolores atq; febres incidunt magis, quàm jam confecto.

DUm pus conficitur, febres magis atque dolores,
Quàm jam confecto pure, superveniunt.

Ἀφορ. μη'. Aphor. 48.

Ἐν πάσῃ κινήσει τοῦ σώματος, ὁκόταν ἄρχηται πονέειν, τὸ ἀναπαύειν, εὐθὺς ἄκοπον.

Ἐν πάσῃ κινήσει ὅταν τὸ σῶμα πονήσῃ,
Εὐθὺς τῷ πονέοντ' ἠρεμίη ἄκοπον.

In

IN omni corporis motu, cùm fatigari cœperit[immoderato motu,] interquiescere, seipsum lassitudinis reddit expers.

COrpus cùm nimio cœpit languescere motu,
Illius extemplo fit medicina quies.

ΑΦΟΡ. μϛ΄. Aphor. 49.

Οἱ εἰθισμένοι τὰς σωμήρεας πόνους φέρειν, κἂν ὦσιν ἀσθενέες ἢ γρόνιες, τοὺς ἀσωμήθων ἰσχυρῶν τε καὶ νέων ῥᾷον φέρουσι.

Ὅσα φέρειν ἔθος ἔξι, καλῶς γε φέρουσι γέροντες·
Οὐκ ἂν ὁ ἐκ ἔθος ἔδ', ὅς γε νέος καλεπῶς.

QUi assuetis indulgent laboribus, quamvis infirmi fuerint aut senes, tamen insuetis validis atque juvenibus faciliùs ferunt.

AUt puer, aut natu grandis, quemcunque laborem
Insuetis meliùs sustinuisse valet.

ΑΦΟΡ.

ΑΦΟΡ. ν'. Aphor. 50.

ΤΑ' ἐκ πολλῦ χρόνυ συνήθεα, κἂν ἦ χείρω, τῆς ἀσυνήθων ἥσσον ἐνοχλεῖν εἴωθε· δεῖ ὧν ἐς εἰς τὰ ἀσυνήθεα [καὶ] ἀ μικρὸν] μεταβάλλειν.

ΤΑ' κ πολλοῖο χρόνοιο συνήθεα, τῆς ἀσυνήθων, Κἂν ἦ χείρω, ἐωσ' ἧσσον ἐνοχλέμεναι. Εἰς ἀσυνήθεα ὧν χ' μικρὸν δεῖ με[α]βάλλειν.

QUinetiam quarum rerum inveteravit consuetudo, quamvis deteriores sint illæ, minùs tamen insuetis malè afficiunt. Ad insueta igitur non nisi paulatim deveniendum.

INsuetis consueta minùs, si haud optima, lædunt: Mutare interdum convenit ista tamen.

ΑΦΟΡ. να'. Aphor. 51.

ΤΟ' κατὰ πολὺ ἢ ἐξαπίνης κενῦν, ἢ πληρῦν, ἢ θερμαίνειν, ἢ ψύχειν, ἢ ἄλλως

ἄλλως ὁκωσῦν τὸ σῶμα κινέειν, σφαλερόν. Καὶ γὰρ πᾶν τὸ πολύ, τῇ φύσι πολέμιον· τὸ δὲ κατ' ὀλίγον, ἀσφαλές· ἔς ἄλλως ἤν τις ἐξ ἑτέρου ἐφ' ἕτερον μεταβαίνῃ.

Καὶ πολὺ κάξαπίνης πληοῦν τε τὸ σῶμα, κενοῦν τε, Θερμαίνειν, ψύχειν, κινέεσθαί τε, κακόν. Πᾶν τὸ πολὺ πολέμιον γὰρ φύσει, ἓκ ὀλίγου δέ, Κἂν ῥᾳ πῃ ἐξ ἑτέρου εἰς ἕτερον μεταβῇ.

PLurimùm aut repentè vacuare, aut replere, aut calfacere, vel refrigerare, vel quovis alio modo corpus temerè movere, periculosum. Omne enim nimium, naturæ bellum indixit. Quod autem fit sensim ac vicissim, periculi expers est, ídque cùm aliàs tum siquis ab uno ad aliud se convertat.

SEd multùm & subitò plenum fieri vel inanem,
Frigentem aut calidum, séque movere, malum.
Quicquid enim nimium est, naturæ displicet: ergò
Istis paulatim suescere quemque decet.

Ἀφορ. νβ'. Aphor. 52.

Πάντα κατὰ λόγον ποιέοντι, καὶ μὴ γινομένων τῶν κατὰ λόγον, μὴ μεταβαίνειν ἐφ' ἕτερον, μένοντος τοῦ δόξαντος ἐξ ἀρχῆς.

Τῶν ποιεῦντι λόγον κατὰ πάντα, λόγον κατὰ τῶν μὴ
Γιγνομένων, ὅπως δεῖ μεταβαινέμεναι·
Οὐ μεταβαινέμεναι δεῖ πώποτε ἐξ ἑτέρου,
Τὲξ ἀρχῆς δόξαν ἣν μένῃ, εἰς ἕτερον.

SI quis omnia convenienter, exactóque judicio faciat, nec quicquam eâ ratione efficiat: tamen ad aliud non se convertat, modò id maneat, quod ineuntibus remediis visum est.

Si malè succedat cuncta ex ratione gerenti,
Mox temerè haud alia regrediere via.

Ἀφορ. νγ'. Aphor. 53.

Ὅκόσοι τὰς κοιλίας ὑγρὰς ἔχουσι νέοι μὴ ὄντες, βέλτιον ἀπαλλάσσουσι τῶν τὰς

τοὺς ξηροὺς ἐχόντων· ἐς δὲ τὸ γῆρας, χεῖρον ἀπαλλάσσουσι· ξηραίνονται γὰρ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τοῖσιν ἀποκαθίστασιν.

Ὅσοι νέοισιν ἐξῆσ' αἱ κοιλίαι ὑγραὶ ἔασι,
Τῶν ξηρὰς ἐχόντων ὀλίγου βελτίονος
Ἀλλάσσουσ' ἀπ'· ἐπὶ δ' αὖ τέοισι τὸ γῆρας ἐπέλθῃ,
Ἀλλάσσουσιν ἀφ' ὀλίγου τῶν δὲ χερειοτέρως·
Ὅσοι νέοισι γὰρ ὑγρότερα αἱ κοιλίαι ἔασι,
Ξηραὶ γίγνονται τοῖσι γέρουσι, φύσει.

QUibus juvenibus fluit alvus, meliore sunt loco iis, quibus adstricta est: at senes facti, pejore sunt loco; nam senescentibus ferè semper adstringitur alvus.

FUsior in juvene est alvus melior: sene facto,
Pejus habet; quoniam fit sibi sicca seni.

ΑΦΟΡ. νδ'. Aphor. 54.

ΜΕγέθει δὲ σώματος ὀνειάσαι μὲν, ἐλευθερίου, καὶ οὐκ ἀφελές· ἐγγηρᾶσαι δὲ, δύσχρηστον καὶ χεῖρον τῷ ἐλαττόνως.

Ἔστι

Ἔστιν ἡ ἀστεῖον τόδε μὴ, κ' ἐκ ἔστιν αἰσχές,
Τὸν νεῖον μέγεθος σώματ' ἔχειν· ὄντ' ἐχέμυθον
Σύνεσιν, μέγεθος δ' ἐχέμεν τὸν ἐόντα γέροντα,
Καὶ ἢν σμικροτέρων ἔῃ χρειότερον.

LOngâ ſtaturâ juventutem exigere, liberale eſt, nec indecorum: ſeneſcere, ferè inutile, ac deterius previore ſaturâ.

Ut decus eximium ſit longa ſtatura juventæ,
Sic præmaturo conficitur ſenio.

ΤΩΝ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ
Ἀφορισμῶν Βιβλίον γ'.

HIPPOCRATIS
Aphorismorum
Liber III.

Ἀφορισμὸς ὁ πρῶτος.
Aphorismus primus.

Αἱ μεταβολαὶ τῶν ὡρέων μάλιστα πίπτουσι νοσήματα· ἐν δὲ τῇσιν ὥρῃσιν αἱ μεγάλαι μεταλλαγαὶ ἢ ψύξιος ἢ θάλψιος, καὶ τἆλλα κατὰ λόγον ἔπεσθαι.

Ἀνθρώποισι βροτοῖς πίπτουσι νοσήματα πολλά,
Ὅσα τε ἔτεος αἱ μεταβαλλόμεναι·
Αἵ τε μεταλλάξεις μεγάλαι ἐν τῇσ' ὥρῃσι
Ψύξεῶς ἢ θερμοῦ, τἆλλα δ' ὁμοιοπρεπῶς.

MUtationes defectionésque temporum maximè pariunt morbos, &

& quæ in singula anni tempora incidunt, insignes mutationes frigoris aut æstus, cunctáque alia sic pro sua natura.

Temporis innumeros gignit mutatio morbos,
Et quæ temporibus mota repentè cadunt.
Nunc etenim frigus, contrà nunc opprimit æstus:
Cætera stántque pari, pro ratione, modo.

Ἀφορ. β'. Aphor. 2.

Τῶν φυσίων αἱ μὲν πρὸς θέρος αἱ δὲ πρὸς χειμῶνα εὖ ἢ κακῶς πεφύκασι.

Πρὸς δ' ὥρας, φύσεές τε πεφύκασ' ἄλλοτε ἄλλως·
Πρὸς θέρος ἢ χειμῶν', εἰ μὲν εὖ, αἱ δ' κακῶς.

NAturarum quidem aliæ ad Æstatem, aliæ ad Hyemem bene vel malè constitutæ sunt.

NAturis fervens aliis fit amicior Æstas:
Naturis aliis congruit acris Hyems.

ΑΦΟΡ. γ'. Aphor. 3.

ΤΩν νόσων ἄλλαι πρὸς ἄλλας εὖ ἢ κακῶς πεφύκασι καὶ ἡλικίαι τινὲς πρὸς ὥρας, καὶ χώρας, καὶ διαίτας.

Καὶ ἄλλο πρὸς ἄλλο νόσημα· πρὸς ὥρας, πρός τε διαίτας
χώρας δ' ἡλικίαι, ἢ εὖ, ἢ κακῶς.

QUinetiam morborum alii, & ætates aliæ facilè aut ægrè sunt comparatæ ad alia tempora, & regiones, & diætas.

Tum quod ad ætates & morbos pertinet omnes,
Vis magna est victus, temporis, atque loci.

ΑΦΟΡ. δ'. Aphor. 4.

ΕΝ τῆσιν ὥρησιν, ὅταν τε αὐτῆς ἡμέρης ὁτὲ μὲν θάλπος, ὁτὲ δὲ ψῦχος γίγνηται, φθινοπωρινὰ τὰ νοσήματα πρὸς δέχεσθαι χρή.

ΕΝ τῆσιν δ' ὥρησιν, ὅταν ποτ' ἐν ἡμέρῃ ταυτῷ
Θάλπος ἔησιν ὁτέ, ψῦχος ἔησιν ὁτέ,
Χρὴ τότε προσδέχειν νοσήματα τὰ φθινοπώρου.

IN singulis anni partibus, cùm eodem die modò caloris, modò frigoris dominatu cœlum tenetur, Autumnales morbos expectare oportet.

CUmq; dies eadem frigus ferat atque calorem,
Disparis Autumni sunt metuenda mala.

ΑΦΟΡ. έ. Aphor. 5.

ΝΟτοι βαρυήκοοι, ἀχλυώδεες, καρηβαρικοί, νωθροί, ὀφθαλμικοί. ὁκόταν δὲ λιγαπεύῃ, τοιαῦτα ὑπὸ τῆσιν ἀῤῥωστίῃσι πάσχουσιν. Ἢν δὲ βόρεον ᾖ, βῆχες, φάρυγγες, κοιλίαι σκληραί, δυσεντερίαι φλεγμώδεες, ὀδυναι πλευρέων, σπασμοί. ὁκόταν δὲ λιγαπεύῃ, τοιαῦτα ὑπὸ τῆσιν ἀῤῥωστίῃσι προσδέχεσθαι χρή.

Σῶμα Νότος διαλυέμεναι μάλα πολλὰ πέφυκεν·
Ἔστι καρηβαρικὸς δ' ἀχλύοις τε Νότος·
Ἔστι Νότος νωθρός, καὶ δὴ βαρυήκοός ἐστιν.
Ἢν δ' λιγαπεύῃ, τοιάδε προσδέχεο.
Ἢν δ' Βόρειον ἔησι, φάρυγγες, καὶ ἅμα βῆχες,
Αἵ τε πλευρέων τ' ὀδυναι, σπασμοί τ' ὀδυναι·

Κοιλίαι αἱ σκληραί τε, δυσεῖαι αἵ τε φρικώδεις.
Ἢν ὁ νοτος πνεύσῃ, τοιάδε πάσχουσι μάλιστα.

AUstri auditum hebetant, illíq; graves sunt, caliginosi & tenebrosi, necnon & capitis gravitatem, segnitiem seu lentitudinem, & corporis laxitatem afferunt. Quotiescunq; itaque Auster diu multúmque dominatum tenuerit, hujusmodi ferè [symptomatibus] per morbos afficiuntur homines. Si autem Aquilo terras perflat, tusses movet, eveniunt faucium morbi, alvi duræ, urinæ difficultates cum horrore conjunctæ, dolores laterum atq; pectoris. Quotiescunq; ergò is diu multúmque dominatum tenuerit, talia ferè in morbis expectare oportet.

AVstri aures, visúmque hebetant, capitísq; dolores
Gignunt, languorem & corporis efficiunt.
Fert Aquilo tussim, faucésque exasperat, alvum
Comprimit, horrores egelidósque ciet:
Pectoris inducit pariter laterísque dolores.
Præditus his semper viribus est Boreas.

Ἀφορ. ϛ'. Aphor. 6.

Ὁκόταν Θέρος γένηται Ἦρι ὅμοιον, ἱδρῶτας ἐν τοῖσι πυρετοῖσι πολλοὺς προσδέχεσθαι χρή.

Προσδοκέειν πολλοὺς ἱδρῶτας δ' ἐν πυρετοῖσι χρή, ὁκόταν Θέρεος ἦ Ἦρι ὁμοιότροπον.

QUotiescunque fit Æstas Veri similis, sudores multos in febribus expectare oportet.

SI calor Æstatem similem Veri exhibet, indè In febribus sudor non mediocris erit.

Ἀφορ. ζ'. Aphor. 7.

Ἐν τοῖσιν αὐχμοῖσι, πυρετοὶ ὀξέες γίγνονται. Καὶ ἢν μὴν ὅτι πλέον ἢ τὸ ἔτος τοιοῦτον ἐὸν, ὑγροῖσι τοῖσι καύμασιν ἐποίησεν, ὡς ὅτι τὸ πολὺ καὶ τὰ νοσήματα τοιαῦτα λεῖ προσδέχεσθαι.

Ὀξέες δὲ πυρετοὶ γίγνονται, ἐν τοῖς αὐχμοῖσι. Καὶ μὲν δὴ πλέον ἢν τοῖον ἔτος ᾖ, ὑγροῖσι

Οἶον ὦρ ποίησε κατάστασιν, ὡς ἐπὶ πλεῖστον
Καὶ νούσημα τοιόνδε χρὴ τοιάδε προσδοκέειν.

Per squalores, febres acutæ incidunt. Et si maxima pars anni talis fuerit, qualem cœpit inire historiam, magnam quoque partem hujusmodi morbos expectare oportet.

Temporibus siccis, febres oriuntur acutæ:
Anni próque statu morbus ad arma vocat.

ἈΦΟΡ. ή. Aphor. 8.

Ἐν τοῖσι καθεστῶσι καιροῖσιν, ἢν ὡραίως τὰ ὡραῖα ἐπιδιδῶσιν, εὐσταθέες καὶ εὐκρινέες αἱ νοῦσοι γίγνονται· Ἐν δὲ τοῖσιν ἀκαταστάτοισιν, ἀκατάστατοι καὶ δύσκριτοι.

Ἐν καιροῖσι καθισταμένοισιν, ἀπ' ἣν γὰρ διδῶσιν
Ὡραίως δ' ὧραι, εὐσταθέες τε νόσοι
Ἠύκριτοί τε ἔασι· Ἐν τοῖσι δὲ ἀσταθέεσι,
Δύσκριτοι αὖτις ἔασι, ἀσταθέες τε νόσοι.

Constantibus anni partibus, si tempestates convenienter succedant; bene morati, facilis ac secundi

cundi judicii incidunt morbi: At incertis, malè moratis, maléque constitutis temporibus, adversi difficiliſq; judicii incidunt morbi.

CUm tempestatum bonus est habitus, leviores
Morbi nascuntur, judiciique boni.
Incerti contrà & graviores esse putantur,
Si partes anni non tenuere modum.

ΑΦΟΡ. θ'. Aphor. 9.

ΕΝ Φθινοπώρῳ ὀξύταται αἱ νοῦσοι, καὶ θανατωδέσταται ὡς ἐπίπαν· Ἦρ δὲ ὑγιεινότατον, καὶ ἥκιστα θανατῶδες.

Ὀξύταται νοῦσοι καὶ ὀλέθριαι ἐν Φθινοπώρῳ· Οὐ τοι ὀλέθριον Ἦρ, ἀλλ' ὑγιεινότατον.

AUtumno morbi accidunt acutiſſimi, & funeſtiſſimi feré: Ver contrà ſaluberrimum eſt, miniméq; funeſtum.

LEthiferi Autumno morbi pariantur oportet:
Tuta sed à morbis corpora Vere vigent.

ΑΦΟΡ. ί. Aphor. 10.

Τὸ φθινόπωρον, τοῖσι φθίσεσι κακόν.

Τὸ φθινόπωρον, τοῖσι φθίσεσιν ἀεὶ κακὸν ἔστι.

SEd & tabidis Autumnus exitio esse solet.

Quinctiam siquos tabes invaserit, illis
Et gravis Autumnus, difficiliſque nocet.

ΑΦΟΡ. ιά. Aphor. 11.

Περὶ μὲν τῶν ὡρέων, Ἢν μὲν ὁ Χειμὼν αὐχμηρὸς ᾖ, καὶ Βόρεας γένηται, τὸ δὲ Ἔαρ ἔπομβρον καὶ Νότιον, ἀνάγκη τὸ Θέρεος πυρετοὺς ὀξέας, καὶ ὀφθαλμίας, καὶ δυσεντερείας γίγνεσθαι· μάλιστα δὲ τῇσι γυναιξί, καὶ ἀνδράσι τοῖσιν ὑγροῖσι τὰς φύσιας.

Τῶν δ' ὡρέων πέρι, Ἢν μὲν ὁ Χειμὼν αὐχμηρὸς τε
Καί ῥα Βορηίης ᾖ, καὶ τὸ Ἔαρ Νότιον
Ἠδὲ κ' ἔπομβρον, ἀνάγκη δή τοι τὸ Θέρεος μὲν
Γίγνεσθ' ὀφθαλμοὶ ἄλγεα, καὶ πυρετοὶ
Ὀξέες, ἠδὲ δυσεντερίαι τε· μάλιστα γυναιξί,
Τοῖς δ' ὑγροῖσιν ἔσω ἀνδράσι τοῖς φύσιας.

Jam

JAm verò quod ad temporum importunitates & defectiones attinet, [hujusmodi ferè sunt,] Siquidem Hyems sicca & Aquilonia fuerit, Ver autem pluviosum & Austrinum, necesse est Æstate fieri febres acutas, & ophthalmias, & dysenterias: maximéque mulieribus, & viris naturâ humidioribus.

Arida si sit Hyems, venti septémque trriones,
Et si Ver Austros exhibet, ac pluvias;
Lippitur multis, nascuntur tormina, febres:
Corporéque hæc molli, fœmineóque magis.

Ἀφορ. ιβ'. Aphor. 12.

Ἢν δὲ Νότος ὁ Χειμὼν καὶ ἔπομβρος, καὶ εὔδιος γλαύκη, τὸ δὲ Ἔαρ αὖ-χμηρὸν καὶ Βόρειον, αἱ μὲν γυναῖκες ἧσιν ὀι πόκοι ὡς τὸ Ἦρ, ἐκ πάσης ὡραφάσιος ἐκπιέζωσιν· αἱ δὲ ἐν τέκωσιν, ἀκρατέα καὶ νοσώδεα ἐς παιδία πίπτουσιν, ὥστε ἢ παρ-αυτίκα ἀπόλλυσθαι, ἢ λεπτὰ καὶ νοσώδεα

ζῶν

ζωῦ ἐόντα. Τοῖσι δὲ ἄλλοισι βροτοῖσι δυσεντερίαι, ἢ ὀφθαλμίαι ξηραὶ γίγνονται· τοῖσι δὲ πρεσβυτέροισι καταῤῥοι σωτόμως ἀπολλύτες.

Χειμὼν δ' ἰὼ Νότος τε καὶ ὗδρος, ἦδὲ κ' ἔπομβρος,
Αὐχμηρὸν ἦ τὸ Ἦρ ἦδὲ Βορήϊον ἦ·
Οἱ τόκοι ἦσι πρὸς Ἦρ, ἐκπιπρώσκουσι γυναῖκες
Ἐκ πάσης προφάσιος· ἰὼ ἦ τέκωσί τινες,
Ἀκρατὲς ἄρ πίλησι τὰ παιδία καὶ νεοσσέα,
Αὐτίκα ὥστε θανεῖν, ἢὲ νοσώδεα ζωῦ
Λεπτά τε αἰὲν ἐόντα. Δυσεντερίαι δὲ νόσοι τε
Ὀφθαλμῶν ξηραὶ τοῖς ἑτέροισι βροτοῖς
Συμβαίνουσιν· ἀπολλύτες ἦ τάχιστα καταῤῥοι
Γήραος ὁππότε ἐπίκειτ' ἐλομένοιο βέεος.

SIn autem Auſtrina, pluvia & tepida fuerit Hyems, Ver autem ſiccum & Aquilonium, mulieres ingravidatæ, quæ Vere parituræ ſunt, quavis de cauſa externa abortiunt: quòd ſi quæ pepererint, hæ infirmos & valetudinarios edunt fœtus, adeò ut paulò pòſt moriantur, vel debiles & valetudinarii vivant. Aliis autem quibusdam hominum naturis dyſenteriæ, & ophthalmiæ ſiccæ naſcuntur: & ſenibus catarrhi brevi funeſti.

In Hyemem teneant Austri, pluviæq; vicissim,
Ver autem siccum, frigoribusque rigens:
Fit gravidis, dum partus adest, discrimen abortûs,
Suntque minùs firmo corpore quos pariunt.
Tormina non paucis fiunt, ophthalmia multis
Arida, discruciat dira gravedo senes.

ΑΦΟΡ. ιγ'. Aphor. 13.

Ἢν δὲ τὸ θέρος αὐχμηρὸν καὶ βόρειον γένηται, τὸ δὲ φθινόπωρον ὄμβριον καὶ νότιον, κεφαλαλγίαι ἐς τὸν χειμῶνα γίγνονται, καὶ βῆχες, καὶ βράγχοι, καὶ κόρυζαι, οἷσι δὲ καὶ φθίσιες.

Ἢν τὸ θέρος δ' αὐχμηρὸν ἔῃσιν, ἔῃσι βόρειον,
Καὶ φθινόπωρον ἔῃσ' ὄμβριον ἠδὲ νότιον·
Τοῖσι πόνοι κεφαλῆς, χειμῶνι, τοῖσι κόρυζαι,
Βῆχες καὶ βράγχοι, τοῖσι δὲ καὶ φθίσιες.

SIn autem sicca & Aquilonia Æstas fuerit, Autumnus contrà pluviosus atque Australis, cephalalgiæ fortes in Hyemem incidunt, & tusses, & raucedines, & gravedines, atque nonnullis tabes.

At

At si ficca Æstas Aquilones præbeat, imbres
Austrósque Autumnus; proxima, talis Hyems:
Vox rauca, & tussis, capitis dolor, atque catarrhus
Opprimit, & tabes corpore lenta sedens.

Ἀφορ. ιδ'. Aphor. 14.

Ἢν δὲ Βόρειον ᾖ καὶ ἄνυδρον, τοῖσι μὲν ὑγροῖσιν ἐοῦσι τὰς φύσιας, καὶ τῇσι γυναιξὶ σύμφορον. Τοῖσι δὲ λοιποῖσιν ὀφθαλμίαι ἔσονται ξηραί, καὶ πυρετοὶ ὀξέες καὶ χρόνιοι· ἐνίοισι δὲ καὶ μελαγχολίαι.

Ἢν ὁ Βορέης ᾖ καὶ ἄνυδρον, τὸ Φθινόπωρον,
Τοῖς ὑγροῖσιν ἐοῦσ' ἀνδράσι τὰς φύσιας
Σύμφορον, ἠδὲ γυναιξίν. Ἔσονται τοῖς λοιποῖσιν
Αἱ μὲν ὀφθαλμῶν ξηρότεραί γε νόσοι,
Ὀξέες δὲ πυρετοί τε ἔσονται ἅμα χρόνιοί τε·
Ἔσονται δ' ἐνίοισ' αἵ τε μελαγχολίαι.

SIn autem fuerit Aquilonius & pluviarum expers Autumnus, his quidem qui naturâ sunt humidiores, & mulieribus, opportunus. Cæteris ophthalmiæ accidunt siccæ, & febres acutæ & diuturnæ; nonnullis etiam melancholiæ.

Sin

In eat Autumnus spirante Aquilone serenus,
Corpus quod molle est, & multebre valet:
icca sed instabit reliquis ophthalmia, morbus
Ex atra bili, longa & acuta febris.

ΑΦΟΡ. ιέ. Aphor. 15.

Τῶν δὲ καταστάσιων τὸ ὅλιαυτὸ τὸ μὲν ὅλον ὀι αὐχμοὶ τ' ἐπομβριέων εἰσὶν ὑγιεινότεροι, καὶ ἧσσον θανατώδεες.

Τῶν δὲ καταστάσιων τὸ ὅλον μὲν τὸ ἐνιαυτὸ Αὐχμοὶ ἐπομβριέων εἰσ' ὑγιεινότεροι.

INter anni status omnino siccitates imbribus assiduis sunt salubriores, minúsque funestæ.

Summatim & breviter, soles & aperta serena
Imbribus assiduis sint meliora tibi.

ΑΦΟΡ. ις'. Aphor. 16.

Νουσήματα δὲ, ὅσα μὲν τῆσιν ἐπομβρείῃσιν, ὡς τὰ πολλὰ γίγνεται πυετοί τε μακροί, καὶ κοιλίης ῥύσιες, καὶ σπασ-

δόνες,

δόνες, ἢ ἐπίληπτοι, ἢ ἀποπληκτοι, ἢ κυνάγχαι. Ἐν δὲ τοῖσιν αὐχμοῖσι, φθινώδεες, ὀφθαλμίαι, ἀρθρίτιδες, φαγγαιναι ἢ δυσεντερίαι.

Ἐν μὲν τῇσιν ἐπομβρίῃσι, νοσήματα τάδε γίγνεται, ὡς τὰ γε πολλὰ, οἱ πυρετοὶ χρόνιοι, ῥευσίες αἱ γαστρὸς, ἢ σηπεδόνες, καὶ ἐπίληπτοι, καὶ ἀποπληκτοι, ἢ φλεγμοναὶ ἀνηκέστων. Ἐν δ' αὐχμοῖσι, φθίσιες, ὀφθαλμίαι, οἱ πόνοι ἀρθρων, αἱ φάγγες τ' ὄρων, αἵ τε δυσεντερίαι.

NAmque assiduis imbribus qui morbi incidunt, hujusmodi fere sunt, febres diuturnæ, alvi profluvia & putredines, & epilepsiæ, & apoplexiæ, & anginæ: per squalores autem, tabes, ophthalmiæ, articulorum dolores, urinæ stillicidia, & dysenteriæ.

Longæ etenim febres, alvúsque soluta, per imbres Cancri, angina, stupor, morbus & ille sacer. Per ficca, arthritis, generans ophthalmia tabem, Substillum lotii, tormina, acuta febris.

ΑΦΟΡ. ιζ'. Aphor. 17.

Αἱ δὲ καθ' ἡμέρην κατασάσιες, αἱ μὲν Βόρηοι τά τε σώματα σωιτοῦσι, καὶ εὔτονα, καὶ εὐκίνητα, καὶ εὔχροα, καὶ ὑγιεινότερα ποιέυσι· καὶ τὰς κοιλίας ξηραίνυσι, καὶ τὰ ὄμματα δάκνυσι· καὶ περὶ τὸν θώρηκα ἄλγημα ἰῶ· τὰ περὶ ὑπάρχη, μᾶλλον τονέυσιν. Αἱ δὲ Νότοι μαλύσσι τὰ σώματα καὶ ὑγραίνυσι, καὶ βαρυηκοΐας, καὶ καρηβαρίας, καὶ ἰλίγγυς ποιέυσι· Ἐν δὲ τοῖσιν ὀφθαλμοῖσι καὶ τοῖσι σώμασι δυσκινησίην, καὶ ἐς κοιλίας ὑγραίνυσιν.

Αἱ δὲ καθημεριναὶ κάτασιες κάτα, αἵ γε Βόρηοι
Σωὶ δ' ἰσᾶν ἱκαναὶ σώματα, σωὶ τε ἄγειν,
εὐτονά τ', εὐκίνητά τε, καὶ εὐήκοα μᾶλλον
Ἢ πρότερον, καὶ δὴ ἔυχροα ποιέμεναι,
καὶ ξηρεινέμεναι τὰς κοιλίας ἔσας
Ὑγροτέρας, καὶ δὴ ὄμματα δακνέμεναι,
καὶ περὶ τὸν θώρηκ' ἄλγημ' ἦν τι προϋπάρχη,
Τῶν τόδε παύοντων τὸν πόνον αὖ ξέωσαι.
Οἱ δὲ Νότοι δὲ καλαστάσιές δ' ἱκαναὶ μάλα πολλαὶ
Καὶ ὑγραινέμεναι καὶ διαλυέμεναι,
ποιέμεναι βαρυηκοΐας τε καρηβαρείας τε,
Ἰλίγγυς τε, βλέφαρα μύσι τε πιέμεναι.

Jam

JAm verò quod ad tempestates quo
tidianas attinet, Aquiloniæ quidem
solida reddunt corpora, tum etiam
firma & ad motum expedita, & ben
colorata; auditum acuunt: sed tame
alvos desiccant; quin & oculos mor
dent; & siquis antè dolor in thorac
extiterit, eum acerbiorem reddunt
At verò Austrinæ corpora planè re
solvunt, & humidiora reddunt, tum
etiam auditus graves, & capitis gra
vitates, & vertigines inducunt tene
bricosas, tum ipsis oculis totíq; cor
pori in movendo difficultatem affe
runt, alvúmque humidam reddunt.

SPissat tempestas integrum Aquilonia corpus,
Auditu promptum, mobile reddit idem,
Aspectu pulchrum, ventrémque adstringit, ocellos
Mordet, & offendit pectora læsa prius.
Languidius totum corpus verò efficit Auster
Humidiúsque, aures aggravat atque caput:
Pectus reddit hebes, cerebrum vertigine tentat,
Atque oculos tardat, cit quoque ventris onus.

ΑΦΟΡ. ιή. Aphor. 18.

ΚΑΤὰ δὲ τὰς ὥρας, τῷ μὲν Ἦρος, ἔτι ἄκρῳ δὲ Θέρεος, οἱ παῖδες ἔτι οἱ τοιούτων ἐχόμενοι τῇσιν ἡλικίῃσιν, ἄριστά τε φαίνονται καὶ ὑγιαίνουσι μάλιστα. Τῷ δὲ Θέρεος, καὶ ἔτι Φθινοπώρου μέχρι μέν τινος, οἱ ἀκμάζοντες· τὸ δὲ λοιπὸν ἔτι Φθινοπώρου, ἔτι τοῦ Χειμῶνος, οἱ μέσοι τῇσιν ἡλικίῃσι.

ΚΑΤὰ δ' ὥρας, Τῷ δὴ Ἔαρος, Θέρεός τε τοῦ ἄκρου,
Οἱ παῖδές τε καὶ οἱ τοῖσι μὲν ἐγγύτατοι
Ἡλικίῃσιν ἔασιν, ἄριστ' ἄλλων διάγουσι,
Καὶ δὴ σώματ' ἔχουσ' ὡς ὑγιεινότατα.
Τῷ Θέρεος, καὶ τοῦ Φθινοπώρου μέχρι τινὸς μέν,
Ὅσοι πρὸς βίοιο γῆρας ἐπ' ἀκμάζουσιν·
Κατὰ δὲ τὸ λοιπὸν τοῦ Φθινοπώρου, καὶ Χειμῶνος,
Ὅσοι γίγνονται ἡλικίῃσι μέσοι.

AM verò per tempora anni, Veré quidem, & ineunte Æstate, pueri & iis ætate proximi, optimo sanè sunt loco valéntque optimé. Æstate verò, & Autumno aliquantisper, senes: Quod reliquum est Autumni, & Hyeme, qui sunt ætate medii.

Jam pueri, bene Vere valent Æstatéque prima,
Et quos his ætas proxima cunque tenet:
Astt Æstate, senes, Autumni partéque prima.
Hyberno, juvenis, tempore, tutus erit.

ἈΦΟΡ. ιθ'. Aphor. 19.

ΝΟυσήματα δὲ πάντα μὲν ἐν πάσησι τῇσιν ὥρῃσι γίγνεται· μᾶλλον δ' ἔνια καὶ ἐνίας αὐτέων καὶ γίγνεται καὶ παροξύνεται.

Γίγνοντ' ἐν πάσης ὥρης παρά τ' ὀξύνονται
Πάντα πάσι· μᾶλλον καδδ' ἐνίας ἔνια.

ENimvero morborum genus omne omnibus anni temporibus existit: sed tamen eorum alii certis anni temporibus faciliùs existunt & ingravescunt.

NOn quòd non omnis queat omnî tempore morbus
Nasci, sed quia sic ista subindè cadant.

ἈΦΟΡ. κ'. Aphor. 20.

ΤΟῦ μὲν γὰρ Ἥρος, καὶ μανικὰ, καὶ τὰ μελαγχολικὰ, καὶ τὰ ἐπιληπτικὰ, καὶ αἵματος

αἷμαλοος ῥύσιες, ἢ κυνάγχαι, ἢ κόρυζαι, καὶ βράγχοι, καὶ βῆχες, καὶ λέπραι, καὶ λειχῆνες, καὶ ἀλφοί, καὶ ἐξανθήσιες ἑλκώδεες πλεῖσται, ἢ φύμαλα, καὶ ἀρθρῖτιδες.

Αἱ μανίαι τε, μελαγχολίαι τε, ἢ αἱ ἐπιλήψιες,
Αἱ λέπραί τε, ἢ αἱ αἵματος ἐκρύσιες,
Βῆχές τε, βράγχοί τε, κόρυζ', ἀρθρῖτιδες, ἀλφοί,
Φύμαλα, λειχῆνες, φλεγμοναὶ ἀνθράκων,
Καὶ ἐξανθήσιες αἱ πλεῖσται ἑλκώδεες ἔσαν·
Αὗλαι κυκλήσκονθ' αἱ νόσοι Ἐαρειναί.

ETenim Vere, insaniæ, melancholiæ, & epilepsiæ summa sunt omnia, sanguinis profluvia, anginæ, gravedines, raucitates, & tusses, & lepræ, impetigines, alphi, plurimæq; pustulæ ulcerosæ purulentæque, & tubercula, & articulorum dolores.

VEre, furor, morbúsque sacer, fluxúsque cruoris,
Anginæq; dolor, bilis & atra, premunt:
Ulcera, lepræ, alphi, tussis, vox rausa, gravedo,
Tubera, lichenes, articulíque dolor.

Ἀφορ. κά. Aphor. 21.

Τοῦ δὲ Θέρεος, ἔνιά τε τῶν τετέων, καὶ πυρετοὶ συνεχέες, καὶ καῦσοι, καὶ τριταῖοι πλεῖστοι, καὶ τεταρταῖοι, καὶ ἔμετοι, καὶ διάῤῥοιαι, καὶ ὀφθαλμίαι, καὶ ὤτων πόνοι, καὶ στομάτων ἕλκωσιες, καὶ σηπεδόνες αἰδοίων, καὶ ἴδρωα.

Τοῦ Θέρεος, τετέων ἔνιαι νόσοι, ὅτε τε πλεῖστοι τριταῖοι,
καῦσοι, καὶ συνεχεῖς πυρετοί,
Οἵ τε ταλαρταῖοι, ἔμετοί τε, διάῤῥοιαί τε,
Ὀφθαλμοὶ ὤτων καὶ στομάτων πάθεα,
Σηπεδόνες δ' αἰδοίων, καὶ ἴδρωα·
Αὖλαι κυκλήσκονδ' αἱ δὲ νόσοι θερειναί.

AT verò Æstate, horum nonnulli accidunt, & febres continuæ, & causi, & tertianæ plurimæ, & quartanæ, & vomitiones, & diarrhœæ, & ophthalmiæ, & aurium dolores, & oris exulcerationes, & genitalium putredines, & pustulę quędam miliarię

NOn Æstas plerisque vacat, sed & insuper istis
Adjicit ardentes continuásque febres:
Fit vomitus, ventérque fluens, ophthalmia, febres
Plures quæ alterna luce redire solent,
Quartanæ, obscœnis cancri quoque partibus, oris
Vlcera, sudores; auriculæq; dolent. Ἀφορ.

ΑΦΟΡ. κβ'. Aphor. 22.

ΤΟῦ δὲ Φθινοπώρου, καὶ τοῦ Θερινῶν τὰ πολλά, καὶ πυρετοὶ τεταρταῖοι, καὶ πλάνητες, καὶ ἀπλοῦς, καὶ ὕδρωπες, καὶ φθίσιες, καὶ στραγγουρίαι, καὶ λειεντερίαι, καὶ δυσεντερίαι, καὶ ἰσχιάδες, καὶ κυνάγχαι, καὶ ἄσθματα, καὶ εἰλεοί, καὶ ἐπιληψίαι, καὶ φῶτα μανικά, καὶ τὰ μελαγχολικά.

ΤΟῦ Φθινοπώρου, καὶ Θερινῶν πολλ', ὅτε τε πλάνητες,
Οἵ τε τεταρταῖοι πολλάκι τοι πυρετοί,
Ὕδρωπες, φθίσιες, στραγγουρίαι, ἰσχιάδες τε,
Καὶ λειεντερίαι, ἠδὲ δυσεντερίαι,
Ἄσθματά τε, ἀπλοῦνές τε, κυνάγχαί θ', ἠδ' ἐπιλήψιες,
Εἰλεοί, καὶ μανίαι, ἠδὲ μελαγχολίαι.

AUtumno verò, cùm multi Æstivi morbi in hominum vitam invaunt, tum etiam febres quartanæ, & rraticæ, & lienum tumores, hydroes, & tabes, & stranguriæ, & lienerię, & dysenteriæ, & morbi coxaii, & cynanchę, & asthmata, & volruli, & epilepsiæ, & maniæ, & melanholiæ.

VIx quid in Autumnum non ex his incidit, atq
Præterea incertæ, post biduúmque, febres,
Intestinorum lævor, dolor atque lienis,
Ischias, & tabes, asthmata, dirus hydrops,
Guttatim excedens urina, epilepsia, bilis
Nigrior, anginæ, volvulus, atque furor.

ΑΦΟΡ. κγ'. Aphor. 23.

Τοῦ δὲ Χειμῶνος, πλευρίπλες, καὶ πνευμονίαι, λήθαργοι, κόρυζαι, βράγχοι, βῆχες, πόνοι στηθέων καὶ πλευρέων καὶ ὀσφύος, κεφαλαλγίαι, ἴλιγγοι ἀποπληξίαι.

Τοῦ Χειμῶνος δέ, πλευρίπλες, καὶ κόρυζαι, Βῆχες, καὶ βράγχοι, καὶ περιπνευμονίαι, Λήθαργοι, ὑπόπληκτ', ὀδυναι κεφαλῆς, ἴλιγγοι, Στηθέων καὶ πλευρέων καὶ ὀσφύος δέ γε πόνοι.

AT verò Hyeme, pleuritides, peripneumoniæ, lethargi, gravedines & raucitates, tusses, & dolores pectoris & laterum ac lumborum, capitis dolores, tenebricosæ vertigines, & apoplexiæ.

Tussim

Tussim irritat Hyems, capitis lumbique dolores,
Quæq; latus, fauces, viscera, damna gravant:
Mens corpusque stupet, morbus lethargicus urget,
Quique à vertendi nomine nomen habet.

Ἀφορ. κδ'. Aphor. 24.

Ἐν δὲ τῇσιν ἡλικίῃσι τοιάδε συμβαίνει. Τοῖσι μὲν σμικροῖσι καὶ νεογνοῖσι παιδίοισιν, ἄφθαι, ἔμετοι, βῆχες, ἀγρυπνίαι, φόβοι, ὀμφαλῶ φλεγμοναί, ὦτων ὑγρότητες.

Τοιάδε συμβαίνει ἐν τῇσι δὲ ἡλικίῃσι.
Τοῖσι νεογνοῖσιν μεσί τε τοῖσι μικροῖς,
Ἄφθ', ἔμετοι, βῆχές τε, φόβοι τε, ἀγρυπνίαι τε,
Φλεγμοναὶ ὀμφαλίε, ὦτά τε ὑγρότερα.

JAm verò qui in ætates cadunt morbi, hujusmodi ferè sunt. Nam pueralis & nuper in lucem editis, aphthæ, vomitiones, tusses, vigiliæ, pavores, umbilici inflammationes, aurium sordes humidæ.

INfantes, pueros & adhuc ætate tenella,
Exercent vomitus, visáque terrifica,
Aphthæ, humens auris, tussis: ventris mediúmque
Inflammatur; abest noctis amica quies.

ΑΦΟΡ. κέ. Aphor. 25.

ΠΡὸς δὲ τὸ ὀδοντοφυεῖν προσάγουσιν ἕλων ὀδαξισμοί, πυρετοί, ἀσασμοί, διάῤῥοιαι, καὶ μάλιστα ὅταν ἀνάγωσι τοὺς κυνόδοντας, καὶ τοῖσι παχυτάτοισι τῶν παίδων, καὶ τοῖσι σκληροτάτας κοιλίας ἔχουσι.

Τοῖσι δ' ὀδοντοφυέσιν ὀδαξισμοὶ ἕλων,
Αἵ τε διάῤῥοιαι, πολλάκι καὶ πυρετοί,
Οἱ ἀσασμοί τε, μάλιστα δ' ὅταν τὰ προσθ' ἀνάγωσιν
Οἰσιν ὀδόντες πτύονται κύνες,
Οἵσι τε πάντων παίδων σκληραὶ αἱ κοιλίαι ἔασι,
Καὶ παχέεσι λίπῃ πῖσιν ἔῤῥωσι φύσιν.

JAm verò cùm dentire cœperint, gingivarum molesti pruritus, febres, convulsiones, diarrhœæ, maximéque cùm edunt caninos dentes, & qui inter pueros crassissimi sunt, alvóque adstrictâ.

Pruritus gingivarum, convulsio, febres,
Propria sunt his, quos dentis origo capit.
Dejicitúrque alvus, quòd tum malè, quando caninì
Illorum dentes exoriuntur, habet.
Hæcq́ pericla subit quisque ut plenissimus, atque
Alvus cui poterit reddere stricta nihil.

ΑΦΟΡ. κς'. Aphor. 26.

ΠΡεσβυτέροισι δὲ γιγνομένοισι, παρίσθμια, σποδύλου τοῦ κατὰ τὸ ἰνίον εἴσω ὄψιες, ἄσθματα, λιθιάσιες, ἕλμινθες στρογγύλαι, ἀσκαρίδες, ἀκροχορδόνες, σατυριασμοί, στραγγουρίαι, χοιράδες, καὶ τἄλλα φύματα, μάλιστα δὲ τὰ περιωδύνα.

Τοῖσι δὲ πρεσβυτέροισι, παρίσθμια, ὄψιες ἔισω Σπονδύλιοιο κατὰ τοῖνιον, ἀσκαρίδες, Στρογγύλαι ἕλμινθες, ἀκροχορδόνες, ἠδὲ κὴ ὕδρον Δακνωδέων στράγγες, κύστις θ' ἠδὲ λίθοι, Ἄσθματα, κὴ σατυρίασμοί, χοιράδες ἠδὲ κὴ ἄλλα Φύματα, ταῦτα μάλιστ' ὄντα κατ' ὦδ' ἔλεγον.

AT verò cùm ætate processerint, tonsillæ, necnon vertebræ quæ est ad occiput intrò luxationes, asthmata, vesicæ calculi, lumbrici rotundi, ascarides, verrucæ pensiles, satyriasmi, stranguriæ, strumæ, & alia tubercula, præcipuè verò prædicta.

At

AT lædunt, ubi jam paulùm processerit ætas, Lumbrici teretes, glandulæ, & ascarides, In spina vertebrarum inclinatio, strumæ, Asthmata, verrucæ, tubera plura, lapis.

ἈΦΟΡ. κζ'. Aphor. 27.

Τοῖσι δὲ ἔτι πρεσβυτέροισι καὶ πρὸς τῷ ἥβιω προσάγυσι, τετέων τε τὰ πολλά, καὶ πυρετοὶ χρόνιοι μᾶλλον, καὶ ἐκ ῥινῶν αἵματος ῥύσιες.

Τοῖς δ' ἔτι πρεσβυτέροισι, πρὸς ἥβην τε προσάγυσι
Τῶν τε προλεχθέντων πολλὰ τὰ ἁμφὶ παθέων
Συμβαίνουσι, καὶ οἱ πυρετοὶ χρονιώτεροι, αἵ τε
Αἱματος ἐκ ῥινῶν ἀμφοτέρων ῥύσιες.

ADultioribus autem & pubescentibus, commemoratorum multa accidunt, & febres etiam diuturniores, tum etiam sanguinis profluvia è naribus.

EX iisdem multi, pube incipiente, febrésque Sunt longæ, & sanguis naribus exiliens.

ἈΦΟΡ.

ΑΦΟΡ. κή. Aphor. 28.

ΤΑ δὲ πλεῖστα τοῖσι παιδίοισι πάθεα κρίνεται, τὰ μὲν ἐν τεσσαράκοντα ἡμέρῃσι, τὰ δὲ ἐν ἑπτὰ μησί, τὰ δὲ ἐν ἑπτὰ ἔτεσι, τὰ δὲ πρὸς τὴν ἥβην τρέπεται. Ὅσα δ' ἂν ἀζημείνῃ τοῖσι παιδίοισι πάθεα, καὶ μὴ ἀπολυθῇ πρὶν τὸν ἥβασκον, ἢ τῇσι θήλεσι πρὶν τὰς τοῦ καταμηνίου ῥήξιας, χρονίζειν εἴωθε.

Πλεῖστα δὲ τοῖς παιδίοισι νοσήματα συμβαίνοντα
Κρίνεται, ἤμασιν ἐν τεσσαράκοντα τὰ μέν,
Ἑπτὰ τὰ δ' ἐν μησίν, τὰ δ' ἐν τοῖς ἑπτ' ἐτέεσι,
Καὶ πρὸς τὴν ἥβην τοῖς προσάγεσι τάδε.
Ὅσα δὲ τοῖς παιδίοισι νοσήματα ἂν διαμείνῃ,
Μηδὲ λυθέῃσιν ἀπαὶ πρὸς τὸ τέταρτον ἔτος
Καὶ δέκατον, χ' τῆσιν ὅταν καταμήνια ῥέυσῃ
Τὰ πρῶτ', εἰώθην ταῦτα χρονίζεμεναι.

AT verò puerilium affectionum [diuturnarum] finiuntur aliæ quidem quadraginta diebus, aliæ septem mensibus, aliæ septem annis, nonnullæ cùm ad pubertatem ventum est. Sed quicunq; pueriles morbi

bi perdurant, nec desinunt, cùm ex ephebis excesserint, aut fœmina cùm menstruales esse cœperint, inveteraſcere consueverunt.

Discrimenque omnis puerilis sustinet ætas,
Quando quater denos traxit in orbe dies;
Septem ubi tum menses, septem & numeraverit annos
Hincque ubi pubescent corpora flore novo:
Et, siquem morbum neque pubertas neque prima
Menstrua sustulerint, longior esse solet.

Ἀφορ. κϑ'. Aphor. 29.

Τοῖσι δὲ νεηνίσκοισιν, αἵματος πλύσιες. φθίσιες, πυρετοὶ ὀξέες, ἐπιληψίαι, καὶ τἄλλα νοσήματα, μάλιστα δὲ τὰ περὶ φρενῖτιν.

Τοῖσι νεηνίσκοισι δέ, αἵματος αἱ πλύσιές τε,
Καὶ φθίσιες μὲν, καὶ ὀξέες ὅι πυρετοί,
Καὶ ἐπιληψίαι, ἠδὲ καὶ ἄλλα νοσήματα πολλά·
Καίπερ ταῦτα μάλιστ' ὅσα καὶ ὧν δ' ἔλεγον.

At verò juvenibus, expectorata sanguinea, tabes, febres acutæ, epilepsiæ, aliique morbi, maximè verò jam commemorati.

Fil

Fit juveni tabes, & sputum sanguinis, atque
Nomine qui sacer est morbus, acuta febris.

ἈΦΟΡ. λ'. Aphor. 30.

Τοῖσι δὲ ὑπὲρ τὴν ἡλικίην ταύτην, ἄσθμαλα, πλευρίτιδες, περιπνευμονίαι, λήθαργοι, φρενίτιδες, καῦσοι, διαῤῥοίαι χρόνιαι, χολέραι, δυσεντερίαι, λειεντερίαι, αἱμορῥοΐδες.

Τοῖσι δ' ὑπὲρ τὴν ἡλικίην ταύτην γενομένοισιν,
Ἄσθμαλα, λήθαργοι, καὶ περιπνευμονίαι,
Αἱ πλευρίτιδες, αἵ τε φρενίτιδες, αἱ χολέραι τε,
Αἱ τε διαῤῥοίαι ὡς τὸ πολὺ χρόνιαι
Γίγνονται, λειεντερίαι τε, δυσεντερίαι τε,
Ἐκ τε φλεβῶν καὶ ἕδρων αἵματος αἱ ῥύσιες.

ſAm verò qui hos ætate ſuperant, aſthmata, pleuritides, peripneumoniæ, lethargi, phrenitides, febres ardentes, diuturna alvi profluvia, choleræ, dyſenteriæ, lienteriæ, hæmorrhoïdes.

Poſt hanc ætatem cholera, ac inſania, febres
Ardentes, alvi profluviumque cadit.

Pulmonis

Pulmonis laterúmque dolor, lienteriæq́,
Asthma, hæmorrhoïdes, tormina, inérsque sopor.

Ἀφορ. λά. Aphor. 31.

Τοῖσι δὲ φρεσβύτῃσι, δύσπνοιαι, καὶ βάρροι βηχώδεες, φαγεδαῖναι, δυσουρίαι, ἄρθρων πόνοι, νεφρίτιδες, ἴλιγγοι, ἀποπληξίαι, καχεξίαι, ξυσμοὶ δ' σώματος ὅλου, ἀχλυσπίαι, κοιλίης καὶ ὀφθαλμῶν καὶ ῥινῶν ὑγρότητες, ἀμβλυωπίαι, γλαυκώσιες, βαρυηκοΐαι.

Τοῖσι δὲ φρεσβυτάτοισι, βηχώδεες ὅ τε καταῤῥοὶ,
Δύσπνοιαί τ', ἄρθρων ἠδὲ νεφρῶν τε πόνοι,
Αἱ φαγεδαῖναι, αἵ τε δυσουρίαι, ὅ τε τ' ἴλιγγοι,
Οἱ ξυσμοί τε ὅλου σώματος, αἵ τε κακαὶ
Ἕξιες, αἵ τ' ἀποπληξίαι, αἵ τ' ἀχλυσπίαι, ὅ τε
Ὀφθαλμοί, ῥῖνες, χαίρεσ' ὑγρότεραι,
Ὄψιες ἀμβλύτεραι, γλαυκώσιες ἠδὲ καὶ ἄλλαι
Ὀφθαλμῶν νέσοι, καὶ βαρυηκοΐαι.

SEnibus autem, difficultates spirandi, catarrhi tussiculosi, urinarum stillicidia, difficultates mingendi, articulorum dolores, nephritides, tenebricosæ vertigines, apoplexiæ, cachexiæ,

cachexiæ, totius corporis stimulantes
pruritus, vigiliæ, alvi & oculorum &
narium excrementa, visus hebetudi-
nes, glaucedines, auditus graves.

Spirandi verò vitium, commune senectæ est,
Urinæ mala, nox pervigilata gravis,
Renibus articulisque dolor, nervi resoluti,
Pruritus, habitus corporis atque mali,
Auriculas, nares, oculos lædentia multa,
Rheuma, & vertigo, venter & ultro fluens.

ΤΩΝ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ
Ἀφορισμῶν Βιβλίον δ'.

HIPPOCRATIS
Aphorismorum
Liber IIII.

Ἀφορισμὸς ὁ πρῶτος.
Aphorismus primus.

ΤἈς κυήσας φαρμακεύειν, ἢν ὀρ-
γᾶ, τεταμένα, καὶ ἄχρι ἑπτὰ
μηνῶν, ἧσσον δὲ τούτων· τὰ δὲ
νήπια καὶ πρεσβύτερα εὐλαβέεσθαι χρή.

ΤἈς κυήσας, ἰῶ ὀργᾶ, τεταμένα, καὶ ἄχρι
Ἑπτ' ἑπτὰ μηνῶν, ἧσσι καθαιρέωμεν,
Καίπερ καὶ ταύτας ἧσσον· τὰ δ' νήπια ἐούλα
Εὐλαβέεσθαι χρή, καὶ τὰ γε πρεσβύτερα.

PRægnantes quidem purgandæ, si humor sit efferus, & quadrimestris

stris purgatio, dum septimestris fuerit; quamvis hæ minús: nam in minore & grandiore fœtu cautiùs religiosiúsque agendum.

Materiam gravidis turgentem demere quarto
Mense potes, sextus dum sibi mensis abit:
Parciùs hisce tamen. Non primis mensibus, inquam,
Tutò, aut postremis, evacuare licet.

ΑΦΟΡ. β'. Aphor. 2.

Ἐν τῇσι φαρμακείῃσι τοιαῦτα ἀγᾶν ἐκ δ' στόματος, ὁκοῖά καὶ ἀυτόματα ὄντα χρήσιμα· τὰ δὲ ἐναντίως ἰόντα, παύειν.

Αὐτομάτως μὲν ὁκοῖα ἰόντα χρήσιμα ὄζι, Τοιαῦτ' ἐν τῇσιν φαρμακίῃσιν ἄγειν· Αὐτομάτως δὲ ἐναντί' ἰόντα φύσιν πάρα, παύειν· Τοιαῦτ' ἔνδον γὰ βέλτιόν ὄζι μένειν.

IN artificiosa purgationis molitione, talia semper è corpore sunt excludenda, qualia, si ultro manarent, bona essent: nam quæ secùs prodent, prohibere oportet.

TAlia si purgans medicina è corpore ducit,
Qualia, si manant sponte, juvare queant,
Vtile censetur: sed, si contraria manant,
Est ut nos eadem contineamus opus.

ΑΦΟΡ. γ'. Aphor. 3.

Ἢν μὲν ὅσα δεῖ καθαίρεσθαι καθαίρηται, συμφέρει τε, καὶ εὐφόρως φέρεται· τὰ δὲ ἐναντία, δυσχερῶς.

Ἢν μὲν ὁκοῖα καθαίρεσθαι δεῖ ταῦτα καθαίρηται, Σώ τε φέρει νοσέοντ', ἦν τε φέρηται μάλα·
Ἢν μὴ ὁκοῖα καθαίρεσθαι δεῖ ταῦτα καθαίρηται, Οὐ τοι σῶν ἔφερεν, οὐδὲ φέρεται μάλ' ἔυ.

ET enim si qualia purgari debent purgentur, bono fit, & alleviantur: contraria verò, molestè.

SI quod oportet abit per purgatoria, rectè est:
Scilicet haud ægrè quis gravitérve ferat.

ΑΦΟΡ. δ'. Aphor. 4.

Φαρμακεύειν θέρεος μὲν μᾶλλον τοὺς ἄνω, Χειμῶνος δὲ, τοὺς κάτω.

Τὰς

Τὰς ὥρας δεῖ σκέπτεσθαι, μᾶλλόν τε καθαίρειν
Χειμῶνος τὰ κάτω τοῦ θέρεος, τὰ δ' ἄνω.

Æ State, superiores potius ⌈alvi
partes, ⌋Hyeme, inferiores medicandæ.

Ventri qui supra est purgando convenit Æstas: Inferiori autem Bruma fit apta magis.

Ἀφορ. ε'. Aphor. 5.

Ὑπὸ κυνὸς ἐπὶ κυνός, ἐρχόμενος
αἱ φαρμακεῖαι.

Φαρμακίαι, κὺν' ὑπὸ πρὸ κυνός τ', ἐρχόμενος εἰσιν.

E Xoriente cane & ante canis exortum, perdifficiles sunt purgationes.

Nulla sub æstivum purgans medicina vel ante Sat tutò est nobis accipienda canem.

Ἀφορ. ς'. Aphor. 6.

Τοὺς ἰσχνοὺς καὶ εὐημέας ἄνω φαρμακεύειν,
προσελλομένους Χειμῶνα.

Τοὺς εὐημέας δὲ καὶ ἰσχνὰς φαρμακευειν
Δεῖ μὲν ἄνω, χειμῶν' ἀλλ' ὑποστελλομένους.

GRaciles & ex facili vomentes per superiora sunt evacuandi, cavendo Hyemem.

Quos graciles vomitus exercent absque labore, Suprà purgentur, si nihil obstet Hyems.

ΑΦΟΡ. ζ'. Aphor. 7.

Τοὺς δὲ δυσημέας καὶ μέσως εὐσάρκους, κάτω, ὑποστελλομένους θέρος.

Τοὺς δ' δυσημέας εὐσάρκους μέσως τε ἔοντας
Δεῖ κάτω, ἀλλὰ θέρεος μιὴν ὑποστελλομένους.

COntrà, Qui ægrè vomunt, & paulo habitiores, mediocríſque habitudinis, per inferiora ſunt purgandi, cavendo Æſtatem.

AD vomitum ſed difficiles plenóſque per ima, Si non eſt Æſtas, evacuare decet.

ΑΦΟΡ.

Ἀφορ. ή. Aphor. 8.

Τοὺς δὲ φθινώδεας, ἐπιστρεπτέον τὰς ἄνω.

Τὰς γὰρ φθινώδεας ὄντας ἄνω, κακὸν ὅτι, καθαίρειν.

SEd tabidorum ratio est habenda, nè purgationem iis per superiora unquam moliendam putes.

PRæcipuè tamen hos caveas qui tabe laborant
Sursum nil istis ducere nempe licet.

Ἀφορ. θ'. Aphor. 9.

Τοὺς δὲ μελαγχολικοὺς ἀδροτέρως τὰς κάτω, τῷ αὐτῷ λογισμῷ τὰ ἐναντία ἐπιφέροντας.

Ἀδροτέρως δὲ μελαγχολικοὺς κάτω ὅτι καθαίρειν, Ταυτῷ ἐναντία δὴ προσφέρεσθαί τε λόγῳ.

ETenim melancholicos liberaliùs pleniúsque per inferiora purgaris: eâdem ratione contraria adhibeis.

Illi infrà vehemens purgatio convenit atræ:
Flava at per superas, quas petit, ito vias.

Ἀφορ. ί. Aphor. 10.

Φαρμακεύειν ἐν τοῖσι λίην ὀξέσιν, ἢν ὀργᾷ, ἀυθήμερον· χρονίζειν γὰρ ἐν τοῖσι τοιέτοισι, κακόν.

Ἢν ὀργᾷ, εἰν ὀξυτάτοις αὐθήμερόν δει
Σῶμα καθαιρέμεναι, μηδὲ χρονιζέμεναι.

PUrgandum est quidem in peracutis morbis, si humor sit efferus eodem ipso die: cunctari enim in ejusmodi affectibus, calamitosum.

CUm peracutus erit morbus, si turgeat humor,
Illico purgandum est: fert mora namq; malum.

Ἀφορ. ιά. Aphor. 11.

Οκόσοισι τρόφοι, ἢ περὶ τὸν ὀμφαλὸν πόνοι, ἢ ὀσφύος ἄλγημα, μὴ λυόμενοι μήτε διὰ φαρμακείης, μήτ' ἄλλως· εἰς ὕδρωπα ξηρὸν ἱδρύεται.

Ὅσοις

Ὅισι τρόφοι, ἢ τὸν πέρι ὀμφηλὸν ὀι πόνοι εἰσίν,
Ὅισ' ἄλγημ' ἐν τῇ ὀσφύι, λυόμβυον
Μήθ' ὑπὸ φαρμακίης, μήτ' ἄλλως· πολλάκι τοῖσιν
Εἰς τὸν μὴν ξηρὴν ὕδερον ἱδρύεται.

QUibuscunque tormina, & circum umbilicum cruciatus, lumborúmque dolor est, qui non discutitur nec purgatione, nec aliter: in hydropem siccum firmatur.

PEr ventris medium quibus intestina minora
Torquentur, coxis exoritúrque dolor,
Quem nec ab auxiliis, longo nec tempore tolli
Posse vides: illis aridus instat hydrops.

ΑΦΟΡ. ιβ'. Aphor. 12.

Ὅκόσοισι κοιλίαι λειεντεριώδεες, χλ. μῶνος, φαρμακεύειν ἄνω κακόν.

Κοιλίαι ὅισι βροτοῖς λειεντεριώδεες, ἢ δεῖ,
Τοῦ χειμῶνος, ἄνω τόσδε καθαιρέμεναι.

QUibuscunque sunt lientericæ alvi, hos, calamitosum est, Hyeme per superiora purgare.

INtestinorum si quis lævore tenetur,
Suprà, cùm sit Hyems, evacuare, malum.

ΑΦΟΡ. ιγ'. Aphor. 13.

ΠΡὸς τὰς ἐλλεβόρους τοῖσι μὴ ῥηϊδίως ἄνω καθαιρομένοισι, πρὸ τῆς πόσιος, προϋγραίνειν τὰ σώματα πλείονι βοφῇ, καὶ ἀναπαύσει.

TOῖσιν ἄνω μὴ ῥηϊδίως γε καθαιρομένοισι
Πρὸς τὰς ἐλλεβόρους, σώματα πολλὰ μάλα
Δεῖ ὑγραινέμεναι πρόσθε· ἄρα τοι ἀναπαύσει,
Εὐφά τ' ἠδὲ τροφὴ πλείονι πιέμεναι.

JAm verò cùm necessarius incide-rit ellebori usus, iis qui ægrè per superiora purgantur, ante ipsum pharmacum humectare oportet cor-pora pleniore nutricatu & requie.

HElleboro usurus qui non vomit absque labore,
Huic priùs uberior sit cibus, atque quies.

ΑΦΟΡ. ιδ'. Aphor. 14.

ΕΠὶ πίνῃ πισὶ ἐλλέβορον, πρὸς μὲν τὰς κινήσιας τῆς σωμάτων μᾶλλον ἀγαθὸν, πρὸς δὲ τὰς ὕπνους ἢ μὴ κινήσιας, ἧσσον ἀγαθὸν

πλοῖ

πλοῖ δὲ ἡ ναυτιλίη, ὅτι κίνησις ἁ σώ-
ματα παράσει.

ΕΛλέβορον πρόδε λαβόντων ἔκ τε πόντων
Πρὸς τὰς κινήσεις σώματα μᾶλλον ἄγειν·
πρὸς δ' ὕπνους μέντοι ἢ μὴ κινήσιας, ἧσσον.
Κίνησις, παραχὴ πού τε ναυτιλίη.

EPoto elleboro, motu ciendum corpus potiùs quàm somno & motûs acuitate compescendum: nam corora motu cieri, vel ipsa indicat navigatio.

ASt à veratro nulli somnus requiésve
Ex usu est: potiùs membra movere juvat.
oc ità perspicitur: nam, cùm quis navigat æquor,
Turbari corpus sic agitando liquet.

ΑΦΟΡ. ιέ. Aphor. 15.

ΕΠιὼ βάλη μᾶλλον ἄγφν τὸν ἐλλέ-
βορον, κίνει τὸ σῶμα· ἐπιὼ δὲ παύ-
ει, ὕπνον ποίει ἢ μὴ κίνφ.

ΗΝ ποτε μᾶλλον ἄγειν βέλη πόσιν ἐλλεβόρειο,
Δεῖ τ' ἀγρυπνέωσαι, σῶμά τε κινέμεναι.

Ηι

Ἢν ποτε τὼ δυνάμιν παῦσαι δέ τοι ἐλλεβόροιο,
Τύπνον ποιέμεναι, μηδ' ἔτι κινέμεναι.

QUotiescunque majorem cienc
vacuandíq; vim à veratro requ
ris, corpus move: sin inhibendum s
& sistendum, somnum concilia, neq
moveto.

ERgó, Ut veratrum ducat magis, utere motu:
Ut vim deperdat, sit tibi summa quies.

ἈΦΟΡ. ιϛ'. Aphor. 16.

Ἑλλέβορος ὀπιπόνδυνος τοῖσι τὰς σά
ρκας ὑγιέας ἔχουσι· σπασμὸν γὰρ ἐμ
ποιέει.

Ἑλλέβορος δ' ἐπιπόνδυνος ὑγιέας μὲν ἔχουσι
Σάρκας· τὸς γάρ τοι πολλάκι σπασμὸς ἔχει.

ELleborus calamitosus est iis qu
sunt integrâ valetudine: nam
convulsionem affert.

QUeis sanæ carnes, illis non absque periclo
Helleborus capitur: spasmata namque facit.

ἈΦΟΡ

ΑΦΟΡ. ιζ'. Aphor. 17.

Πυρέτῳ ἐόντι ἀποσιτίη, ἢ καρδιωγμός, ἢ σκοτόδινος, ἢ σῶμα ἐκπικρώμενον, ἄνω φαρμακείης δεῖσθαι σημαίνει.

Ὧ πυρετὸν μὴ ἔχοντι ἀποσιτίη, καρδιωγμός, καὶ σκοτόδινος, καὶ τὸ σῶμα πικρὸν ἐόν, οὗτος μὲν ἄνω δεῖσθαι σημαίνει φαρμακείης.

SI cui febris experti eveniat cibi fastidium, & stomachi morsus, & enebricosa vertigo, & oris amaritudo, huic purgatione per superiora opus est.

Quem sine febre cibi capiunt fastidia, cuique Ventriculi dolor, ac oris amaror adest, vertigóque caput tentat: medicaminis ille Suprà per vomitum rejicientis eget.

ΑΦΟΡ. ιη'. Aphor. 18.

Τὰ ὑπὸ τῶν φρενῶν ὀλισθήματα, ὁκόσα καθάρσιος δέονται, ἄνω φαρμακείης δεῖσθαι σημαίνει· ὁκόσα δὲ κάτω, κάτω.

Πάντ'

Πάντ' ὀδυνήματ' ἐόντα φρενῶν ὕπο, ὅσα καθαίρει
Σύμφορόν ὅστι, ἄνω φαρμακίης δέεται.
Πάντ' ὀδυνήματ' ἐόντα φρενῶν ὕπο, ὅσα καθαίρει
Σύμφορόν ὅστι, κάτω φαρμακίης δέεται.

DOlores seu affectiones quæ pa
tibus supra diaphragma obor
untur, quæcunq; purgationis sunt i
digentes, superiore pharmaciâ opu
esse significant: quæ verò infra, pu
gationem infernam requirunt.

Cum dolor est aliquis supra præcordia; sursum
Æger purgandus, si nihil obstet, erit:
Sin subter septum transversum creditur esse;
Tunc ea quæ purgant inferiora dabis.

ΑΦΟΡ. ιθ'. Aphor. 19.

Ὅκόσοι ἐν τῇσι φαρμακοποσίῃσι μὴ
διψῶσι καθαιρόμενοι, ἢ παύονται
πρὶν ἢ διψήσωσιν.

Φάρμακον ᾧ τῷ ὅπῃ ὅτι διψερὸς ἔσται,
Οὔπω μὲν λήγει ὅδε καθαιρόμενος.

QUicunque pharmaco epoto pur
gati non sitiunt, purgationis justæ
metam

etam non attingunt, antequam si-
verint.

Medicinali potu sitis arida monstrat
Quod satis est tolli: nilque sitire, parum.

ΑΦΟΡ. κ'. Aphor. 20.

Ἀπυρέτοισιν ἐοῦσιν ἢν ὠχύηται φρόφος, ἢ γονάτων βάρος, ἢ ὀσφύος ἄλγημα, κάτω φαρμακείης λειάδαι σημαίνει.

Ὅσοι φρόφῳ, γονάτων τε βάρος, ἢ ὀσφύος ἄλγος,
Αὐτὰρ ἄνευ πυρετοῦ, τύσδε κάθαιρε κάτω.

Ebris expertibus si tormina accidant, & genuum gravitas, & lumbrum dolor, inferiore opus esse
rgatione significat.

Ermina cùm citra febrem cruciatibus urunt,
Lumborúmque, genu cùm gravitate, dolor:
medicamento purgante per inferiora
Æger ut utatur, significabit opus.

ΑΦΟΡ.

ΑΦΟΡ. κά. Aphor. 21.

Ὑποχωρήματα μέλανα ὁκοῖον ἂν ᾖ, μέλαν ἀπὸ ταυτομάτου ἰόντα, σὺν πυρετῷ, καὶ ἄνευ πυρετοῦ, κάκιον καὶ ὁκόσῳ ἂν τὰ χρώματα τῶν ὑποχωρημάτων πλείω πονηρότερα ᾖ, μᾶλλον κακὸν σὺν φαρμάκῳ λεῖον, ἄμεινον· καὶ ὁκόσῳ χρώματα πλείω ᾖ, ἧσσον πονηρόν.

Αἱ ὑποχωρήσεις, οἷον μέλαν αἷμα, κάκισται,
Εἴτε ξὺν πυρετῷ, εἴτε ἄνευ πυρετοῦ,
Ἢν ἀπὸ ταυτομάτου ἴωσι· καὶ ὧδε ἔασι
Πλείονες αἵ τε χρόαι ἠδὲ πονηρότεραι,
Πολὺ χρειότερον· σὺν φαρμάκῳ, ἔστι δ' ἄμεινον
Πλείονες ὧν ᾖ χρόαι, ἧσσον διὰ τοῦτο κακόν.

Dejectiones nigræ cujusmodi e
sanguis niger, quæ ultro diffl
unt, tum si cum febre, tum sine febri
calamitosæ; & quo plures dejecti
num colores deteriores fuerint, e
calamitosius: Sed si vi epoti med
camenti [tales dejectiones nigræ fe
rantur,] præclariùs ad salutem & ap
paren

arent & faciunt; & quo plures appa-ent colores, eo minus mali.

Ponte fluens alvus nigro similíque cruori,
Pessima; seu febris, seu tibi nulla fiet:
eteriorque, mali quo plures (crede) colores,
Ni medicamentum det minus esse mali.

Ἀφορ. κβ'. Aphor. 22.

Νουσημάτων ὁκόσων ἀρχομένων, ἢν χολὴ μέλαινα ἢ ἄνω ἢ κάτω ἐπ-έλθῃ, θανάσιμον.

Ἐκ ὧν εἴσα μέλαινα χολὴ γέσων ὁπὶ ἀρχῇ, Οὐλομενέσατόν ἐς, εἴτ' ἄνω, εἴτε κάτω.

In neuntibus morbis quibuscunque, si bilis atra sursum vel deorsum fluat, funestum.

Illis cui morbo se ostendit nigra vecentâ
Infrâ, vel suprâ, mortis aperta nota est.

Ἀφορ.

ἈΦΟΡ. κγ΄. Aphor. 23.

Ὅκόσοισιν ἐκ νουσημάτων ὀξέων, ἢ πολυχρονίων, ἢ ἐκ τρωμάτων, ἢ ἄλλως πως λεπτυνομένοισι χολὴ μέλαινα, ἢ οἷον αἷμα μέλαν ὑπέλθῃ, τῇ ὑστεραίῃ ἀποθνήσκουσιν.

Ἢν δὲ μέλαινα χολὴ, οἷον μέλαν αἷμα, ὑπέλθῃ
Ἐκ παθέων ὀξέων, ἢὲ πολυχρονίων,
Ἢὲ τρώματος, ἢ ἄλλως λεπτυνομένοισι,
Κῆρα πονεῦντ' ὀλοὴ ἢ ὑπῆσα φέρει.

QUibuſcunque morbo acuto, ai diuturno, aut vulnere, aut ali quovis modo extenuatis, bilis atr aut tale quippiam quod feculen ſanguinis ſpeciem exhibet, efflua poſtridie moriuntur.

Cui verò alterutrum ſe prompſit, ſi vel acutis
Morbis, vel longis extenuatus erit,
Sive gravi accepto per corpus vulnere, ſive
Quomodocunque aliter, poſt perit ille diem.

ΑΦΟΡ. κδ'. Aphor. 24.

Δυσεντερίη ἢν ἀπὸ χολῆς μελαίνης ἀρξηται, θανάσιμον.

Ὁκοσι δυσεντερίης ἀρχὴ χολὴ ὅτι μελαίνη,
Πάντως ὀλομωλίῳ οἱ νοσέοντι γόσον.

DYsenteria si ab atra bile initium duxerit, funestum.

EX atra quoties nascuntur tormina bile,
Spes reliqua hoc casu nulla salutis erit.

ΑΦΟΡ. κε'. Aphor. 25.

Αἷμα ἄνω μὲν ὁκοῖον ἂν ᾖ, κακόν· κάτω δὲ ἀγαθόν, μέλαν ὑποχωρέον.

Αἷμα ἄνω μὲν ὁκοῖον ἂν ᾖ, κακόν· αἷμα κάτω δὲ
Ἢν ὑποχωρήσῃ ὂν μέλαν, ἐς' ἀγαθόν.

SI cui sanguis per superiora erumpat, cujusmodi tandem is fuerit, calamitosum: at per inferiora, nigra si recedant, bonum.

QUaliscunque per os sanguis fluat, exitiosum est:
Inferiùs si sint reddita nigra, bonum.

ΑΦΟΡ. κε'. Aphor. 26.

Ἢν ὑπὸ δυσεντερίης ἐχομένῳ ὀκοῖαι ἂν σάρκες ὑποχωρήσωσι, θανάσιμον.

Ἢν δ' δυσεντερίῃ πάσχων δ' ὑποχωρήσωσιν
Οἷαι ἂν αἱ σάρκες, τοῦτο μὲν ὀλόμενον.

SI, quando dysenteria detinet, excernantur ejusmodi veluti sunt caruncułæ, funestum.

ORtis torminibus, veluti carnosa per alvum
Dejiciens, morti proximus arguitur.

ΑΦΟΡ. κς'. Aphor. 27.

Ὅκόσοισιν ὑπὸ τοῖσι πυρετοῖσιν αἱμορραγέει πλῆθος ὁκοθενοῦν, ὑπὸ τῆσιν ἀναλήψεσι τοῦτέοισιν αἱ κοιλίαι καθυγραίνουσι.

Ὅσοισι ῥέει πολὺ δ' αἷμ' ὁθενοῦν ὑπὸ τοῖς πυρετοῖσι,
Κοιλίη ἔασ' ὑγρὴ τοῖς, ἀναλήψεσ' ἐνι.

SI cui febricitanti sanguinis copia undecunque profluat, huic, dum reficietur, alvus feretur.

COpia cui fluxit per febrem sanguinis, alvus
Humida fit, vires dum rediere cibo.

ΑΦΟΡ. κη'. Aphor. 28.

Ὅκόσοισι χολώδεα ἀφεχωρήματα κωφώσιος ἐπιγενομένης παύεται· ὑ ὁκόσοισι κώφωσις, χολωδέων ἐπιγενομένων παύεται.

Οἷσι χολώδεα ἀφεχωρήματά ἐστιν ἑλκτῶς,
Παύει κώφωσις ταῦτ' ἐπιγενομένη·
Οἷσι δ' κώφωσις, ἐπιγενομένων ῥα χολωδέων,
Παύεται. Ἀλλήλων φάρμακά ἐστι τάδε.

QUibus bilioſis excrementis fertur alvus, obortâ ſurditate ſiſtitur: & [contrà] qui obſurdeſcunt, ſuperveniente alvi bilioſo profluvio, liberantur.

AUxilium ſurdis adfert dejectio bilis:
Cùm tenet hæc, ſi pòſt ſurda ſit auris, abit.

ΑΦΟΡ. κθ'. Aphor. 29.

Ὅκόσοισιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν ἐκλαίοισιν ἕδεσι ῥίγεα γίγνεται, δύσκολα.

Οἷσιν ἂν ἐν πυρετοῖσι μὴ ἐκλαίοισιν ἕδεσι
Ῥίγεα γίγνηται· δύσκολά ἐστι τάδε.

QUibuscunque sextum diem febris continuæ agentibus incidunt rigores, siniſtri judicii sunt.

FEbriles capiant sexta si luce rigores,
Sunt perdifficilis judiciique mali.

ΑΦΟΡ. λ'. Aphor. 30.

Ὁκόσοισι παροξυσμοὶ γίγνονται, ἢν ἂν ὥρῃ ἀφῇ ὁ πυρετός, ἐς τὴν αὔριον τὴν αὐτὴν ὥρην ἢν λάβῃ, δύσκριτα.

Ὅσοι παροξυσμοὶ γίγνονθ', ἢν δή ποτ' ἂν ὥρῃ
Παύσηται πυρετός, δύσκριτα, ἢν πυρετὸς
Ἐν τῇ ἐξείης κατὰ τὴν αὐτὴν λάβῃ ὥρην.

QUibus accidunt paroxyſmi, ſi, quâ horâ deſiit febris, eâdem poſtridie repetat, difficilis judicii erit.

QUæ per circuitum ſit febris, tempore eodem
Cras rediens, longa haud ſolvitur abſque mora.

ΑΦΟΡ.

Ἀφορ. λά. Aphor. 31.

Τοῖσι κοπώδεσιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν, ἐς ἄρθρα ἢ φλέβας μάλιστα αἱ ἀποστάσιες γίγνονται.

Τοῖσι κοπώδεσιν ἐν πυρετοῖσιν, ἐς ἄρθρα μάλιστα
Πάρ τε γνάθους γίγνονθ' αἱ μὲν ἀποστάσιες.

LAssitudine fractis per febres, in articulis & ad maxillas potissimùm abscessus fiunt.

Abscessurum aliquid maxillis articulisve, Signum est, si febri corpora lassa dolent.

Ἀφορ. λβ'. Aphor. 32.

Ὁκόσοισι δὲ ἀνισταμένοισιν ἐκ τῆς νόσου τι πονέει, ἐνταῦθα αἱ ἀποστάσιες γίγνονται.

Οἷσιν ἀνισταμένοις ἐκ τῆς νόσου πονέει τι,
Γίγνοντ' ἐνταῦθ' αἱ μὲν ἀποστάσιες.

ET quibus à morbo restitutis quippiam est infirmum, ibi abscessus fiunt.

SI revalescenti quæ pars affecta dolore est,
Hac ipsa abscessus parte molestus erit.

ΑΦΟΡ. λγ'. Aphor. 33.

ΑΤὰρ ἰὼν ἢ περιπονηκός τι ἢ πρὸ τοῦ νοσέειν, ἐνταῦθα στηρίζει ἡ νοῦσος.

ΗΝ ἢ πρὸ τοῦ νοσέειν μόριόν τι πρὸ ἢ πεπονηκός, στηρίζει ταῦτῃ ἡ νόσος ἐν μορίῳ.

QUinetiam si quid antè laboraverit priusquam morbus invaserit, ibi se morbus obfirmat.

SI fatigari membrum sibi sentiat ullum
Sanus, ibi sedem morbus habere volet.

ΑΦΟΡ. λδ'. Aphor. 34.

ΗΝ ἐπὶ πυρετῷ ἐχομένῳ, οἰδήματος μὴ ἐόντος ἐν τῇ φάρυγγι, πνιγμὸς ἐξαίφνης ἐπιγίγνηται, θανάσιμον.

ΗΝ ἢ πυρέσσοντ' ἐδὲν ἐνῇ οἴδημα φάρυγγι,
Πνιγμὸς δ' ἐπιγίγνηται ἐξαπίνης, φοβερόν.

Si

SI cui vehementer febricitanti, nullo in faucibus conspicuo tumore, repentè incidat strangulatio, funestum.

FEbrili subitò qui suffocatur ab æstu,
Is, sibi ni fauces intumuere, perit.

ΑΦΟΡ. λέ. Aphor. 35.

ΗΝ ἐπὶ τῷ πυρετῷ ἐχομένῳ ὁ τράχηλος ἐξαίφνης ἀποστραφῇ, καὶ μόγις καταπίνῃ λυσηται, ἀδήματος μὴ ἐόντος, θανάσιμον.

ΗΝ δ' ἐν πυρέσσοντι ἐξαίφνης στραφέωσι τράχηλοι, καὶ μόγις ἢ δυνατὸς πνέμμαι κάτα τί. Οὐλόμμον σύμπαμα, ἀδήματος ἐ παρέοντος.

SI cui insigniter febricitanti collum repentè pervertitur, ut vix deglutire possit, nec ullus appareat tumor, funestum.

NEc minùs ille perit, cum febre, sed absque tumore,
Cui torta est cervix, ut nihil indè voret.

ΑΦΟΡ. λϛ'. Aphor. 36.

Ἱδρῶτες πυρεταίνουσιν ἢν ἀρξωνται, ἀγαθοὶ τριταῖοι, καὶ πεμπταῖοι, καὶ ἑβδομαῖοι, καὶ ἐναταῖοι, καὶ ἑνδεκαταῖοι, καὶ τεσσαρεσκαιδεκαταῖοι, καὶ ἑπτακαιδεκαταῖοι, καὶ μὴν καὶ εἰκοστῇ, καὶ ἑβδόμῃ καὶ εἰκοστῇ, καὶ τριακοστῇ πρώτῃ, καὶ τριακοστῇ τεταρτῇ· ἦ τοι γὰρ οἱ ἱδρῶτες νούσους κρίνουσι. Οἱ δὲ μὴ ἦτοι γινόμενοι, πόνον σημαίνουσι, καὶ μῆκος νούσου, καὶ ὑποχοπιασμούς.

Ἱδρῶτες δ' ἀγαθοὶ πυρεταίνουτεσσιν ἔασιν,
Ἓν τε τρίτῃ, πέμπτῃ δ' ἠμέρῃ ἀρχόμενοι,
Ἑβδόμῃ, ἐνάτῃ, ἑνδεκάτῃ, πουρεσδεκάτῃ τε,
Ἑπτά τε καὶ δεκάτῃ· ἐν μιῇ, ἑβδόμῃ ἐν
Κ' εἰκοστῇ· τριηκοστῇ τε, τεταρτῇ τ' ἐν τριακοστῇ.
Εἰσὶ γὰρ ἱδρῶτες οἵδε νόσων κριτικοί.
Οἱ μὴ τιθῶσι δ' ἦλθεσι πόνον τε, νόσον τε
Ἠὲ χρονιωτέρω, ἢ ὑποτρεφομένῳ.

SUdores febricitantibus si manare cœperint, salutares quidem sunt qui emanant die tertio, quinto, septimo, nono, undecimo, decimo quarto, decimo-

ecimoseptimo, vicesimoprimo, vi-
esimoseptimo, tricesimoprimo, &
icesimoquarto : ii enim sudores
orbos judicant. Sed qui non ità
veniunt, laborem, diuturnitatem, &
ecidivam ostendunt.

I, quem febris habet, sudores tertius illi
Adferat, ac quintus, septimus atque dies,
onus, & undecimus, quartus decimúsque, & ab illo
Tertius: his virtus maxima ritè datur.
rdine succedunt pariter vigesimus unus,
Et supra hunc sextus: sunt nota namque bonì.
ost illos unus verò & trigesimus, ultra hunc
Tertius: hísque alii vim tribuere parem.
n secùs eveniat, morbi longi atque laboris,
Ac recidivæ etiam concitat indè metum.

Ἀφορ. λζ'. Aphor. 37.

Οἱ ψυχροὶ ἱδρῶτες, σὺν μὲν ὀξεῖ πυρε-
τῷ γιγνόμενοι, θάνατον· σὺν δὲ ὀρθῦτέ-
ρῳ δὲ, μῆκος νόσου σημαίνουσι.

Σὺν πυρετῷ ὀξεῖ. σύμπτωμα ὀλέθριόν ἐστιν,
Ἱδρῶτες ψυχροί· σὺν δέ γε ὀρθῦτέρῳ,
ἐς νόσου χρονίης μᾶλλον σημαντικόν ἐστι.

Sudores

SUdores frigidi, si cum febre acu
profluant, mortem ostendunt: cu
mitiore autem, diuturnitatem morb

FEbribus intentat gelidus tibi sudor acutis
Interitum: levibus, tempora longa mali.

ΑΦΟΡ. λη'. Aphor. 38.

ΚΑὶ ὅκυ ἔνι τ῀ σώματος ἱδρώς, ἐνθα
θα φαίζει τὼ νοῦσον.

ΤΗὴν νοῦσον φαίζει, ὅκυ ἐν τῷ σώματι ἱδρώς.

QUâ parte corporis sudor mana
morbum illius partis arguit.

PRæterea sudor quacunque est parte futurus,
Hac ipsa morbi vim residere docet.

ΑΦΟΡ. λθ'. Aphor. 39.

ΚΑὶ ὅκυ ἔνι τ῀ σώματος θερμὸν ἢ ψυ
χρόν, ἐνθαῦθα ἡ νοῦσος.

ΚΑὶ ὅκυ ἂν θερμὸν ἢ ψυχρόν, ἐκεῖ νόσος ἐξί.

Quem

QUemadmodum & quâ parte corporis calor aut frigus percitur, ibi est morbus.

AC ubicunque calor, frigúsve molestius esse
Incipit, hic quærit morbus habere locum.

ΑΦΟΡ. μ΄. Aphor. 40.

Αἰ ὅκῃ ἂν ὅλῳ τῷ σώματι μεταβολαί, ἢ ἰὼ τὸ σῶμα καταψύχηται, ἢ αὖθις θερμαίνηται, ἢ χρῶμα ἕτερον ἐξ ἑτέρου γίγνηται, μῆκος νόσου σημαίνει.

Αἰ ὅκῃ ἂν τῷ ὅλῳ ἐν σώματι ἀλλοιώσεις· Χρῶμ' ἰὼ γίγνηται ἐξ ἑτέρου ἕτερον· καταψύχηταί τε ἢ αὖθις θερμαίνηται Σῶμα· τὰ μὲν χρονίης δεικτικὰ πάντα νόσου.

QUinetiam, cùm in universo corpore crebrò mutantur, ut si modò liescat, modò frigescat corpus, aut color alter ex altero fiat, diuturnitatem morbi ostendunt.

Cum si quæ toto mutatio corpore surgit,
Et nunc membra calor, nunc malè frigus habet,

Ex

Ex alióque alius color est, violentia morbi
Temporis in longum porrigitur spatium.

Ἀφορ. μά. Aphor. 41.

Ἱδρὼς πολὺς ἐξ ὕπνου ἄνευ φανερῆς αἰτ
γιγνόμενος, τὸ σῶμα σημαίνει ὅτι πλ
νι τροφῆ χρέεσθαι· τῷ δὲ τροφὴν
λαμβάνοντι τοῦτο γίγνεται, σημαίνει π
κενώσιος δέεσθαι.

Ἱδρὼς ἐξ ὕπνοιο ἄνευ φανερῆς λόγοιο
Πολὺς γιγνόμενος, δηλοῖ ὅτι πλέονι
Σῶμα τροφῆ χρέεσθαι· δηλοῖ δ' ὅτι σῶμα κενῶν δ
Ἣν τινι γίγνηται μηδὲ λαβόντι τροφήν.

SUdor multus qui à somno, si
causa quæ à foris est inciden
erumpit, largiore cibo arguit corp
uti: Quòd si id cadat in eo qui suo d
fraudatur genio, necessariam evacu
tionem esse ostendit.

PLurimus à somno sudor, si causa latebit,
Arguit audacem plùs satìs esse gulam.
Corpore si verò hoc ipsum contingat inani,
Demendum est aliquid quod superesse liquet.

Ἀφο

Ἀφορ. μβ'. Aphor. 42.

Δρὼς πολὺς ψυχρὸς ἢ θερμὸς ἀεὶ ῥέων, ὁ μὲν ψυχρὸς μείζω, ὁ δὲ θερμὸς ἐλάσσω σου σημαίνει.

Ἕρμὸς ἀεὶ ῥέων ἤ τοι ψυχρὸς πολὺς ἱδρώς,
Ἀμφότερός γε κακός· πλὴν ὁ χερειότερος
Ψυχρός· πλὴν νοῦσον γὲ σημαίνει ἐέσσαν
Οὗτος σφοδροτέρην, θερμὸς δ' ἕτερος ἐλάσσω.

Udor multus frigidus aut calidus assiduè fluens; frigidus quidem majorem, calidus verò minorem morbum ostendit.

Multus & assiduus sudor si frigidus exit,
Longa qui morbi est: si calidúsque, brevis.

Ἀφορ. μγ'. Aphor. 43.

Οἱ πυρετοὶ ὁκόσοι μὴ ἀφιλείποντες ἀφ' ἡμέρης ἰσχυρότεροι γίγνονται, μᾶλλον ὀξυκίνδυνοι· ὅτῳ δ' ἂν πρόπῳ ἀφιλείπωσι, σημαίνει ὅτι ἀκίνδυνοι.

Οἱ πυρετοὶ διὰ μὴ λείποντες, ὅσοι μὴ ἔασι
Πολλῷ σφοδρότεροι ἡμέρῃ εἰνὶ ἡμέρῃ,

Iterate on this Abhm. for σφόδρ' 2 ογμ.
1 Edit. Junc. 1588

Σφόδρ' ἐπικίνδυνοι· καὶ ἀκίνδυνοι μὲν ἔασιν
Οἱ διαλείποντες τὸν τρόπον ὁντιναοῦν.

QUæcunque febres intermissio
expertes tertio quoque die se
riores redduntur, ac ingravescu
magis calamitosæ: at quovis mo
intermiserint, periculi expertes
se significat.

COntinuæ febres si quæ vehementiùs urgent
Tertia cùm lux est, dura pericla ferunt:
Sin quocunque modo se fortè remiserit ardor,
Discrimen nullum quod vereare subest.

ΑΦΟΡ. μδ'. Aphor. 44.

ΟΚόσοισι πυρετοὶ μακροί, τουτέ
φύματα ἐς τὰ ἄρθρα ἢ πόνοι ἐγ
γνονται.

ΕΣὶ τὰ μὲν ἄρθρα πόνοι ἢ φύματα ἐγγίγνονται,
Οἷσι βροτοῖς πυρετοὶ εἰσι πολυχρόνιοι.

QUi ex febre diuturna laborant,
phymata aut dolores in articu
oboriuntur.

2

Vos longæ exercent febres, tubercula fiunt
Iis, vel ab articulis nescit abesse dolor.

Ἀφορ. μέ. Aphor. 45.

Οἷσι φύματα ἐς τὰ ἄρθρα ἢ πόνοι ἐκ πυρετῶν [μακρῶν] γίγνονται, τούτοισι πλείοσι χρέονται.

Οἷσιν ἐς ἄρθρα πόνοι ἢ φύματα ἐγγίγνονται
Ἐκ πυρετῶν μακρῶν, πλείον' ἔδουσι τροφῆς.

Quibus phymata aut dolores in articulis oboriuntur, post [diurnas] febres, hi copiosiore cibo untur.

Hæcq; ubi contingunt, ingesti corpora constat
Immensa nimium mole gravata cibi.

Ἀφορ. μϛ'. Aphor. 46.

Ἢν ῥῖγος ἐμπίπτῃ πυρετῷ μὴ λελειπυῖα ἤδη ἀσθενεῖ ἐόντι, θανάσιμον.

Ἀσθενεῖ ἤδη ἐόντ' ᾧ ἐμπίπτῃ ποτὲ ῥῖγος
Τῷ δι' μὴ λείπουτ' ἐν πυρετῷ, φοβερόν.

Frequens

FRequens in febris assiduitate rigor fractis jam viribus, funestum.

SI nec omittenti febri rigor incidat, agri Viribus infirmis, imminet interitus.

ΑΦΟΡ. μζ'. Aphor. 47.

ΑΙ ἀποχρέμψιες αἱ ἐν τοῖσι πυρ
ετοῖσι μὴ διαλείπουσιν αἱ πελιδνα
ὴ αἱματώδεες, ὴ δυσώδεες, ὴ χ
λώδεες, πᾶσαι κακαί· ἀποχωρῆσαι δὲ κ
λῶς, ἀγαθαί· ὴ κατὰ τὰς διαχωρήσιας
κατὰ τὰ ἕρκα. Ἢν δὲ μή τι τῶν συμφ
ρόντων ἐκκρίνηται διὰ τῶν τόπων τούτω
κακόν.

ΑΙ δ' ἀποχρέμψιες ἐν πυρετοῖς διὰ μὴ λείπουσι
Πᾶσαι αἱδε κακαί· αἵ τε μολιβδόχροαι,
Αἵ τε δυσώδεες, αἵ τε χολώδεες, αἱματόεσσαί τ'
Ἀλλ' ἀποχωρῆσαι, εἰ μὲ καλῶς, ἀγαθαί.
Καὶ κατὰ τὰς διαχωρήσεις τε ὴ ἕρκα ὁμοίως·
Ἢν δ' ἄλλων ἐκ μηδὲν ἴῃσι, κακόν.

EXpectorata in febribus remissionis expertibus, livida, cruenta fœtida

fœtida, bilioſa, omnia calamitoſa: quę verò eorum convenienter excluduntur, ſalutaria. Eadem dejectionum & urinarum ratio eſt. Quòd ſi nihil quod allevationem affert per ea loca excludatur, calamitoſum.

Alis cùmque tenet febris, nigra ſputa, cruenta,
Fœtida, tum bilis tincta colore, mala.
Quæ verò eduntur bene, ſunt bona: quæque per alvum,
Atque per urinæ ſunt abitura vias.
Ex iſtis ſed quando locis quid inutile prodit,
Ægrum nec relevat; noxa ſit indè gravis.

Ἀφορ. μή. Aphor. 48.

Ἐν τοῖσι μὴ ἀφελείπουσι πυρετοῖσιν, ἢν τὰ μὲν ἔξω ψυχρὰ ᾖ, τὰ δὲ ἔνδον ἀπλάγχνα, ἢ δίψαν ἔχῃ, φαῦλον.

Ἐν πυρετοῖς διὰ μὴ λείπεσ', ἢν ψυχρὰ τὰ ἔξω, Θερμὰ τὰ δ' ἔνσω ᾖ, δίψος ἔχῃ τε, κακόν.

IN febribus remiſſionis [vel intermiſſionis] expertibus, ſi extimæ artes frigidæ ſint, intimè autem

præcordia conflagrent ardore cum siti conjuncto, funestum.

Febréque continua si intus sitiénsque calénsque
Extrà frigescat, nil magè pestiferum.

Ἀφορ. μϑ'. Aphor. 49.

Ἐν μὴ διαλείποντι πυρετῷ ἢν χεῖλος, ἢ ὀφρύς, ἢ ὀφθαλμός, ἢ ῥὶς διαστραφῇ· ἢν μὴ βλέπῃ, ἢν μὴ ἀκούῃ, ἤδη ἀθεώρητος ἐόντος τοῦ σώματος· ὅτι ἂν τούτων γένηται, ἐγγὺς ὁ θάνατος.

Ἐν πυρετῷ διὰ μὴ λείποντ' ἰὼ χεῖλος, ἢ ὀφρύς,
Ἢ ὀφθαλμός, ἢ ἡ ῥὶς στραφέηισι διά·
Ἢν μὴ ὀφθαλμοῖσι βλέπῃ, μηδ' ὠσὶν ἀκούῃ,
Ἤδη ἐόντος τοῦ σώματος ἀθεώρητος·
Ὅ,τί γὰρ ἂν τούτων σύμπτωμα νοσεῦντι γένηται,
Μή σε λάθησιν ἐὼν ἐγγὺς ὁ μὲν θάνατος.

SI cui in febre remissionis & intermissionis experte labrum distorquetur, aut supercilium, aut oculus, aut etiam nares; tum etiam si audiendi videndique vis periit, fractis jam

jam morbo viribus: quicquid horum acciderit; in propinquo mors erit.

Si que supercilium, nares, oculi, labiumve,
Sunt perversa, febri nec datur ulla quies;
Jámque per infirmas vires quis non videt, aut non
Audit: spes vitæ nulla subesse potest.

ΑΦΟΡ. ν'. Aphor. 50.

Ὅκῳ ἂν ἐν τῷ πυρετῷ μὴ λελείπουτι δύσπνοια ἢ ληρος, ἢ παραφροσύνη, θανάσιμον.

Ἐν πυρετῷ διὰ μὴ λείπον δ' ὅκε ἂν παρέησιν ἡ δύσπνοιά τε καὶ παραφροσύνη, ὀλοόν.

Quotiescunque in febrem remissionis expertem difficultas spirandi, & delirium inciderit, funestum.

Ut nec ei, cuicunque statu cum febris eodem
Spirandi labor est, desipiéve que caput.

Ἀφορ. να. Aphor. 51.

Ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν ἀποσήματα μὴ λύσμενα πρὸς τὰς πρώτας κρίσιας, μῆκος νόσου σημαίνει.

Ἢν ποτε μὴ λύσῃ ἀπόσημ' ἐν πυρετοῖσι
Πρὸς κρίσιας πρώτας, ἔστι νόσος χρονίη.

IN febribus abscessus, qui primis crisibus febrem haud solvit, diuturnum talem morbum fore ostendit.

Abscessus inter febres qui non citò sani
Fiunt, longinqui sunt documenta mali.

Ἀφορ. νβ. Aphor. 52.

Ὁκόσοισιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν, ἢ ἐν τῇσιν ἄλλῃσιν ἀῤῥωστίῃσι, καλὰ προαίρεσιν ὀφθαλμοὶ δακρύουσιν, ὑδρὴν ἄτοπον· ὁκόσοισι δὲ μὴ καλὰ προαίρεσιν, ἀποπάτερον.

Οἷς ἐν τοῖς πυρετοῖς ἢ ἀῤῥωσήμασιν ἄλλοις
Ὑγιὰ προαιρετικῶς ὄμματα, ἐξ ἄτοπον·
Οἷς δὲ μὴ ὑγιὰ προαιρετικῶς, ἀποπώτερόν ὄζει.

Quibuscunque

QUibuscunq; per febres vel alios quosvis morbos oculi sponte ac cum præelectione illacrymant, nihil absurdi est: Quibus verò [per se illacrymant] non à præelectione, longiùs à se absunt.

QUovis in morbo lacrymis se tradere sponte,
Nil nocet: invitè flere, pericla notat.

ΑΦΟΡ. νγ'. Aphor. 53.

Ὁκόσοισι δὲ ὀπὶ τῷ ὀδόντων ἐν τοῖσι πυρετοῖσι περίγλισχρα γίγνεται, ἰσχυρότεροι γίγνονται οἱ πυρετοί.

Οἷς ἐπ' ὀδόντων ἐν πυρετοῖς περίγλισχρα γίνητ' ἄν,
Τέτοις γίγνονται σφοδρότεροι πυρετοί.

QUibuscunque per febres lentores in dentibus adhærescunt, his acerbiores febres redduntur.

HÆrens ad dentes humor quis, glutinis instar,
Per febres, morbum nuntiat esse gravem.

Ἀφορ. νδ'. Aphor. 54.

Ὅκόσοισιν ὅπὶ πολὺ βῆχες ξηραὶ βραχέα ἐρεθίζωσαι, ἐν πυρετοῖσι καυσώδεσιν, ὑ πάνυ τι διψώδεές εἰσιν.

Οἷς ἐρεθίζωσι βραχέα ξηραὶ ὀπὶ πολὺ
Βῆχες γίγνονται, τοῖς πυρετοῖσιν ἐνι
Τοῖς καυσώδεσιν, ὑ πάνυ τι διψώδεές εἰσιν.

QUibus ficcæ perennant tusses rarò & leviter irritantes, in febribus ardentibus, non admodum siticulosi sunt.

Si quibus exardens febris sit, & arida tussis
Irritans modicè, hos non premit alta sitis.

Ἀφορ. νε'. Aphor. 55.

Οἱ ὅπὶ βουβῶσι πυρετοὶ πάντες κακοί, πλὴν τῶν ἐφημέρων.

Εἰ μὴ ἐφήμεροι, οἱ πυρετοὶ κακοὶ ἐν βουβῶσι.

FEbres in bubonibus calamitosæ sunt omnes, præter ephemeras.

Febres

Febres ex adenum quæcunque tumoribus ortæ, Pestiferæ; si malum transiluêre diem.

ΑΦΟΡ. νε'. Aphor. 56.

Πυρέσσοντι ἱδρὼς ἐπιγιγνόμενος, μὴ ἐκλείποντος τοῦ πυρετοῦ, κακόν· μικτὴ γὰρ ἡ νοῦσος, καὶ ὑγρασίαν πλείω σημαίνει.

Ἢν ἐπιγίγνηται ἱδρὼς πυρέσσουσι, μὴ ἐκλείποντος τοῦ πυρετοῦ, κακόν· ὑγρασίη πλεονάζει γὰρ νοῦσος καὶ χρονίζει.

Febricitanti [crebri] sudores si supervenerint, febre remissionis experte, calamitosum: protrahitur enim morbus; & excrementitium multum humorem significat.

Febre laboranti manans è corpore sudor, Febri nequicquam deficiente, malus. Tempus enim morbi longum denuntiat, atque Quòd nimia partes humiditate madent.

Ἀφορ. νζ'. Aphor. 57.

Ὑπὸ σπασμοῦ ἢ τετάνου ἐνοχλουμένῳ πυρετὸς ἐπιγιγνόμενος, λύει τὸ νόσημα.

Τοῖς σπασμοῦ ὑπ' ἢ τετάνοιο παρατεμένοισι, Λυσί κακοι, πυρετὸι ὁι ἐπιγιγνόμενοι.

QUi ſpaſmo aut tetano eſt corre ptus, ſi ei febris incidat, morbu ſolvit.

TOllitur & rigor ac immoti tenſio nervi, Febris ſi poſt hæc fortè ſuperveniat.

Ἀφορ. νη'. Aphor. 58.

Ὑπὸ καύσου ἐχομένῳ ἐπιγενομένου ῥίγεος, λύσις [γίγνεται.]

Τοῖσιν ὑπὸ καύσιο παρατεμένοισι, τάχα Λύει πῶν νῆσον ῥῖγος ἐπερχόμενον.

SI quem febris ardens detineat, ſe mel incidente rigore, finitur.

IMmodicis febrem populantem corpora flammis, Horror quis ſubitus diſſoluiſſe poteſt.

ΑΦΟΡ. νϛ'. Aphor. 59.

Τριταῖος ἀκριβὴς κρίνεται ὁ ἐπὶ τοῖσι τεταρταίοισι, τὸ μακρότατον.

Επτ' ἐν ὀλίγοισι πέλει κρίνεσθ' ἑκάστη τριτάων
Ἀκριβὴς μὲν ἐών· ἔσθ' ὅτε δὲ τρέσσειεν.

TErtiana exquisita judicatur septem periodis, ut tardissimé.

Simplex alternis febris redivíva diebus,
Septem circuitus præterisse nequit.

ΑΦΟΡ. ξ'. Aphor. 60.

Οκόσοισιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσι τὰ ὦτα κωφωθῇ, αἷμα ἐκ ῥινῶν ῥυὲν, ἢ κοιλίη διαχωρήσασα, λύει τὸ νόσημα.

Αἵματος ἐκ ῥινῶν τε ῥῦσις, καπρός τε διάρροια
Κώφωσιν παύει τῷ ἐνὶ τοῖς πυρετοῖς.

QUibus in febribus aures obsurduerunt, sanguinis profluvio è naribus, aut alvi commotione, morbus nitur.

Auribus

Aut ribus ex febre obtusis, aut sanguinis imber
De nare, aut venter fert resolutus opem.

Ἀφορ. ξα'. Aphor. 61.

Πυρέσσοντι ᾧ μὴ ἐν τεσσαρεσκαιδεκαήμερησιν ἀφῇ ὁ πυρετός, εἴωθε πάλιν ἐπιστρέφειν.

Ἢν πυρετὸς μὴ ἀφῇ εἰν ἥμασι τοῖσι περισσοῖς,
Πολλάκι ἔωθεν ὑφαὶ καὶ προπαλαίσματα.

FEbricitantem nisi diebus imparibus febris dimiserit, solet reverti

IMparibus febris ni sit finita diebus,
Pòst nec opinanti sæva subindè redit.

Ἀφορ. ξβ'. Aphor. 62.

Ὁκόσοισιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν ἕτερα ἐπιγίνονται περὶ τὴν ἑπτὰ ἡμερῶν κακόν.

Ἕτεροι ἢν ἐπιγίνωνται τοῖσιν νοσέουσιν
Ἑπτὰ περὶ ἡμερέων, ἐν πυρετοῖσι, κακόν.

Quibuscunque

Quibuscunque per febres icterus ante septimum diem incidit, camitosum.

Eptémque ante dies morbus si regius urget,
Cùm prior invasit febris acuta, malum.

Ἀφορ. ξγ'. Aphor. 63.

Κόσοισιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσι καθ' ἡμέρην ῥίγεα γίγνεται, καθ' ἡμέρην λύονται πυρετοί.

Ἰσὶν ἂν ἐν πυρετοῖσι καθημερινὰ ξυμβέηκοσι ῥῖγεα, τοῖσι λύσεις εἰσὶ καθημεριναί.

Quibuscunque in febribus [intermittentibus] rigores incint quotidie, febres quotidie solvntur.

Quottidie si contigerint cum febre rigores,
Quottidie integro corpore febris abit.

Ἀφορ.

ΑΦΟΡ. ξδ'. Aphor. 64.

ΟΚόσοισιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσι τῇ ἑβδόμῃ, ἢ τῇ ἐννάτῃ, ἢ τῇ ἑνδεκάτῃ, ἢ τῇ πεντεσκαιδεκάτῃ, ἴκτεροι ἐπιγίγνονται ἀγαθόν, ἢν μὴ τὸ δεξιὸν ὑποχόνδριον σκληρὸν ᾖ· ἢν δὲ μή, οὐκ ἀγαθόν.

ΕΒδόμῃ, ἐννάτῃ, ἑνδεκάτῃ, πυρεσσέουσι τισίν,
Ἴκτεροι ἐν πυρετοῖς γιγνόμενοι, ἀγαθοί,
Δεξιτερὸν ὑποχόνδριον ἢν μὴ σκληρὸν ἔῃσιν·
Ἢν δ' σκληρὸν ἔῃσ', ἴκτεροι οὐκ ἀγαθοί.

QUibuscunq; per febres die septimo, aut nono, aut undecimo, decimoquarto, icterus incidit, salutare; nisi dextrum hypochondrium duruerit: sin minús, calamitosum.

SEptimo at arquatus, cùm febris torqueat ægrum,
Vel nono accedens, undecimóve die,
Vel decimoquarto, si sint præcordia dextra
Mollia, sat tutus: si capit anté, gravis.

ΑΦΟΡ. ξέ. Aphor. 65.

ΕΝ τοῖσι πυρετοῖσι φρενίτιδι κοι-
καῦμα ἰσχυρὸν ἢ καρδιαγμός, κα

Αὖμα μὲν ἰσχνὸν περὶ καρδίαν καὶ καρδιαγμὸς
Ἢν ποτὲ γίγνηται ἐν πυρετοῖσι, κακόν.

I febribus si incendio alvus conflaret cum stomachi morsu, malum.

Entriculi verò vehemens in febribus æstus,
Cúmque hoc cardiacos esse, pericla notat.

Ἀφορ. ξς'. Aphor. 66.

Ἢν τοῖσι πυρετοῖσι τοῖσιν ὀξέσιν οἱ σπασμοί, καὶ οἱ περὶ τὰ σπλάγχνα πόνοι, κακόν.

I σπασμοί τε πόνοι τ' ἰσχνοὶ οἱ περὶ σπλάγχνα
Ὀξέσι γιγνόμενοι ἐν πυρετοῖσι, κακόν.

I febribus acutis convulsiones, &, ui in præcordiis sentiuntur, dolo- acerbi calamitosi sunt.

Terribile est nervos distendi, & viscera circùm
Affligi, si quem febris acuta tenet.

Ἀφορ.

Ἀφορ. ξζ'. Aphor. 67.

Ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν οἱ ἐκ τ[illegible] ὕ
φόβοι ἢ σπασμοί, κακόν.

Ἐν πυρετοῖς κακόν, ἐξ ὕπνων σπασμοί τε φόβ

IN febribus à somno pavores convulsiones, malum.

NEcnon à somno cœpisse timere, vel ægrè
Nervos distendi, non nequit esse malum.

Ἀφορ. ξη'. Aphor. 68.

Ἐν τοῖσι πυρετοῖσι πνεῦμα τα
κόπνοον, κακὸν· σπασμὸν γὰρ σημ

Πνεῦμα τραχύπνοον, σπασμὸν σημαίνει ἐόν[illegible]
Τένοντά τοι σύμπλωμ', ἐν πυρετοῖσι, κακόν.

IN febribus spiratio illisa in fau
bus, mala: convulsionem enim
gnificat.

PEr febrésque malum est elisus spiritus: ir
Distentum nervos nam tibi testis erit.

Ἀφ

ΑΦΟΡ. ξθ'. Aphor. 69.

ΟΚόσοισιν ἕδρα παχέα, θρομβώδεα, ὀλίγα, ὄκν ἀπυρέτοισι, πλῆθος τελφὸν ἐκ τῶν τέων λεπτόν, ὠφελέει· μᾶλλον δὲ τὰ τοιαῦτα ἔρχεται, ὅσοισιν ἐξ ἀρχῆς μὲν παχέων ἵστασιν ἴσχει.

Ὅσοι μὲν ἕδρα παχέα, θρομβώδεα, καὶ ὀλίγ' ἔστιν, Οὐ χωρὶς πυρετοῦ, πλῆθος ἐπερχόμενον φελέει λεπτόν· τοιαῦτα δὲ ἔρχεται, ἴσιν Ἴσχει ἱστάσιν ἢ ἀρχῆ ἔπ', ἢ τάχεος.

QUibuscunque urinæ primùm quidem sunt crassæ, mox grumosæ, paucæ, non febris expertibus, si ab is copiosè profluxerint tenues, juvant: maximè verò ejusmodi fluunt urinæ, quibus ineunte morbo, aut brevi sedimentum habent.

Crassior in febri, perpauca, refertáque grumis
Urina, hinc tenuis, multáq; facta juvat:
Illis enim ferme morbis ineuntibus exit,
Póstve brevi, matulæ quando quid ima petit.

Ἀφορ. ὁ. Aphor. 70.

Ὁκόσοισι δὲ ὦν πυρεῖσσι τὰ οὖρα ἀνω τεταραγμένα, ὅιον ὑποζυγίων, τού-οισι κεφαλαλγίαι ἢ πάρεισιν, ἢ παρέσονται.

Οἷς ἀνὰ δὴ ποτε οὖρα ταραγμενά ἐστιν ἰδέσθαι Ἐν πυρετοῖσιν ἐοῦσ', ὅιον ὑποζυγίων, Τοῖς κεφαλαλγίαι ἠὲ πάρεισ', ἢ τοι παρέσονται.

AT verò quibuscunque per fe brès [essentiales] urinæ sun perturbatæ, ut jumentorum, sanè i cephalalgię adsunt, aut in propinqu sunt.

PErturbata quibus, jumenti instárque, videtur Urina; his capitis vel dolor est, vel erit.

Ἀφορ. οα'. Aphor. 71.

Ὁκόσοισιν ἑβδομαῖα κρίνεται, τούτοισιν ὀπτέφελον ἴσχει τὸ οὖρον τῇ τετάρτῃ ἐρυθρόν, καὶ τἆλλα κατὰ λόγον.

Ἑβδόμῃ ὅσσι κρίσις, νέφελον ἔπι τοῖσι τετάρτῃ Οὖρον ἐρυθρὸν ἔχει, καὶ κατὰ τἆλλα λόγον.

Quibuscunqu

QUibuscunque [ad salutem] crisis incidit septimo die, his nubecula habet urina quarto die subrubram, aliáque convenienter.

MOrbi quando dies index sit septima, quarta
Nubes apparet rubra, notæq; pares.

ΑΦΟΡ. οβ'. Aphor. 72.

ΟΚόσοισιν θεα λαφανέα λευκά, πονηρά· μάλιστα δὲ ἐν τοῖσι φρενιτικοῖσιν ἐπιφαίνεται.

Ὅτεα πονηρά, μάλιστα φρενιτικός τίς ἐστιν,
Ἐστὶ τὰ λευκὰ ἰδεῖν, καὶ διὰ δὴ φανέα.

QUibus pellucidæ & albæ funduntur urinæ, calamitosæ: maximè item in phreniticis tales apparent.

SI urina nocens alba & diluta: magísque
Si malè tunc ægrum fortè phrenesis habet.

ΑΦΟΡ. ογ'. Aphor. 73.

Ὅκόσοισιν ὑποχόνδρια μετέωρα διαβορβορύζοντα, ὀσφύος ἀλγήματος ἐπιγιγνομένου, αἱ κοιλίαι τούτοισι καθυγραίνονται, ἢν μὴ φῦσαι καταῤῥαγέωσιν, ἢ οὖρου πλῆθος ἐπέλθῃ. Ἐν πυρετοῖσι δὲ ταῦτα.

Οἷς διὰ δὴ μετέωρ' ὑποχόνδρια βορβορύζει,
Τοῖς ἐπιγίγνηται ὀσφὺς ᾧ ὠδίνη,
Κοιλίαι ὑγραίνονται, ἢν μὴ φῦσαι ῥαγέωσιν,
Ἢ πλέον οὖρον ἔλθῃ. Ἐν πυρετοῖς ὃ τάδε.

QUibuscunque [recens] hypochondriorum tumor incidit cum murmure conjunctus, superveniente lumborum dolore, iis alvi feruntur nisi flatus erumpant, aut urinæ copia fluat. Atque ea in febribus locum habent.

MUrmure si quibus incluso præcordia turgent,
Exhinc lumborum discruciátque dolor:
Humida eis alvus fiet, ni erumpere flatus
Aut urina potest. Hæcq; ubi febris adest.

ΑΦΟΡ

ΑΦΟΡ. οδ'. Aphor. 74.

Οκόσοισιν ἐλπὶς ἐς τὰ ἄρθρα ἀφίσασθαι, ῥύσις τε ὑποστάσιος θρον πολὺ καὶ παχὺ καὶ λευκὸν γιγνόμενον, οἷον τὸ τοῖσι κοπρώδεσι πυρετοῖσι πλαρτάιοισιν ἄρχεται γίνεσθαι. Ἢν δὲ καὶ ἐκ τῶν ῥινῶν αἱμορραγήσῃ, καὶ πάνυ ταχὺ λύεται.

Οις ἐλπὶς ἢ ἐς ἄρθρα ἀφίσασθαι, τὸ μὲν ῥέον Ῥύσει ὑποστάσιος, ἰῶ πολὺ καὶ παχὺ καὶ λευκόν, τοῖς ἐν πυρετοῖσι κοπώδεσιν οἷον Τοῖσι τεταρταίοις ἄρχεται ἐνίοτε γίνεσθαι. Ἢν δ' ἐκ ῥινῶν αἱμορραγήσιν, Ὀπὶ τάχιστα φόβῳ λύεται ὑποστάσι.

QUibuscunque abscessus in articulis expectatur, ab abscessu eo indicat urina multa crassa & alba, qualis [urina] laborioſis in febribus exire solet, quartum diem [morbi] gentibus. Quòd si narium quoque cedat profluvium, multò celeriùs berantur.

Pes ubi ad articulos abscessum ostenditur iri,
Urina abscessu liberat alba frequens

Crassáque: nimirum qualis cum febre molesta
Quarto nonnullis incipit esse die.
Quòd si tum sanguis forsan de naribus exit;
Languidus, exiguo tempore liber erit.

Ἀφορ. οε'. Aphor. 75.

Ἢν αἷμα ἢ πῦον ὑρέῃ, τῶν νεφρῶν τῆς κύστιος ἕλκωσιν σημαίνει.

Κύστις ἢ νεφρῶν φράζει ἕλκωσιν ἔσσαν,
Ἢν ποτε μὲν τὸ αἷμ᾽ ὑρέῃ μὲν πύον.

SI sanguis & pus cum urina redda tur, exulceratæ vesicæ aut renu significationem præbet.

Sanguis in urina vel pus si cernitur esse,
Vesicam aut renes ulcus habere liquet.

Ἀφορ. οϛ'. Aphor. 76.

Ὁκόσοισιν ἐν τῷ ὑρῳ παχεῖ ἐόντι σαμία σμικρὰ ἢ ὥσπερ πίτυρα συνεχέα γίνηται, τουτέοισιν ἀπὸ τῶν νεφρῶν ἐκκρίνεται.

Σμικρὰ ἢ ὡς πίτυρα ὅσσιν ἂν ἐν παχεῖ ὑρῃ
Ἐξέλθωσι, νεφρῶν εἰσιν ἀπ᾽ ἐκκρίσιες.

Quibuscunqu

QUibuscunque cum urina crassa carunculæ parvæ aut veluti capilli quidam exeunt, iis è renibus excernuntur.

HÆc si instar quid carnis habet velutíve capillos,
Crassáque descendit, ren ibi causa mali.

ΑΦΟΡ. οζ'. Aphor. 77.

ΟΚόσοισιν ἐν τῷ ὕρῳ παχεῖ ἐόντι πιτυρώδεα συνεξυφέεται, τούτοισιν ἡ κύστις ψωριᾷ.

ΗΝ παχεῖ εἴν ὕρῳ πιτυρώδεα ἐξέλθωσι, Κύστις ψωραλέη γίγνεται, ἠὲ νεφροί.

QUibuscunq; unà cum urina crassa furfuracea quædam efferuntur, vesica laborat ex scabie.

CRassior at si contineat quasi furfura quædam,
Vesicæ scabies esse molesta solet.

ΑΦΟΡ. οη'. Aphor. 78.

Ὅκόσοι ἀπὸ ταυτομάτου αἷμα ἐρεύγουσι τετρώσιν ἀπὸ τῶν νεφρῶν φλεβὸς ῥῆξιν σημαίνει.

Ἣν ἀπὸ ταυτομάτου τις αἷμά ποτ' ἐρεύηται, Ῥῆξις ἀπαὶ νεφρῶν ὧδέ πῃ φλεβίου.

QUicunque repentè ac conferti ſanguinem mingunt, his rupt à renibus venæ ſignificatio fit.

MEiere contingit cuicunque repentè cruorem, Huic ruptam venam renibus eſſe docet.

ΑΦΟΡ. οθ'. Aphor. 79.

Ὅκόσοισιν ἐν τῷ οὔρῳ ψαμμώδεα ὑφίσταται, τετρώσιν ἡ κύστις λιθιᾷ.

Οἷσιν ὑφιστάμενα ψαμμώδεά ἐστιν ἐν οὔρῳ. Τετρώσι ἡ κύστις (γνῶθι σαφῶς) λιθιᾷ.

SI cui in urina ſabulosa reſidean huic veſica ex calculo laborat.

URinis quoties ſubſidit arena, lapillum Perſpicuum eſt miſeris diſcruciare modis.

ΑΦΟ

ΑΦΟΡ. π'. Aphor. 80.

ΗΝ αἷμα ἠρέῃ ἢ θρόμβους, ἢ στραγγουρίαν ἔχῃ, καὶ ὀδυνὴ ἐμπίπτῃ ἐς τὸ ὑπογάστριον, καὶ ἐς τὸν περίναιον, καὶ περὶ τὴν κύστιν πονεῖ.

ΗΝ αἷμα ἠρέῃ θρόμβους τε, καὶ ἢν ὀδυνὴ ἢ ἐξ ὅλης στραγγῶν, γινομένη τ' ὀδυνὴ εἰς ὑπογάστριον ἐμπίπτῃσι, καὶ εἰς περίναιον· Οἱ περὶ τὴν κύστιν συμπονέουσι τόποι.

SI quis sanguinem unáque grumos sæpe mingat, ac stranguriam habeat, unáque dolor incidat in aquaiculum, & in interfœmineum, huic esicæ vicinæ partes laborant.

Quòd si vel grumi, vel sanguis profluat, atque Præterea urinæ sit via difficilis, esten & ima alvus, perinæum condoleátque: Esse in vesica colligitur vitium.

ΑΦΟΡ. πά. Aphor. 81.

ΗΝ αἷμα καὶ πῦον ἠρέῃ καὶ λεπίδας, καὶ ὀσμὴ βαρείη ᾖ, τῆς κύστιος ἕλκωσιν σημαίνει.

Αἷμα

Αἷμα, πύον, λεπίδες τ', ὀσμή τε βαρεῖα ἐν ὕρῳ,
Ἕλκωσιν φράζει κύστιος ἔσαν ἔσω.

SI quis sanguinem aut pus mingat cum squamulis & cum gravi odore, vesicæ exulceratæ significatio fit.

Cum exit sanguis, pus, squamæ, significantur ulcera vesicæ, si sit odore gravi.

ΑΦΟΡ. πβ'. Aphor. 82.

Ὅκόσοισιν ἐν τῇ ὑρήθρῃ φῦμα φύεται, τετέοισι, διαπυήσαντος καὶ ἐκραγέντος, λύσις.

Γιγνομένοιο πύοιό τε καὶ ἐκκρινομένοιο,
Φύεται ἐν ὑρήθρῃ φῦμ' ὁκόσοισι, λύσις.

QUibuscunque in fistula urinaria phyma existit, phymate expurato, liberantur.

Tubera nascuntur cuicunque foramine penis, Si suppurârint exierintque, bonum.

ΑΦΟΡ.

ΑΦΟΡ. πγ'. Aphor. 83.

Οὖρησις νύκτωρ πολλὴ γιγνομένη, σμικρὰν τὴν ἔσοχώρησιν σημαίνει.

Γιγνομένη νύκτωρ οὖρησις ἐὰν πλεονάζῃ, Ἡ ἔσοχώρησις σμικροτέρη πέλεται.

URinæ mictio de nocte plurima facta, parvam significat dejectionem.

Noctu quæ facta est urinæ copia, monstrat Suppressum ventrem reddere posse parum.

ΤΩΝ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ
Ἀφορισμῶν Βιβλίον ε.

HIPPOCRATIS
Aphorismorum
Liber V.

Ἀφορισμὸς ὁ πρῶτος.
Aphorismus primus.

Σπασμὸς ἐξ ἐλλεβόρου, θανάσιμον.

Σπασμὸς ἐὰν γίγνηται ἐξ ἐλλεβόρου, νάρκισσον.

Spasmus ex elleboro, funestum.

Albi purgantes veratri pectora succo
Si capiat spasmus, funeris autor erit.

Ἀφορ. β'. Aphor. 2.

Ἐπὶ τοῖσι τρώμασι σπασμὸς ἐπιγινόμενος θανάσιμον.

Σπασμὸς ἐὰν γίγνητ' ἐπὶ τρώματ', ὀλέθριόν ἐστι.

COnvulsio, quæ in plagam incidit, calamitosa.

NErvorúmque omnis tristi distentio nata ex Vulnere, res magni plena timore mali.

Ἄφορ. γ'. Aphor. 3.

Αἵματος πολλοῦ ῥυέντος, σπασμὸς ἢ λυγμὸς ἐπιγιγνόμενος, κακόν.

ΚΑὶ γάρ τοι κακόν, Αἵματος ἐκ πολλοῖο ῥυέντος, Σπασμός γ' ἢ λυγμὸς αἶψ' ἐπιγενόμενος.

NAm quæ ex nimia sanguinis profusione incidit convulsio, vel singultus, malum.

LArgè si sanguis profluxit, subsequitúrque Hæc, vel singultus: vix medicina juvat.

Ἄφορ. δ'. Aphor. 4.

Ἐπὶ τραύμασι καθαροῖσι σπασμὸς ἢ λυγμὸς ἐπιγιγνόμενος, κακόν.

Τοῖσι

Τοῖσι καθαιρομένοισιν ὑφ' τὸ δέον, κακὸν ὅτι, Σπασμὸς γ' ἢ λυγμὸς αἴψ' ἐπιγινόμενος.

COnvulsio quę immodicam sequitur purgationem, aut singultus malum.

Nec minùs horribile est, si perpurgatum & inanem Alterutrum oppressit, ariditate nocens.

ΑΦΟΡ. ε'. Aphor. 5.

Ἢν μεθύων ἐξαίφνης ἄφωνός τις γένηται, ἀποπλαγεὶς ἀποθνήσκει· ἢν μὴ πυρετὸς ἐπιλάβῃ, ἢ ἐς τὴν ὥραν ἐληλὼς καθ' ἣν αἱ κραιπάλαι λύονται, φθέγξηται.

Ἢν μεθύων δέ τις ἐξαίφνης γένηται ἄφωνος, Οὗτος ἀποθνήσκει ἀπροσδοκήτως ἐπερχομένου· Ἢν πυρετὸς μὴ ἔπιτ', ἢ τοι φθέγξηται ἐν ὥρῃ Ἢ ἐωθὼς βλάβλην ὕπνος ἐλαυνέμεναι.

SI quis ebrius repentè obmutescat, convulsus moritur: nisi febris incidens eum corripiat, aut quo tempore crapulæ solvi solent, vocem edat.

Convulsis moritur nervis, cuicunque repentè
Torpuerit nimio lingua retenta mero:
Ni cadat in febrim, vel cœpit tempore eodem,
Quo sese solvit crapula, voce frui.

Ἄφορ. ϛ'. Aphor. 6.

Ὅσοι ὑπὸ τεταίνου ἁλίσκονται, οἱ τέταρτον ἡμέρην ἀπόλλυνται· ἢν δὲ τούτους ἀμφύγωσιν, ὑγιέες γίγνονται.

Οἱ ὑπὸ τοῦ τετάνου ἁλισκόμενοι, ὀλέκονται Ἡμασιν ἐν πυρετῷ· ἢν ἢ μή, αὖ ὑγιεῖς.

QUos tetani vis magna exercet, intra quartum diem intereunt: quòd si hunc effugerint, tetano levantur, & sani evadunt.

QUarto, aut ante diem quartum perimit rigor: istum
Si effugias, fiet non dubitanda salus.

Ἄφορ. ζ'. Aphor. 7.

Τὰ ἐπιληπτικὰ ὁκόσοισι πρὸ τῆς ἥβης γίγνεται, μεθίσταται ἔχει ὁκό-

ποισι

κοισι δὲ πέντε ἢ εἴκοσιν ἐτέων γίγνεται, τοῖσι δὲ πολλὰ σωματοθνήσκει.

Ὅσοι περὶ τῆς ἥβης τὰ ἐπιληπτικὰ ἂν γίγνηται, Τοῖσι μεταίσασις ἐσθ'· ὅσοι δ' πέντε ἐτέων, Πέντε καὶ εἴκοσ' ἐτέων γίγνηται, τοῖσι τὰ πολλὰ Ἰητρὸς θάνατος γίγνεται οὐλομένοιο.

COmitiales morbi, aut convulsiones epilepticę quibus ante pubertatem eveniunt, curationem recipiunt: at quibus eæ eveniunt vigesimoquinto ætatis anno, maximam partem commoriuntur.

PUbescenti oriens epilepsia, mobilis: anno quinto & viceno vix quid habebit opis.

ΑΦΟΡ. η'. Aphor. 8.

Ὁκόσοι πλευριτικοὶ γλώσσῃσι οὐκ ἀναχαθαίρονται ἢ τεσσαρεσκαίδεκα ἡμέρῃσι, τούτοισιν ἐς ἐμπύημα μεθίσταται.

Ἡ πλευρῖτις ἐς ἐμπύημα μεθίσταται, ὅτις μὴ Ἐν δέκα καὶ πυρετὸν ἥμασιν ἐκπλύνεται.

Quicunque

QUicunque pleuritici expectorabilem materiam non excludunt ntra dies quatuordecim, iis in empyema degenerat.

Qui dolor est lateris, bis septem ni ille diebus
Nonnihil expuerit: pus generatur ibi.

ΑΦΟΡ. ϟ'. Aphor. 9.

ῥῆξις γίγνεται μάλιστα ἡλικίῃσι τῇσιν ἀπὸ ὀκτωκαιδεκα ἐτέων μέχρι πέντε καὶ εἰκοντα.

Ὀκτωκαίδεκ' ἀπὸ μέχρι εἴκοσι καὶ δεκαπέντε,
Μᾶλλον γίγνονται ἡλικίῃσι ῥῆξιες.

RAbes in eas maximè ætates incidit, quæ à decimooctavo ætatis no ad trigesimumquintum finiunr.

Ut decimo octavo tabes ætatis ab anno,
Dum fermè septem lustra peracta sient.

ΑΦΟΡ.

Ἀφορ. ί. Aphor. 10.

Ὁκόσοισι κυάγχιν ἀφαφεύγουσιν ἐς τὸν πνεύμονα τρέπεται, ἢν ἑπτὰ ἡμερησιν ἀποθνήσκουσιν· ἢν δὲ ταύτας ἀφεύγωσιν, ἔμπυοι γίγνονται.

Ὀλοφύην ὁκόσοι διὰ δὴ φεύγουσι κυάγχιν,
Ἐς τὸν πνεύμονα τοῖς εἰ τρέπεται τὸ κακόν,
Ἑπτὰ ἀποθνήσκουσιν ἐν ἡμασιν· ἢν δὲ διὰ ταῦτα
φεύξωσιν, γίγνονθ' ὕστερον ἐμπυϊκοί.

QUi ex anginosis fiunt peripneumonici, intra septem dies moriuntur: Quòd si ab illis superstite evaserint, fiunt suppurati.

VErtitur angina in pulmonem, quæ citò finem
Accipit, & septem conficit ante dies.
Quod nisi contingit, tempúsque hoc præterit æger,
Suppurare aliqua est parte necesse malum.

Ἀφορ. ιά. Aphor. 11.

Τοῖσιν ἔσω τῶν φρενῶν ἀνωχλευμένοισιν ἢν τὸ πλεῦμα, ὅπερ ἂν ἀποβήσωσι βαρὺ ὄζει· ὅτι τὰς ἀναθυμιάσεις ἀπιχόμενον

καὶ αἱ τρίχες ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ῥέωσι, θανάσιμον.

Αἱ τρίχες ἀπὸ κεφαλῆς ῥέουσι, καὶ βαρὺ ὄζον
Ἐν πυρὶ θύσμα ἐὸν, ἐν φθισίοισι, κακόν.

CUm tabi implicitis, quod tussiendo excluditur sputum, graviter oleat dum carbonibus ardentibus infunditur, capillíque defluant, funestum.

TAbentis sputum grave olens dum imponitur igni,
Perniciem ostendit, depereunte coma.

ΑΦΟΡ. ιβ'. Aphor. 12.

Ὁκόσοισιν ἂν φθισιῶσιν αἱ τρίχες ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ῥέωσιν, ὅτοι διαῤῥοίης πιλγομένης ἀποθνήσκουσιν.

Οἷσι τρίχες κεφαλῆς φθισιῶσιν ἀπορρέουσι,
Τοῖσι διαῤῥοίη γιγομένη, ὀλοόν.

QUibuscunque tabidis è capite unà capilli defluunt, ii diarrhœâ superveniente moriuntur.

Cum diu hoc morbo traxit, labente capillo
Alvus si fusa est, mors properata subit.

Ἀφορ. ιγ'. Aphor. 13.

Ὁκόσοι αἷμα ἀφρῶδες ἀναπτύουσι, τοῖσιν ἐκ τοῦ πνεύμονος ἡ τοιαύτη ἀναγωγὴ γίγνεται.

Αἷμ' ὁκόσοισιν ἀφρῶδες ἀναπτύεται, ἀναγωγὴ τοιαύτη φύεται πνεύμονος ἐκ φλεβίων.

Qui sanguinem spumantem tussiendo excreant, iis ex pulmone talis excluſio fit.

Spumantem si quis profuderit ore cruorem,
Pulmonum vitio sic cecidisse patet.

Ἀφορ. ιδ'. Aphor. 14.

Ὑπὸ φθίσιος ἐχομένῳ αἱ ῥοῖαι ὀπηνίκα ἂν γλυκύνωνται, θανατώδες.

Τῷ φθισιῶντι διάῤῥοιη ἐπιοῦσα, κάκιστον.

Tabe

TAbe detento profluvium alvi superveniens, lethale.

COrreptus cùm profluvio sit tabidus alvi,
Cunctis invisum mortis obibit iter.

ΑΦΟΡ. ιε'. Aphor. 15.

Ὁκόσοι ἐκ πλευρίτιδος ἔμπυοι γίγνονται, ἢν ἀναχαρτῶσιν ἐν τεσσαράκοντα ἡμέρῃσιν, ἀφ' ἧς ἂν ἡ ῥῆξις γένηται, παύονται· ἢν δὲ μή, ἐς φθίσιν μεθίστανται.

Ἔμπυικοὶ ὁκόσοι ἐκ τῆς πλευρίτιδός εἰσιν,
Ἢν ὀπτιγνωμένων πύσματος ἐκκρισίων
Τεσσαράκοντα καθαρθείωσ' ἐν ἡμασιν, ἐξ ἧς
Ἤρξατο τὸ πρῶτον τοῖο πύοιο ῥῦσις,
Παύονται ἔτοι εἰν ἤμασι τεσσαράκοντα·
Ἢν μή, γίγνονται ἐκ τότε δὲ φθισικοί.

QUicunque à pleuritide empyi (hoc est, purulenti vel suppurati) redduntur, quando expectorandi finem faciunt quadraginta diebus, ex quo rupta fuerit pleuritidis vomica, liberantur: sin minùs, in phthisin degenerant.

IN lateris morbo cui suppuratio facta est,
Atq; exin decies quattuor ante dies
Suprà purgatur, salvum docet esse futurum:
Quod nisi fit, tabes lenta deinde subit.

ΑΦΟΡ. ιϛ'. Aphor. 16.

Τὸ θερμὸν βλάπτει ταῦτα, τοῖσι πλεονάκις χρεομένοισι σαρκῶν ἐκθήλωσιν, νεύρων ἀκράτειαν, γνώμης νάρκωσιν, αἱμορραγίας, λειποθυμίας· ταῦτα δὲ ἐστὶ θάνατος.

Θερμὸν μὲν βλαβερόν, τοῖς πολλάκι χρεομένοισι·
Σάρκας τ' ἀδενέας, νεῦρά τε ἀκρατέα,
Νάρκωσιν γνώμης, αἱμορραγίας, θυμῶ τε
Ἐκλείψεις ποιέει· τοῖς δ' ἔπεσθαι θάνατος.

CAlidum in hæc calamitosum est, háscque affert calamitates his qui eo sæpe multúmq; utuntur, carnium laxationem, nervorum infirmitatem, mentis stuporem, hæmorrhagias, lipothymias: quæ sunt ejusmodi, ut mortis consecutionem afferant.

Qui

Qui nimius calor est, corpúsque effœminat, atque
Nervos emollit, mentem hebetátque simul:
Sanguinis ac rivos, animi fert deliquiúmque:
Unde & ad extremum mors violenta rapit.

Ἀφορ. ιζ'. Aphor. 17.

Τὸ δὲ ψυχρόν, ἀσασμούς, τετάνους, μελασμούς, καὶ ῥίγεα πυρετώδεα.

Ψυχρὸν δέ, βλαβερόν· ποιέει γὰρ τοῦτο μελασμούς, Σπασμούς, καὶ τετάνους, ῥίγεά θ' ὡς πυρετῷ.

FRigidum verò [hæc affert incommoda,] Convulsiones, tetanos, livores, quasíque partium denigrationes, & rigores febriles.

Distendit frigus nervos, infértque rigorem,
Nigritiem, horrorem concitat inque febri.

Ἀφορ. ιη'. Aphor. 18.

Τὸ δὲ ψυχρόν, πολέμιον ὀστέοισιν, ὀδοῦσι, νεύροις, ἐγκεφάλῳ, νωτιαίῳ μυελῷ· τὸ δὲ θερμόν, ὠφέλιμον.

Τὸ ψυχρὸν, πολεμίως ὀστέοισιν, ὀδοῦσι,
Νεύροις, τῷ νώτῳ μυελῷ, ἐγκεφάλῳ·
Πᾶσι δὲ τοῖσι φίλον καὶ χρήσιμόν ἐστι, τὸ θερμόν.

IDem frigidum, bellum indixit oſſibus, dentibus, nervis, cerebro, dorſali medullæ: calidum verò his præſtat adjumentum.

Oſſibus & nervis, cerebro dorſique medullæ,
Dentibus adverſum eſt: adjuvat iſta calor.

Ἀφορ. ιθ'. Aphor. 19.

Ὁκόσα κατέψυκται, ἐκθερμαίνειν δεῖ,
πλὴν ὁκόσα αἱμορῥαγέει, ἢ μέλλει.

Ὅσα κατέψυκται, δεῖ ἐκθερμαίνεσθαι, ὧν μὴ
Ἡ αἱμορῥαγίη, ῥήξιός τε ἢ φόβος τε ᾖ.

QUæ refrigerata ſunt, calfacere oportet; modò ex iis ſanguis non fluat, aut fluxurus ſit.

Frigida calfieri debent, tantummodò demptis
Unde fluit ſanguis, ſanguis & unde fluet.

Ἀφορ.

ΑΦΟΡ. κ'. Aphor. 20.

Ἕλκεσι τὸ μὲ ψυχρὸν δακνῶδες, πέρμα τραχυσκληρυνόμενον, ὀδυνᾶν ἀνεκπύητον ποιέει, μελασμούς, ῥίγεα πυρετώδεα, σπασμούς, καὶ τετάνους.

Ἕλκεσι τὸ ψυχρὸν δακνῶδες, καὶ τραχὺ πέρμα
Σκληρύνει, ὀδυνᾶν δὲ παρηγορικόν,
Οὐδὲ πύον γίγνεσθαι ἐᾷ· ποιέει δ' μελασμούς,
Σπασμούς, καὶ τετάνους, ῥίγεά θ' ὡς πυρετούς.

ULceribus frigidum est acerbum, & mordax; cutem obdurat, dolorem reddit suppurati expertem, [ideóque] livores, rigores febriles, convulsiones, & tetanos [hoc est, distentiones] inducit.

[*Insuper infestat præmordax ulcera frigus,*
Duramque & nigram cogit habere cutim;
Distendit nervos, & suppurare dolorem
Non sinit: hinc horror nascitur, atque tremor.

ΑΦΟΡ. κά. Aphor. 21.

ΕΣτι δὲ ὅκως ὅτι τετάνῳ ἄνευ ἕλκεος
νέῳ εὐσάρκῳ, θέρεος μέσου, ψυχρ
πολλῆ καταχύσις ἐπανάκλησιν θέρμ
ποιέεσθαι· θέρμη δὲ αὕτη ῥύεται.

Ἔστι δ' ὅκου ὅτῳ τετάνῳ ἄνευ ἕλκεος ὄντι,
Ἐν νέῳ εὐσάρκῳ, ἐν μέσῳ θέρεος,
Ἡ ψυχροῖο χύσις πολλοῖο καταὶ παγάκλησιν
Ποιέεσθαι θέρμης· ἡ δέ, νόσοιο λύσις.

SEd tamen fieri potest ut in tetano ulceris experte, juvene bene habito, æstate mediâ, frigidæ quàm copiosa profusio calorem nativum revocet: Calor autem hæc solvit.

NOnnunquam sed si rigor absque sit ulcere, necnon
Plenus si juvenis, solque leone manens:
Frigida lympha potest prodesse infusa; calorem
Quòd revocet: propriè sic juvat ista calor.

ΑΦΟΡ. κβ'. Aphor. 22.

ΤΟ' θερμὸν ἐκπυητικόν, οὐκ ὅτι
παντὶ ἕλκει, μέγιστον σημεῖον ἐς
ἀσφα-

ἀσφαλείῃ· δέρμα μαλάσσῃ, ἰσχναίῃ, ἀνώδυνον ῥιγέων, ἀσασμῶν, τετάνων παρηγορικόν· τίω δὲ ἐν τῇ κεφαλῇ καρηβαρείῃ λύῃ· πλεῖστον δὲ διαφέρει ὀστέων κατάγμασι, μάλιστα δὲ τοῖσιν ἐφιλωμένοισι· τυτέων δὲ μάλιστα τοῖσιν ἐν κεφαλῇ ἕλκεα ἔχουσι· ὅσα ὑπὸ ψύξιος γνήσκῃ ἢ ἑλκῶται, ὅσ ἕρπησιν ἐθιομένοισιν, ἕδρῃ, αἰδοίῳ, ὑστέρῃ, κύστῃ. Τυτέοισι, τὸ θερμόν, φίλιον καὶ κρῖνον· τὸ δὲ ψυχρόν, πολέμιον καὶ κτεῖνον.

ΕΚπυπτικόν ὅτι τὸ θερμόν τ', ἔς θ' ὑγιείην,
Καί ῥ' μὴ ὀπὶ πάνθ' ἕλκεϊ, σῆμα μέγα·
Δέρμα μαλάσσει τ', ἰσχναίνει τε, καὶ ἄλγεα παύει,
Ῥιγέων καὶ ἀσασμῶν ὅτι παρηγορικόν,
Καὶ τετάνων· λύει δ' καρηβαρίην· πολύχρηστον
Ἔστι βοήθημ' ἐν τοῖσι κατηγματικοῖς,
Τοῖσι μάλιστα δ' ἂν ὀστέων φιλωθέντεσσι,
Καὶ τετέων μᾶλλον τοῖς ἐνὶ τῇ κεφαλῇ
Ἕλκεϊ ἔχουσι, καὶ ὅσ' ὑπὸ ψύξι Θ' ἑκνεκρώθη,
Ἢ πρὸ' ἑλκῶται· τοῖσι δ' ἐθιομένοις
Ἕρπήτεσσι, καὶ ὑστέρῃ, αἰδοίῳ τε, καὶ ἕδρῃ,
Καὶ κύστει. Τύτοις πᾶσιν ἀεὶ φίλιον,
Τύτοις πᾶσιν ἀεὶ φίλιον κρῖνόν τε, τὸ θερμόν·
Ἐχθρὸν καὶ κτεῖνόν ὅτι, τὸ ψυχρὸν ἐόν.

Calidum

CAlidum est suppuratorium, non tamen quovis in ulcere præclare ad salutem apparet & facit: cutim emollit, ac crassam extenuat, dolorem sedat: idémque rigorem, spasmum, tetanum, [seu distentionem] mitificat: quinetiam capitis gravitatem solvit: sed admirabile quantum fracturis ossium sit adjumentum, ac præsertim suâ cute nudatis: maximéque inter eas fracturas quibus caput est ulceribus obsessum, quæcunque frigoris vi sunt emortua aut exulcerata: & herpetes exedentes juvat: sedi, pudendo, utero, vesicæ; his calidum amicum est, & secundi judicii: frigidum verò his est bellicosum, & interimens.

Suppurare calor faciens, dat signa salutis;
Quamvis non omni hoc ulcere præstet idem:
Emollítque cutim, extenuat, lenítque dolorem,
Distentos nervos prærigidósque fovet:
Horrores, capitis gravitatem solvit, & ossa
Si quæ sint fracta aut nuda juvare potest:
Ulcera item capitis, partésque à frigore victas,
Quin & ad ossa ulcus quod penetrando vorat:
Vesicæ prodest, sedi, vulvæ, atque pudendis:
Utilis his calor est; frigus ubique nocet.

ΑΦΟΡ.

ΑΦΟΡ. κγ'. Aphor. 23.

ΕΝ τυτέοισι δὲ δεῖ τῷ ψυχρῷ χρέεσθαι, ὁκόθεν αἱμορραγέει, ἢ μέλλει· ἢ ἐπ' αὐτῷ, ἀλλὰ περὶ αὐτὸ ὁκόθεν περῤῥεῖ· ἢν ὁκόσαι φλεγμοναί, ἢ ὑποφλασματα ἐς τὸ ἐρυθρὸν ἢν ὕφαιμον ῥέποντα αἵματι, ὑπὲρ αὐτῶν· ἐπεὶ τόγε παχὺ μελαίνει. Καὶ ἐρυσίπελας τὸ μὴ ἐλκῶδες ὠφελέει· ἐπεὶ τόγε ἑλκῶδες λάπτει.

ΕΝ τετέοισι δὲ δεῖ τῷ ψυχρῷ χρῆσθαι ὁκόθεν τῆς αἱματος ἢ ῥῆξις, ῥήξιος ἢ φόβος· ἢ ὑπὲ αὐτὰ δέ, ἀλλὰ περὶξ ὁκόθεν περ ὑπερρεῖ· φλεγμοναὶ ἢσι ὁκόσαι, ἢ φλεγίσματ' ἔπι ὦμα ῥέποντ' ἐς ἐρυθρόν, ἐὰν νέον αἷμ', ὑπὲ ταῦτα· Μὴ ὑπὲ παλαιά, ἐπεὶ ταῦτα κελαινὰ ποιεῖ. φελέει τε κ' ἐρυσίπελας. μὴ ἕλκεος ὄντος, Ἑλκωθέντι ἐπεὶ ὅτιν ἀεὶ βλαβερόν.

ÆTerùm ad hęc rerum frigidarum valet uſus, undecunque ſanguinis profluvium eſt, aut unde futurum: nec tamen ſuper ea, ſed circum, unde

unde scilicet sanguis effluit, & qu
cunque inflammationes, partiúmq
ardores, & incendia quæ ad rubru
& sanguineum colorem tendunt,
cente efflorescente sanguine, super l
adhibeto: nam his, quę inveterârut
livorem afferunt. Et ipsum Erysip
las ulceris expers curat, quandoqu
dem exulcerato calamitosum est.

Sanguine fluxuro aut alicunde fluente, propinq
Partibus affundi frigida debet aqua.
Inflammenque recens ad rubrum súbque cruentum
Tendens, admota hæc frigida sæpe levat:
Denigratque vetus, sacróque medebitur igni
Ulceris experti; cui secùs officiet.

ΑΦΟΡ. κδ'. Aphor. 24.

Τὰ ψυχρά, οἷον χιὼν ἢ κρύσταλλο
τῷ σήθει πολέμια, βηχέων κινητικ
αἱμοῤῥοϊκά, καταῤῥοϊκά.

Πάντα τὰ ψυχρὰ ἑώλα, χιὼν ὡς ἢ κρύσταλλ
Ἐχθρά τε τῷ σήθει, τοῖσί τε πνευμονικοῖς·
Ἔστι δὲ καὶ βηχέων κινητικὰ πολλάκι ταῦτα·
Καί δ' αἱμοῤῥοϊκά, καί τε καταῤῥοϊκά.

Frigid

FRigida, cujusmodi sunt nix & glacies, pectori sunt inimica, tusses movent, sanguinis profluvia cient, atarrhos excitant.

Rigida, ceu nix & glacies, non lædere pectus
Non possunt, tusses efficiendo graves:
Ve venis multum cogunt manare cruoris,
A cerebróque frequens hinc pituita fluit.

ΑΦΟΡ. κέ. Aphor. 25.

ΤΑ δὲ ὑπ' ἄρθροισιν ὀδυνήματα ἕλκεα ἀλγήματα ἄτερ ἕλκεος, ποδαγρικά, καὶ ἀσάσματα, τὰ τέων τὰ πλείστα τὸ ψυχρὸν πολλὸν καταχεόμενον ῥηΐζει τε καὶ γαμφοῖ, καὶ ὀδυνώδεα λύει· νάρκη γὰρ μετέπειτα, ὀδυνέων λυτική.

ΤἈντ' ὀδυνήματα καὶ ἀλγήματα εἰν ἄρθροισιν.
Ἢν μὴ ἕλκος ἔῃ, ποδάγματα, καὶ ποδάγρας,
ῥηΐζει τε πολὺς ψυχρῆ ῥόος ἰχαίνει τε.
Νάρκη γὰρ μετέπειτ' ἔσ' ὀδυνέων λυτική.

VErùm articulorum tumores & dolores ulceris expertes, & podagrica,

dagrica, & convulsiones, horum san
plurima frigida copiosè affusa mit
gat, levat, & adæquat, atque ità do
lorem sedat: huc accedit, quòd stu
por modicus dolorem sedat.

Articuli tumidi, podagra, & distentio nervi,
Usu solvuntur frigidioris aquæ:
Tollitur indè dolor quicunque est ulceris expers:
Vincitur à modico namque stupore dolor.

ΑΦΟΡ. κς'. Aphor. 26.

Ὑδωρ τὸ ταχέως θερμαινόμενον
ταχέως ψυχόμενον, κουφότατον.

Ὑδωρ (τοῦτο μὲν ἴδιον) ταχέως θερμαινόμενόν τε
ψυχόμενόν τε ταχέως, κουφότατον πέλεται.

AQua, quæ citò calefit & citò re
frigescit, levissima est.

Quæ citò calfieri & citò refrigescere nata est,
Ex levibus constat partibus unda magis.

ΑΦΟΡ. κζ'. Aphor. 27.

ΟΚόσοισι δὲ πιεῖν ὀρέξιες νύκτωρ, τοῖσι πάνυ διψῶσιν, ἢ ὀπνοιμηθῶσιν, ἀγαθόν.

Γίνειν ὀρεμένοισι λίην διψώδεσι νύκτωρ,
Παύει τὴν δίψαν ὕπνῳ ἐπερχόμενον.

QUi noctu bibendi sunt appetentes, hos admodum sitientes somnum inire juvat.

Mensa quicunque siti de nocte premuntur,
Somno si possint tradere membra, juvat.

ΑΦΟΡ. κή. Aphor. 28.

ΓΥναικείων ἀγωγόν, ἢ ὑπ' ἀρώμασι πυρίη πολλαχῇ δὲ ἡ εἰς ἄλλα χρησίμη ἂν ἴῃ, εἰ μὴ καρηβαρίας ἐνεποίει.

ΓΣτι γυναικείων, πυρίη ὑπ' ἀρώμασ' ἀγωγόν·
Πολλαχῇ ἂν δ' εἴη χρησίμη εἰς ἕτερα,
μὴ, ὡς τὰ πλεῖστα, καρηβαρίας ἐνεποίει.

Suffitus

SUffitus aromatum muliebria cie
idémque ad alia non rarò valeret
nisi capitis gravitatem afferret.

MEnstrua suffitis ducuntur odoribus, atque
Ni caput hi peterent, commoda plura darent

ΑΦΟΡ. κϑ'. Aphor. 29.

ΤᾺς κυούσας φαρμακεύειν, ἢν ὀργᾶ, τὶ πεπάμωα, ἢ ἄχρι ἑπτὰ μηνῶν, ἢν δὲ πλείω μηνῶν· τὰ δὲ νήπια ἢ πρεσβύτερα εὐλαβέεσθαι χρή.

ΤᾺς κυούσας, ἢν ὀργᾶ, πεπάμωα· καὶ ἄχρι Ἑπτὰ ἔτι μηνῶν, ἔστι καθαιρέειν, Καίπερ καὶ παύτας ἧσσον· τὰ δὲ νήπι' ἔοντα Εὐλαβέεσθαι χρή· καὶ τὰ γε πρεσβύτερα.

PRægnantes quidem purgandæ, si humor sit efferus, & quadrimestris gestatio, dum septimestris fuerit, quamvis hæ minús: nam in minore & grandiore fœtu cautiùs religiosiúsque agendum.

29 *Vid. suprà* Lib. 4. Aph. 1.

ΑΦΟΡ

ΑΦΟΡ. λ'. Aphor. 30.

Γυναικὶ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ, ἕτερόν τινος τῶν ὀξέων νοσημάτων λυσιτελοῦν, θανάσιμον.

Ἢν πάθος ὀξὺ λάβῃσι γυναῖκ' ἐν γαστρὶ ἔχουσαν,
Τὴν μέν, ἢ ἔμβρυον, ἢ ἄμφω ἀποκτενέει.

MUlierem gravidam ex ullo morbi acuti genere laborare, funestum.

Ægnans si mulier morbo tentetur acuto,
Hanc facilè absumit vis ea tanta mali.

ΑΦΟΡ. λά. Aphor. 31.

Γυνὴ ἐν γαστρὶ ἔχουσα φλεβοτομηθεῖσα ἐκπρόσκῃ μᾶλλον, εἰ μεῖζον εἴη τὸ ἔμβρυον.

Ἡ ἐν γαστρὶ ἔχουσ' ἐντιτρώσκει φλεβίοιο
Τμηθεντος μᾶλλον δ', ἢν μέγα τ' ἔμβρυον ᾖ.

MUlieri ingravidatæ si vena tundatur, abortit: eóque magís, si fœtus sit grandior.

INcisa gravidæ vena patiuntur abortum,
Et magé, si partus grandior intus erit.

ΑΦΟΡ. λβ'. Aphor. 32.

Γυναικὶ αἷμα ἐμέουσῃ, τῶν καταμηνίων ῥαγέντων, λύσις γίγνεται.

Παύεται αἷμ' ἐρέουσα, ἢ ἂν καταμήνια ῥεύσῃ.

MUlieri sanguinem evomenti, menstruis erumpentibus, vomendi finis.

FOemina puniceum si ejectat ab ore cruorem,
Succurrunt quoquo menstrua cita modo.

ΑΦΟΡ. λγ'. Aphor. 33.

Γυναικὶ τῶν καταμηνίων ἐκλειπόντων αἷμα ἐκ τῶν ῥινῶν ῥυὲν ἀγαθόν.

Ἢν καταμηνια ἐκλείπησιν τῇσι γυναιξίν, Ἐκ τῶν μὲν ῥινέων αἷμα ῥυῇ, ἀγαθόν.

MUlieri suppressis mensibus, sanguinis è naribus profluvium bono est.

Menstrua

Menstrua quotquot habent casu suppressa, levantur Sanguine per nares exiliente foras.

Ἀφορ. λδ'. Aphor. 34.

Γυναικὶ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ ἰὼ ἡ κοιλίη πολλὰ ῥυῇ, κίνδυνος ἐκτρῶσαι.

Τῇ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ ἐκτρῶσαι κίνδυνος, ἢν ἡ κοιλίη ὀι πολλάκι πολλὰ ῥυῇ.

Mulieri gravidæ, si alvus profusior sit, abortionis periculum imminet.

Vertatur magno gravida in discrimine partûs, Absque modo si alvus sit resoluta sibi.

Ἀφορ. λε'. Aphor. 35.

Γυναικὶ ἐπὶ ὑστερικῶν ἀνοχλησίῃ, ἢ δυσποκύσῃ, πάρμος ἐπιῤῥύμνυος, ἀγαθόν.

Ὑστερικῶν ἢ δυστοκίης ἐπ' ἀνοχλησίῃσι Ἐστι γυναικὶ ἀγαθὸν, πάρμος ἐπιῤῥόμνυος.

UTerinæ mulieri, aut ægrè parienti, oborta ſternutatio eſt bona.

ÆGrè parturiens quæcunque, locíſve laborans,
Sternutamenti robore ſentit opem.

ΑΦΟΡ. λϛ'. Aphor. 36.

ΓΥναικὶ ἢν καταμηνία ἄχροα, καὶ μὴ κατὰ τὰ αὐτὰ αἰεὶ γενόμενα, καθάρσιος δεῖσθαι σημαίνει.

AXroa ἰὼν καταμηνία ἦ, καὶ μὴ κατ' ταυτά,
Σημαίνει ὅτι δεῖ σῶμα καθαιρέμθαι.

MUlieri ſi fluxerint menſes decolores, qui nec eodem modo bene reſpondeant, purgatione opus eſſe ſignificat.

TEmpore non ſolito profuſi déque colores
Menſes, purgari corpora velle docent.

ΑΦΟΡ. λζ'. Aphor. 37.

ΓΥναικὶ ὀν γαστὴρ ἐχέσῃ ἰὼν οἱ μαθοὶ ἐξαίφνης ἰσχνοὶ γένωνται, ἐκπεπτώκει.

Αἰφ' ἰσχναινομένων μαζῶν, γαστὴρ ἐκπτοᾶται.

MUlieri ingravidatæ si mammæ repentè extenuentur, abortit.

Si gravidæ subitò cuivis macrescere mammæ Cœperunt, partum sustinuisse nequit.

ΑΦΟΡ. λη'. Aphor. 38.

Γυναικὶ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ ἢν ὁ ἕτερος μαζὸς ἰσχνὸς γένηται δίδυμα ἐχούσῃ, θάτερον ἐκτιτρώσκει. Καὶ ἢν μὲν ὁ δεξιὸς ἰσχνὸς γένηται, τὸ ἄρσεν· ἢν δὲ ὁ ἀριστερός, τὸ θῆλυ.

Τῶν μαζῶν ἕτερος δίδυμ' ἣν ἐν γαστρὶ ἔχῃ Ἰσχνὸς γένηται, ἦ δ' δίδυμον θάτερον Ἐκτιτρώσκει δή. Καὶ ἢν μὲν ὁ δεξιὸς, ἄρσεν· Θῆλυ δέ, ἢν ἰσχνὸς μαζὸς ἀριστερὸς ᾖ.

QUia & mulieri gravidæ si altera mamma extenuetur, ac gemellos gerat, alterum abortit. Ac si dextera quidem extenuetur, marem abortit; si autem sinistra, fœminam.

Si qua ferat geminos, macrescente ubere læva,
Fœmina: mas, dextro deficiente, perit.

Ἀφορ. λϑ'. Aphor. 39.

Ἢν γυνὴ μὴ κύουσα μηδὲ τεκοῦσα γάλα ἔχῃ, ταύτῃ τὰ καταμήνια ἐκλείπει.

Ἢν γάλ' ἔχῃ γυνὴ ἣ τεκοῦσά ποτ', ἐδὲ κύουσα,
Ἐμμένω ταύτῃ ἓκ τε λέλοιπε ῥόω.

Si mulier neque prægnans neque puerpera lac habeat, huic suppressa sunt menstrua.

Si quæ nec peperit, gravida nec gestat in alvo,
Lac habet, huic fisti menstrua scire licet.

Ἀφορ. μ'. Aphor. 40.

Γυναιξὶν ὁκόσησιν ἐς τὰς τιτθὰς αἷμα συρρέῃ, μανίῃ σημαίνει.

Σημαίνει μανίῃ αἷμ' ἐν τιτθοῖσι γυναικῶν.

Quibuscunque mulieribus sanguis in mammis colligitur, phanaticæ fiunt.

suffusæ

Suffusæ verò muliebres sanguine mammæ,
Præscia venturi signa furoris erunt.

Ἀφορ. μά. Aphor. 41.

Γυναῖκα ἢν θέλῃς εἰδέναι εἰ κύει, ἐπὴν καθεύδῃ μέλλῃ, μελίκρητον διδόναι πιεῖν· κἢν μὲν φόφον ἔχῃ περὶ τὴν γαστέρα, κύει· ἢν δὲ μή, οὐ κύει.

Ἢν ᾖ θέλῃς γνῶναι πότερον γυνὴ ἐν κύεσι, Τήνδε μελίκρητον δὸς πρὸ τῆ ἐυδέμεναι. Καὶ γάρ τοι κύεσι, περὶ γαστέρα ἢν φόφος ἔησιν Ὁ φόφος· ἢν μὴ ἔησ' ὁ φόφος, οὐ κύεσι.

SI nôsse velis an mulier utero gerat vel conceperit, jamjam dormituræ melicratum bibendum exhibeto: quòd si alvi torminibus infestetur, concepit; sin minús, non concepit.

SUmpto post cœnam mulso, si tormina sentit
Fœmina, conceptûs fit manifesta nota.

ΑΦΟΡ. μβ'. Aphor. 42.

Γυνὴ ἔγκυος εἰ μὲν ἄρσεν κύει, εὔχρως ἐστὶν· ἢν δὲ θῆλυ, δύσχρως.

Εὔχρως, ἢν ἄρσεν κύῃ· ἢν θῆλυ, δέ, δύσχρως.

MUlier gravida si quidem marem concepit, colore est vivido: sin autem fœminam, fœdo.

SI gravide mas intus erit, bonitate coloris
Imbuitur, sibi quem sæpe puella negat.

ΑΦΟΡ. μγ'. Aphor. 43.

Ἢν γυναικὶ κύσῃ ἐρυσίπελας ἐν τῇ ὑστέρῃ γλύφῃ, θανατῶδες.

Ὑστέρη εἰνὶ, κύσῃ, ἐρυσίπελας, θανατῶδες.

SI mulieri gravidæ in utero sit Erysipelas, funestum.

EVeniens gravidis morbus qui dicitur ignis,
Discrimen vitæ his exitiale parit.

ΑΦΟΡ.

ΑΦΟΡ. μδ'. Aphor. 44.

ΟΚόσαι ὧν δι' φύσιν λεπταὶ ἔασαι ὑγαφὶ ἔχουσιν, ἐκτιτρώσκουσι πρὶν ἢ παχυνθῆναι.

ΠΡὶν ἢ παχυνθῆναι ἐκτιτρώσκουσι δίμηνα,
Αἱ ἐν τῇ κύειν παρ φύσιν ἰσχνότεραι.

QUibuscunque gravidis extenuationis summa sunt omnia, abortiunt priusquam habitiores fiant.

QUæ tenuis nimiùm est, partum dabit illa bimestrē,
Corpus ni melior mox habitudo capit.

ΑΦΟΡ. με. Aphor. 45.

ΟΚόσαι τὸ σῶμα μελείως ἔχουσαι ἐκτιτρώσκουσι δίμηνα ἢ τρίμηνα ἄτερ προφάσιος φανερῆς, ζητήσιν αἱ κωλυλησόνες ὠξης μεταὶ εἰσι· ἢ δ' δύναν ὃ κωλεῖν ὑπὸ ἧ βάρυς τὸ ἔμβρυον, ἀλλ' ἀπορρήγνυσθαι.

ΣΩμ' ὁκόσαι μέτειαι ἐκτιτρώσκουσι δίμηνα
Ἢ τρίμηνα ἄτερ τῆς προφάσιος φανερῆς,
Ταύτησιν

Ταύτησιν μύξης μεσαὶ κοτυληδόνες εἰσί,
Κοὐ δυνατὰι κρατέειν τόμβυον, οὐδὲ βάρος.

QUæcunque verò corpore bene constituto bimestres atq; etiam trimestres abortiunt, nullâ incidente abortionis causâ, his sanè cotyledones muco abundant: eóque fit ut pra gravitate fœtûs potentes esse non possint, sed disrumpantur.

QUæ fœtum quadrata bimestrem sive trimestrem
Elidit, nec sit cognita causa satis:
Illi sunt uteri plenissima vincula muci,
Rumpuntúrque suo pondere pressa gravi.

ΑΦΟΡ. μς'. Aphor. 46.

Ὅκόσαι ὧδε φύσιν παχεῖαι ἔῦσαι μὴ συλλαμβάνουσιν ἐν τῇ μαφρί, ταύτησι τὸ ὑπόπλοον τὸ γόμα τῶν ὑστερέων ἀποπίέζει· ἢ πρὶν ἢ λεπτυνθῆναι, ἢ κύουσιν.

Ἢν μὲν σῶν ἔῃ λάβωσι φύσιν πάρα αὖ γε παχεῖαι,
Τῆσι πιέζει ἀπαὶ ὑστερέων τὸ γόμα
Τὸ ὑπόπλοον· πρὶν λεπτυνθέωσι δέ, ἢ λὲ κύουσι.

Quæcunque

QUæcunque [non naturâ, sed educatione] supra modum habitæ concipere nequeunt, iis omentum os uteri comprimit: nec antè concipiunt, quàm graciliores fiant.

Quæ non concepit mulier vehementer obesa,
Illius omentum comprimit os uteri:
Quocirca & sobolis deinceps spes omnis adempta est,
Ni gracili fuerit corpore visa priùs.

ΑΦΟΡ. μζ'. Aphor. 47.

ΗΝ ὑστέρη ὀφὶ τῷ ἰσχίῳ ἐγκειμένη ἀφυπύσῃ, ἀνάγκη ἔμμολον γενέσθαι.

Ὑστέρη ὠφὶ ἐγκειμένη ἰσχίῳ ἀνπύσῃσι,
Χρῆσις ἀναγκαίη ἔμμοτέων πέλεται.

IF uterus coxendici incubans suppuret, emmotum ulcus fieri necesse est.

Suppurata uteri si pars sit proxima coxæ,
Præstat ibi reliquis emmoton auxiliis.

ΑΦΟΡ.

Ἀφορ. μη'. Aphor. 48.

Ἔμβρυα τὰ μὲν ἄρσενα ἐν τοῖσι δεξιοῖσι τὰ δὲ θήλεα ἐν τοῖσιν ἀριστεροῖσι μᾶλλον.

Ἔμβρυα θήλεα γίγνονται κατ' ἀριστερὰ μᾶλλον. Ἄρσενα γίγνονται καὶ δὲ τὰ δεξιτερά.

Foetus qui mares sunt, dextris fœminæ, siniſtrâ magis ſunt.

Conceptus fœtus ſi fœmina, parte ſiniſtra: ſi mas eſt, uteri dexteriore jacet.

Ἀφορ. μθ'. Aphor. 49.

Ἐς ὑστέρων ἐκπλώσιας παρμικὸν ἐπιθείς, ἐπιλαμβάνῃ τὰς μυκτῆρας καὶ τὸ στόμα.

Παρμικὰ δές, ἐπιλάμβανε τὸ στόμα καὶ μυκτῆρας. Ἢν ποτε ὕστερα μὴ ἐκπέσῃ αὐτομάτως.

UT excludantur ſecundinæ, adhibito ſternutatorio, comprimere oportet nares & os.

Sternuta-

Ternutamento poterunt exire secundæ,
Arctè si nares & simul ora premas.

Ἀφορ. ν'. Aphor. 50.

Γυναικὶ τὰ καταμήνια ἦν βάλῃ ὀπισχεῖν, σικύου ὡς μεγίστην πρὸς τὰς τιτθὰς πρόσβαλλε.

Ἣν ᾧ γυναικὶ τὰ μὴν καταμήνια βάλῃ ὀπισχεῖν,
Πρὸς τιτθὰς μεγάλην προσβάλλε τὴν σικύην.

MI mulieri immoderatiùs fluentia menstrua vis inhibere, quàm maximam cucurbitulam ad mammas defixo.

Maxima sub mammis defixa cucurbita, menses
Fœmineos si vis sistere, præstat opem.

Ἀφορ. να'. Aphor. 51.

Ὁκόσαι ἐν γαστρὶ ἔχουσι, τετέων τὸ στόμα τῆς ὑστερέων συμμέμυκεν.

Ἣν ᾧ γυνὴ σὺν ἐμβρύῳ λαβοῦσ' ἐν γαστρὶ ἔχῃσι,
Ταύτης σὺν τε μέμυκ' ὑστερέων τὸ στόμα.

Quæcunque

QUæcunque sunt gravidæ, ill
os uteri connivet.

C *Lauditur os uteri tangenti molliùs, extens*
Cùm rata fœcundi munera conjugii.

ἈΦΟΡ. νβ'. Aphor. 52.

Ἢν γυναικὶ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ γάλ
πολὺ ἐκ τῆς μαζῶν ῥυῇ, ἀσθενὲς τ
ἔμβρυον σημαίνει· ἢν δὲ τερεοὶ οἱ μαθ
ἔωσιν, ὑγιεινότερον τὸ ἔμβρυον σημαίν

Ἢν ῥυέντι γάλ' ἐκ μαζῶν πολὺ τῇ κυούσῃ,
Σημαίνει ταύτῃ ἔμβρυον ἀσθενὲς ὄν·
Ἢν τερεοὶ δ' οἱ μαθοὶ ἔωσιν τῇ κυούσῃ,
Σημαίνει ταύτῃ εἶν' ὑγιεινότερον.

SI cui mulieri gravidæ lactis cop
è mammis profluat, infirmum es
fœtum significat: sin autem solid
succíque plenæ fuerint mammæ, fi
niorem esse fœtum significat.

L *Anguet, si gravidæ ex mãmis lac profluat, infan*
lisdem qui duris noscitur esse valens.

ΑΦΟΙ

ΑΦΟΡ. νγ'. Aphor. 53.

ΟΚόσαι διαφθείρειν μέλλουσι τὰ ἔμβρυα, τούτοισιν οἱ μαστοὶ ἰσχνοὶ γίγνονται. ἢν δὲ πάλιν σκληροὶ γίγνωνται, ὀδυνῶν ἔσαι ἢ ἐν τοῖσι πλεύμοσιν, ἢ ἐν τοῖσιν ἰσχίοισιν, ἢ ἐν τοῖσιν ὀφθαλμοῖσιν, ἢ ἐν τοῖσι γόνασι· οὐ δ' ἀμαφθείρουσιν.

ΑΙ διαφθειρόμεναι μέλλουσι τὰ ἔμβρυα, ταύταις
Γίγνονθ' οἱ τιτθοὶ παρ' ἦον ἰσχνότεροι·
Ἢν δ' πάλιν σκληροί, οὐκ· ἀλλ' ὀδυνῶν ἔσει τιτθὲς
Ἔσαι, ἢ ἰσχία, ἢ ὄμματα, ἢ γόνατα.

QUæcunque sunt abortionem facturæ, iis mammæ extenuantur: Contrá, si duræ fiant, dolor erit vel in mammis, vel in ischiis, vel in oculis, vel in genibus; nec abortiunt.

NUlla suum prægnans elidit fœmina partum,
Ubera ni fuerint extenuata prius.
Quòd si dureſcant, non terret abortus: at indè
Fit genibus, coxis, luminibúſve dolor.

ΑΦΟΡ.

Ἀφορ. νδ'. Aphor. 54.

Ὁκόσοισι τὸ στόμα τῆς ὑστερέων σκληρόν ἐστι, ταύτῃσιν ἀνάγκη τὸ στόμα τῆς ὑστερέων συμμύειν.

Ἔστι τὸ ὑστερέων σκληρὸν στόμα, τῇσιν ἀνάγκη καὶ συμμύεμμαι ὑστερέων τὸ στόμα.

Quibuscunque os uteri durum est, id connivere iis necesse est.

Est quibus os uteri durum, sè contrahit artè, Æquè ac si sobolis spes sibi certa foret.

Ἀφορ. νε'. Aphor. 55.

Ὁκόσαι ἐν γαστρὶ ἔχουσαι ὕστερα πυρετῶν λαμβάνονται, καὶ ἰσχυρῶς ἰσχναίνονται, ἄνευ προφάσιος φανερῆς, πίπτουσι χαλεπῶς, καὶ ὀπισθιμιλιώδεες· ἢ ἐκπιεῖν ὠσθυσαι κινδυνεύουσιν.

Ἢν ἐν γαστρὶ ἔχουσα ὑστερα πυρετῶν ληφθεῖσα, ἰσχυρῶς μὲν ἄτερ τῆς προφάσιος φανερῆς ἰσχναθεῖσ', ἐκπιεῖν ὠσθυσ' ἢ κινδυνεύει, ἢ κινδυνεύει δυσκολέεσθαι μέγα.

Quæcunque

QUæcunque mulieres gravidæ in febres [acutas] incidunt, si vehementer extenuantur, nullâ incidente aliâ [quàm febris vi] extenuationis causâ, gravior est illis & periculosior partus; aut certè calamitosa est illis abortio.

FEbre laborantes gravidæ, nimiúmque calentes,
Partum vel perdent, difficilémve dabunt.

ΑΦΟΡ. νϛ'. Aphor. 56.

Ἐπὶ ῥῷῳ γυναικείῳ ἀσασμὸς ἢ λιποθυμίη ἢν ἐπιγένηται, κακόν.

Γῶ ἢ γυναικείῳ ἐπὶ ῥῷῳ ἀσπασμὸς κακός ὀτι, Θυμῶ τ' ἔκλειψις ἢ ἐπιγιγομένη.

SI ad muliebre profluvium, convulsionis vel defectionis animi accessio adjungatur, calamitosum.

SI fluxum sequitur muliebrem tensio nervi
Defectúsque animi, non erit absque metu.

ΑΦΟΡ. νζ'. Aphor. 57.

ΚΑταμηνίων μὴ γινομένων πλείονων, νοῦσοι συμβαίνουσι· ἢν μὴ γινομένων, ἐκ τῆς ὑστέρης συμβαίνουσι νοῦσοι.

Συμβαίνουσι νόσοι καταμηνία πλείον' ἐχέσης·
Ἢν μὴ ἔχῃ, πολλαὶ ὑστερικαὶ ἦ νόσοι.

SI menstrua plura fiant, eveniunt morbi: & si non fiant vel sistantur, ex utero morbi eveniunt.

PRofusi menses morbos in corpore gignunt,
Suppressique utero multa molesta cient.

ΑΦΟΡ. νή. Aphor. 58.

Ἐπὶ ἀρχῇ φλεγμαίνοντι, ἢν ἐπὶ ὑστέρῃ φλεγμαίνουσι, ἢν ἐπὶ νεφροῖσιν ἐμπύοισι γραγγραίνῃ ἐπιγίγνεται· ἐπὶ δὲ ἥπατι φλεγμαίνοντι λύγξ ἐπιγίγνεται.

Ἀρχῇ φλεγμαίνοντ' ἔπι ἢν ἐπὶ φλεγμαινούσῃ
Ὑστέρῃ, ἠδ' ἐπὶ τοῖς ἐμπυϊκοῖσι νεφροῖς
Ἢ γραγγραίνῃ ἐπιγίγνετ'· ἐφ' ἥπατι δ' ἢ λύγξ.

Recto

RECto intestino vel utero inflammatione obtessis, & suppurato renum, urinæ stillicidium supervenit: Sin autem hepar sit inflammatum, singultus succedit.

AVt alvi, aut uteri levis inflammatio, pùsve
Renibus, urinæ molle retardat iter.
Hepar uti nimio quoties exarserit æstu,
Os ibi singultu concutiente sonat.

ΑΦΟΡ. νϑ'. Aphor. 59.

ΓΥνὴ ἣν μὴ λαμβάνῃ ἐν γαστρί, βάλῃ δὲ εἰς ἔνερθε εἰς λήϊθον, ἐπιπαλύσασα ἱματίοισι θυμίαν κάτω κὴν μὲν πορεύεσθαί σοι δοκέῃ ἡ ὀδμὴ διὰ τοῦ σώματος ἐς τὰς ῥῖνας καὶ ἐς τὸ στόμα, γίγνωσκε ὅτι ἀυτὴ ὑπ' ἐωυτῆς ἄγονός ἐστιν.

ΗΝ μὴ ἐν δὲ ἔχησ' ἐν γαστρί, ἐν δὲ λάβῃσι,
Βάλῃσι δ' ἔνερθ' εἰς λήϊθον εἰ δέμνιον,
Θυμίαν κάτω, ἣν μὲν ἔτι σοι σῶμα καλύψας
Κὴν μέν σοι ὀδμὴ ἐλθέμεναι δοκέῃ
Τοῦ διὰ σώματος ἐς ῥῖνάς τε καὶ ἐς στόμα, αὐτὴ
Οὐ διὰ δὴ αὐτῆς ὅτι γυνὴ ἄγονος.

SI mulier non concipiat, scire autem velis num conceptura sit, circumtectam vestibus infernè suffito: Si odor per corpus ad nares & os viam affectat, scias velim & persuasum certò habeas ipsam suo vitio infœcundam non esse.

Quisquis scire cupis, quæ non conceperit, ullo
Num fieri possit pignore læta parens;
Vestibus obductæ facito suffimina: sic,
Ad nares odor it; crimine, crede, vacat.

ΑΦΟΡ. ξ'. Aphor. 60.

Ἢν γυναικὶ ὑγιαρὴ ἐχούσῃ αἱ καθάρσιες πορεύωνται, ἀδιάφθορον τὸ ἔμβρυον ὑγιαίνει.

Ἢν ᾖ πορεύωνται καθαμηνία τῇ κυούσῃ, τῆδε ὑγιαινέμεν τὸ ἔμβρυον, ἀδιάφθορον.

SI mulier gravida sit menstrualis, non potest fœtus esse sanus.

Prægnanti menses si quo prius ordine currunt,
Intus quod geritur, ritè valere nequit.

ΑΦΟΡ. ξα'. Aphor. 61.

Ἢν γυναικὶ καθάρσιες μὴ πορεύωνται, μήτε φρίκης, μήτε πυρετοῦ ἐπιγινομένου, ἅσαι δὲ αὐτῇ περισπῶσι, λογίζου ταύτῃσι γαστρὶ ἔχειν.

Ἢν τι μιῶσι μὴ ἐκκρίσεις γυναικὶ καθάρσιες, Φρίκης ἢ πυρετοῦ μὴ ἐπιγινομένου, Αἱ ἅσαι δὲ καὶ αὐτῇ περισπῶσι, λογίζου Τῆς γαστρὸς ταύτῃ ἔμβρυον ἐντὸς ἔχειν.

SI mulier non sit menstrualis, nec rigor ullus, nec febris illi superveniat, ipsa verò in cibi fastidium incidat, certò scito hanc uterum ferre, ac gravidam esse.

Conceptûs, odiúmque cibi mensésque retentî
Testes sunt: febris ni capiátve tremor.

ΑΦΟΡ. ξβ'. Aphor. 62.

Ὁκόσαι ψυχρὰς καὶ πυκνὰς ταῖς μήτρας ἔχουσιν, ὑπὸ κοιλίην καὶ ὁκόσαι καθύ-

χρως ἔχουσι τὰς μήτρας, ἢ κυίσκουσιν ἀποσβέννυ) γὰρ αὐτᾶις ὁ γόνος· ἃ δὲ ὁκόσαι ξηραὶ μᾶλλον καὶ θερμαὶ εἰσὶ· σβεννυται γὰρ τῆς τροφῆς φθείρει) τὸ σπέρμα. Ὁκόσαι δὲ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν κράσιν ἔχουσι σύμμετρον, αἱ τοιαῦται ἐπιτήδειοι γίγνονται.

Ὅσαι κύειν ὁκόσης εἰσὶ ψυχραὶ καὶ πυκναί.
Οὐδὲ ὁκόσης ὑγραὶ μήτραι ὑπὸ τὸ μέτρον·
Καὶ γὰρ τῆσι τὸ μέτρον ὑπείρ ὑγρῆσιν ἐέσης
Πολλάκι συμβαίνει τοῖο γόνοιο σβέσις·
Οὐδ' ὁκόσησιν ὑπὸ τὸ μέτρον ξηραὶ καὶ θερμαὶ
Μήτραι· τῆσι γὰρ αὖ σπέρμα τροφῆς δέεται.
Ἀλλ' ὁκόσαι ἐξ ἀμφοτέρων τῶν κράσιν ἔχουσι
Σύμμετρον, αἱ τοιαῦτ' εἰσὶ ἐπιτηδειότεραι.

QUæcunque frigido & denso vel compacto sunt utero, non concipiunt; item quæ præhumido sunt utero, non concipiunt; nam iis semen genitale extinguitur: tum etiam quæcunq; ardenti sunt utero & sicco; nam alimenti inopiâ semen corrumpitur. At verò quæcunq; ex utriusq; oppositionibus modico & temperato sunt utero, hujusmodi sanè sunt fœcundæ.

Frigid

Frigida vis uteri sterileſ, quòd ſpiſſior æquo eſt,
Efficit; humenti ſemen inérſque jacet;
Siccior immodicéque calens, ſua ſemina perdunt:
Temperies media eſt ſola futura ferax.

ΑΦΟΡ. ξγ'. Aphor. 63.

Παραπλησίως δὲ καὶ ὅτι τῶν ἀρσένων· ἡ γὰρ διὰ ἀραιότητα ὑγρὸν τὸ πνεῦμα ἔξω φέρει, ὡς πρὸς τὸ μὴ ἐνδιατρίβειν τὸ σπέρμα· ἢ διὰ τὴν πυκνότητα τὸ ὑγρὸν ὑπὸ διαχωρέει ἔξω· ἢ διὰ ψυχρότητα οὐκ ἐκπυεῖ, ὥστε ἐπιρρίζεσθαι πρὸς τὸν τόπον τοῦτον· ἢ διὰ θερμασίην τὸ αὐτὸ τοῦτο γίγνεται.

Ἄρσενας ἂν τις ἴδοι παραπλήσιον αὖ πάσχοντας·
Καὶ γὰρ ἔφησι τὸ σῶμ' ὑπὸ μὲν ἀραιότερον,
Αὐτομάτως φέρεται τὸ πνεῦμα πρὸς τὰ μὴ ἔξω,
Πρὸς τὸ σπέρμα καλῶς μὴ παραπεμπόμενον·
Ἢν δ' τὸ σῶμα ὑπὸ τὸ λίχνιον πυκνὸν ἔφησιν,
Θὐγρὸν ἄρ' ἔν ἔξω ἐ διαχωρέει ἂν·
Ἢν ψυχρὸν παρὰ μέτρον ἔῃσ', ἐκ ἐκπυρίαται,
Ὡς ἐπροίζεσθαι ἂν ποτὶ τόνδε τόπον·
Ἢν θερμὸν παρὰ μέτρον ἔῃσι τὸ σῶμα, ἴδοις ἂν
Ταυτὸν γιγόμενον τῷ διὰ θερμασίην.

PAr est de maribus ratio: aut enim ob corporis raritatem spiritus foras fertur, ità ut genituram effundere nequeat; aut propter densitatem humor foras non exilit; aut præ frigiditate non incenditur, ut eò loci coacervari possit; aut propter caliditatem id ipsum illi evenit.

DEq́ viris itidem; rari si corporis, aut si
Prædensi, calidi, aut frigidioris erunt:
Languet enim semen, fertur vel spiritus extrá,
Transmitti ut nequeat, concalefitve minùs.

ΑΦΟΡ. ξδ'. Aphor. 64.

ΓΆλα διδόναι κεφαλαλγέῦσι, κακὸν κακὸν δὲ ἢ πυρεταίνῦσι, ἓ ὅισιν ἐπωχόνδρια μετέωρα ἀναβορβορύζοντα. ἢ τοῖσι διψώδεσι κακὸν δὲ ἓ ὅισι χολώδεες αἱ ἀναχωρήσιες ἐν τοῖσιν ὀξέσι πυρετοῖσιν ἐοῦσι, ἓ ὅισιν αἵματος πολλῦ ἀναχώρησις γίνεται· ἁρμόζει δὲ τοῖσι φθινώδεσι μὴ λίην πολλῷ

πολλῷ πυρέσσουσι διδόναι γάλα, ἢ οἱ πυρετοῖσι μακροῖσι, ἢ βληχροῖσι, μηδενὸς ὧν προσφρημένων σημείων παρεόντος, παρὰ λόγον δὲ ἐκτετηκόσιν.

Οἷς μετέωρ' ὑποχόνδρια, ἧς διαβορβορύζει,
Οἷς κεφαλῆς γίγνονθ' ἄλγεα, ἢ πυρετοί,
Οἷς δίψη σφοδρὴ μὲν ἔοῦσα, χολώδεες ὅσιν
Αἱ διαχωρήσεις, ὀξέες ὅις πυρετοί,
Αἵματος ὅις διαχώρησις πολλοῖο ἔγυτο·
Πᾶσι μενοῦνγε κακὸν τοῖσι γάλ' ὀξὺ δόμεν.
Τοῖς δ' ἀθινώδεσι τοῖς μὴ σφόδρα πυρεσσόντεσσι
Καλὸν ἐνὶ βληχροῖς, ἢ χρονίοις πυρετοῖς,
Ἢν μηδὲν παρῇσι προσλεχθέντων σημείων·
Οἷσι τὸ σῶμα ὑπείρ ἐκ τε τέτηκε λόγον.

LAc cephalicis exhibere, malum: malum est etiam febricitantibus, & quibus suspensa quasíque pendula hypochondria murmurant; & etiam iticulosis: malum est etiam quibus bilioſa secedunt cum febre acuta, & his qui sanguinis copiam profudeunt. Sed consentaneum est tabidis, nodò non admodum febricitent: sed convenienter etiam ad diuturnas febres, & lentas præscribitur, si nihil eorum

eorum quæ dicta sunt adsit, & supra modum extenuatis.

Lac sumptum, cuicunque dolet caput, acre venenum est;
Quorum & præcipiti corpora febre calent:
Sive per hanc crevit sitis, aut præcordia turgent,
Seu bili venter, sanguine sive fluit.
Utile sit phthisicis tamen, & qui febre tenentur
Longa & difficili, pertenuésque fovet.

Ἀφορ. ξέ. Aphor. 65.

Ὅκόσοισιν ὀιδήματα ἐφ' ἕλκεσι φαίνεται, ἢ μάλα πωῦλαι, οὐδὲ μαίνονται· τυτέων δὲ ἀφανισθέντων ἐξαίφνης, τοῖσι μὲν ὄπισθεν πασμοί, ἢ τέτανοι· τοῖσι δὲ ἔμπροσθεν μανίαι, ἢ ὀδυνέων πλευρῆς ὀξεῖαι, ἢ ἐμπύησις, ἢ δυσεντερίη, ἢν ἐρυθρὰ ᾖ τὰ ὀιδήματα.

Οἷς ὀιδήματα φαίνεται ἐφ' ἕλκεσιν, ἢ μάλα πωῦλαι,
Οὐδέ γε μαίνονται· ἰῶ δέ ποτ' ἐξαπίνης
Ταῦτ' ἀφανισθείησιν, ἐπέρχονται μετὰ ταῦτα
Τοῖς ὄπιθεν μορίοις πάσματα, ἢ τέτανοι·

Τοῖσι

οῖσι ἢ ἔμφροδεν μανίαι, ἢ τοι πλευρὸς
Ὀξεῖαι ἀδυνίαι, ἢ νόσος ἐμπυϊκή,
ἢ δυσεντερίη· συμβαίνει ταῦτα ἢ μᾶλλον,
Ἢν ὀιδήματα δὴ εἴδος ἐρυθρὸν ἔχῃ.

QUibuscunque tumores in plagis apparent, ii non facilè convulsione tentantur, nec facilè his insania subnascitur: sin autem repentè evanescant; iis parte posticâ convulsiones, vel tetani; anticâ verò, insania, aut uteris dolores acuti, aut suppuratum, ut dysenteria: præsertim si fuerint illi tumores rubro suffusi.

Ulcera si tumeant, insania nulla timeri,
Tensio nervorum nec nisi rara potest.
unt quibus à tergo hæc, subito recidente tumore,
Tensio nervorum his accidit atque rigor:
t quibus antè, furor, vomicæ, lateríve dolores,
Terminâve interdum, si tumor ille rubet.

ΑΦΟΡ. ξς'. Aphor. 66.

ΗΝ τραυμάτων ἰσχυρῶν ἢ πονηρῶν ἐόντων ὄιδημα μὴ φαίνηται, μέγα κακόν.

Ἢν

Ἢν ἰχῶρά τ' ἔνῃσι πυπρά τε τραύματα, καὶ μὴ φαίνηται ὄιδημα, ἔστι κακὸν τὸ μέγα.

SI in vulneribus magnis & mal tumor non appareat, ingens ca lamitas.

PRavis & magnis, nullo apparente tumore, Vulneribus rectè fidere nemo velit.

Ἄφορ. ξζ'. Aphor. 67.

Τὰ χαῦνα, χρηστά· τὰ δὲ ἔνωμα, κακά.

Χρηστά, τὰ χαῦν' ὀιδήματ'· ἀτὰρ τὰ ἔνωμα, κάκιστα.

MOlles & rari, [quod ad tumore attinet] boni: crudi veró, mali.

MOllis quisque tumor fertur tutissimus esse: Crudus permagno non venit absque metu.

Ἄφορ. ξη'. Aphor. 68.

Τῶν τὰ ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς ὀλισθαίνω μένω, ἢ ὀφθαλμῶν ὀρθὴ φλέψ τμηθεῖσα, ὠφελέει.

Ἄλγε

Λγκα ὧ κεφαλῆς τις ὄπισθεν ἔχηται, μετώπῳ φλεψ ὀρθὴ τμηθεὶς ὠφελέει μέγα.

CUi postica pars capitis dolet, secta in fronte recta vena est adjumento.

Postrema capitis natos de parte dolores
Venula quæ recta est frontis aperta levat.

ΑΦΟΡ. ξϛ'. Aphor. 69.

Ρίγεα ἀρχὴ γυναιξὶ μᾶ ἐξ ὀσφύος μᾶλλον, ἢ διὰ νώτου ἐς κεφαλήν· ἀνδράσι δὲ μᾶλλον ὄπισθεν ἢ ἔμπροσθεν τοῦ σώματος, οἷον ἀπό τε πηχέων καὶ μηρῶν. παρὰ τὸ φλέγμα ἀραιὸν ἔχουσι δηλοῖ δὲ τοῦτο ἡ φρίξ.

ΔΣφύγες ἐν μᾶλλόν τε καὶ ἐς κεφαλὴν διὰ νώτου, Ῥίγεα πέλει ἀρχὴ τῆσι γυναιξὶν ἔχει· ἧσσον ὄπιθεν ἢ πρόσθεν, ὡς ἐν πηχέων καὶ μηρῶν, Ῥίγεα πέλει ἀρχὴ τοῖς ἀνέρεσσιν ἔχει· παρὰ φλέγμα γυναῖκες ἔχουσι φύσιν κατ' ἀραιόν· Τοῦτο δ' ὑπομένης ἐν τειχὸς ὄζει μαθεῖν.

RIgores incipiunt mulieribus maximè ex lumbis, & per dorsum ad

ad caput: viris autem parte posticâ potiùs quàm anticâ corporis; ut cubitis, & femoribus: argumento est cutis raritas, quam pilus ostendit.

INcipit ex lumbis, per dorsumque ad caput usque
Pertingit rigor is, quo capitur mulier.
Posteriore magis quàm corporis anteriore
Assolet hic itidem surgere parte viris,
Qualia sunt femora & cubiti. Nota namque caloris
Rara cutis; notat hanc pars quoque plena pilis.

ΑΦΟΡ. ο'. Aphor. 70.

Οἱ ὑπὸ τεταρταίων ἁλισκόμενοι ὑπὸ ἀσασμῷ ἢ πάνυ τι ἁλίσκονται· ἢν δὲ ἁλίσκωνται ποτέρου, εἶτα ὑπὸ τριταίου τεταρταῖος, πάυονται.

Οἱ ὑπὸ τεταρταίων ὑφ' ἁλισκόμενοι, ὑπὸ ἀσασμίης
Οὐ παν' ἁλίσκονται· ἢν δέ ποτε ποτέρων
Τῶν ὑφ' ἁλίσκωνται· παύονται, ἐπιγενομένοιο
Εἶτα τριταίου, τῶν ὑφ' ἁλισκόμενοι.

QUi febris quartanæ dominat tenentur, haud facilè convulsione infestantur: quòd si antè laborarint

erint, superveniente quartanâ, morbo illo defunguntur.

Quos quartana capit, non hos convulsio tangit: Illa, hæc si tetigit, mox veniente fugit.

ΑΦΟΡ. οά. Aphor. 71.

Ὁκόσοισι δέρματα τεταίνεται καρφαλέα καὶ σκληρά, ἄνευ ἱδρώτων τελευτῶσιν· ὁκόσοισι δὲ χαλαρὰ καὶ ἀραιά, μὴ ἱδρῶσι τελευτῶσιν.

Ἦν τεταίνηται σκληρὸν δ' ἅμα καρφαλέον τε δέρμα· ἄνευ ἱδρώτων ἐν προθύροις θάνατος· ἢν χαλαρὸν μὲν ἐῇσιν, ἔῃσι δὲ καὶ ἀμὰ ἀραιὸν δέρμα, μετ' ἱδρώτων ἐν προθύροις θάνατος.

Quibus distenta est cutis, rigida & sicca, sine sudore vitâ defunguntur: quibus autem laxa & rara, cum sudore intereunt.

Cui sicca & squalens, absque is sudore peribit: Contrà, cui laxa est, atque soluta cutis.

ΑΦΟΡ.

Ἀφορ. οβ'. Aphor. 72.

Οἱ ἰκτεριώδεες ἧσσον πάνυ τι πνευματώδεές εἰσιν.

Ἰκτεριώδεες ἧσσον πάνυ τι φυσώδεές εἰσιν.

Icterici non admodum sunt flatulenti.

Omnes icterici flava qui bile redundant, subjecti rarò flatibus esse solent.

ΤΩΝ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ
Ἀφορισμῶν Βιβλίον ϛ΄.

HIPPOCRATIS
Aphorismorum
Liber VI.

Ἀφορισμὸς ὁ πρῶτος.
Aphorismus primus.

Ἐν τῇσι χρονίῃσι λειεντερίῃσιν ὀξυρεγμίη ἐπιγιγνομένη, μὴ γινομένη πρότερον, σημεῖον ἀγαθόν.

Ἐν τῇσι χρονίῃσιν ἀεὶ λειεντερίῃσιν
Ὀξεῖαι ἐρυγαὶ αἱ ἐπιγεινόμεναι,
Μὴ πρότερόν ποτε γεινόμεναι, ἀγαθὸν σημεῖον.

IN diuturnis lienteriis ructus si superueniat acidus, qui antea non extiterat, bonum.

Alvinis longo jam tempore, si modò ructus
Eveniant acidi non solitique, bonum.

Ἀφορ. β'. Aphor. 2.

Οἱσι ῥῖνες ὑγρότεραι φύσει, καὶ ἡ γονὴ ὑγροτέρη, ὑγιαίνουσι νοσηρότερον· οἱσι δὲ ξηραντία, ὑγιηνότερον.

Οἷς φύσει ὑγρότεραι φαίνονθ' αἱ ῥῖνες ἔασαι,
Καὶ γονὴ ὑγροτέρη, ὅτι μᾶλλον νοσηρότεροι·
Οἷς δ' ξηρότεραι φαίνονθ' αἱ ῥῖνες ἔασαι,
Ξηροτέρη τε γονή, ὅτι μᾶλλον ὑγιεινότεροι.

Quibus nares naturâ sunt humidiores, & semen humidius, sanitate sunt morbosiore, vivúntq; valetudinarii: At qui contrà sunt affecti, salubriùs degunt.

Humentes nares, liquidum quoque semen ab ortu,
Infirmi planè corporis indicia.

Ἀφορ. γ'. Aphor. 3.

Ἐν τῇσι μακρῇσι δυσεντερίῃσιν αἱ ἀποπτίαι, κακὸν· καὶ σὺν πυρετῷ, κάκιον.

Ἀ

Αἱ ἀποσιτίαι αἱ ἐν τῇσι δυσεντερίῃσι τῇσι μακρῇσι, κακὸν· σὺν πυρετῷ, χεῖρον.

SI diuturnæ dysenteriæ appetentiæ dejectæ accessio adjungatur, malum: eóque magis malum, si febris conjuncta sit.

Longis torminibus stomachi fastidia nunquam
Non mala, præcipuè si tibi febris adest.

ΑΦΟΡ. ν'. Aphor. 4.

Τὰ ὠμὰ ἕλκεα, κακοήθεα.

Τῶν ἑλκέων τὰ μαλθώτερ' ἀεὶ κακοήθεά ἐστιν.

ULcera circumglabra, maligna.

ULcera quæ glabra ex omni sunt parte, maligna:
Ullumque admittunt vix genus auxilii.

ΑΦΟΡ. ξ'. Aphor. 5.

Τῶν ὀλισθέων ἢ ἐν πλευρῇσι, ἢ ἐν πτήσεσι, ἢ ἐν τοῖσιν ἄλλοισιν, ἢν μέγα διαφέρωσι, κατακαυτέον.

Κ'' Εν πλευρῆσι πόνος, κ'' ἐν ϛήθεσι, κ' ἐν τοῖς ἄλλοις,
Ει μέγας ἠὲ μικρός, δεῖ καλαμιαν δανέμειν.

INter costarum pectorísque dolores, aliarúmque partium, quantum interfit, accuratè discendum.

PEctoris aut costæ, membri alteriúsve dolores
Num multùm infestent, mente tenere decet.

ΑΦΟΡ. ϛ'. Aphor. 6.

ΤΑ νεφριτικὰ & ὁκόσα κατὰ τὴν κύστιν ἀλγήματα, ἐρρωδῶς ὑγιάζει τοῖσι πρεσβύτησιν.

ΑΛγεα πάντα νεφρῶν, καὶ κύστιος ἄλγεα πάντα,
Τοῖσι πρεσβυτάτοις δυσθεραπευτότατα.

REnum & vesicæ dolores vix sanantur senioribus.

REnum & vesicæ vitiis ætate senili
Curandis, vix quem dat medicina locum.

ΑΦΟΡ.

Ἀφορ. ζ'. Aphor. 7.

Τὰ ἀλγήματα τὰ κατὰ τὴν κοιλίην γινόμενα τὰ μὲν μετέωρα, κυφότερα· τὰ δὲ μὴ μετέωρα, ἰσχυρότερα.

Κυφότερα γαστρὸς μετέωρ' ἀλγήματ' ἐόντα·
Μὴ μετέωρα ἐόντ', ἐστὶ σφοδρότερα.

DOlores & tumores in ventre sublimes quidem, minores levioréſq; : non sublimes veró, graviores.

NOn adeò ventris sublimi parte dolores,
Quàm qui sè condunt interiore, premunt.

Ἀφορ. η'. Aphor. 8.

Τοῖσιν ὑδρωπικοῖσι τὰ γινόμενα ἕλκεα οὐ τῷ σώματι, ὑ ῥηϊδίως ὑγιάζε).

Ἕλκεα γινόμεν' ἐν τῷ σώματι ὑδρεικοῖσιν,
Οὐχ ὑγιάζεσ ῥηϊδίως δυσάλα.

ULcera hydropicorum vix, imò nè vix curantur.

Non citò saniescunt quæcunque in corpore fiunt vlcera, si prior his crevit acerbus hydrops.

Ἀφορ. θ'. Aphor. 9.

Τὰ πλατέα ἐξανθήματα, ἧσσον τοι κνησμώδεα.

Ὅσα πάνυ κνησμώδεα, πλάτος ἐξανθήματ' ἔχοντα.

PUstulæ latæ minùs pruriunt.

PRuritum haud faciunt lata exanthemata multum, Atque his subsidii fertur ab arte minus.

Ἀφορ. ι'. Aphor. 10.

Κεφαλὴν πονέοντι καὶ βεβωλωμένοισι, πῦον, ἢ ὕδωρ, ἢ αἷμα ῥυὲν καθ' ἁς ῥῖνας, ἢ καθ' τὸ στόμα, ἢ καθ' ὦτα, λύει τὸ νόσημα.

Τῶν κεφαλὴν πονέοντί τε καὶ βεβωλωμένοισι, Ἢ πύον, ἢ ὕδωρ, ἢ καὶ αἷμα ῥυὲν Ἐκ ῥινῶν, ὤτων, στόματος, λύει τὸ νόσημα.

EX capite dolenti & vehementer, effusione puris, vel aquæ, vel sanguinis

guinis è naribus, aut ore, vel auribus, solet solvi morbus.

Cui dolor est capitis, per nares, ôsve, per aures,
Pus, aqua, vel sanguis fert citò fusus opem.

Ἀφορ. ια΄. Aphor. 11.

Τοῖσι μελαγχολικοῖσι καὶ τοῖσι νεφριτικοῖσιν αἱμορροΐδες ἐπιγινόμεναι, ἀγαθόν.

Αἱ αἱμορροΐδες ἐπιγινόμεναι πνέουσι
Τὲς τε νεφρὲς, ἀγαθὸν, τοῖς τε μελαγχολικοῖς.

Melancholicis & nephriticis hæmorrhoïdes supervenientes, bono sunt.

Qui renum vitiis, quique atra bile laborant,
His hæmorrhoïdes commoda multa ferunt.

Ἀφορ. ιβ΄. Aphor. 12.

Αἱμορροΐδων ἐνθέντι χρονίας, ἢν μὴ μία φυλαχθῇ, κίνδυνος ὕδρωπα ἐπιγενέσθαι, ἢ φθίσιν.

Τὰς αἱμορροΐδας χρονίας τῷ ἰνδέντι.
Ἢν φλεβίων μηδὲν μείνῃ ἄκλειστον ἐόν,
Ἢ φθίσιν ἢ ὑδρωπ' ὀπιγείνεσθ κίνδυνΘ.

SI quis hæmorrhoïdas diuturnas sistere velit, nisi una fluere sinatur, hydropis vel tabis metum affert.

Oscula venarum solita effudisse cruorem
Omnia si claudas, fit phthisis hinc vel hydrops.

Ἄφορ. ιγ'. Aphor. 13.

Ὑπὸ λυγμῶ ἐχομένῳ παρμοὶ ὀπιγενόμενοι, λύουσι τὸν λυγμόν.

Τῷ ὑπὸ τῦ λυγμοῖο παραπεπλόμενῳ, τὸν λυγμὸν λύσει παρμοὶ ὀπιγενόμενοι.

SIngultui implicito sternutatio superveniens, singultu liberat.

SIngultus quemcunque capit, super huic veniente
Sternutamento, desinit esse gravis.

Ἄφορ.

Ἀφορ. ιδ'. Aphor. 14.

Ὑπὸ ὕδρωπος ἐχομένῳ, ἢν κατὰ τὰς φλέβας ἐς τὴν κοιλίην ὕδατος ῥυέντος, λύσις.

Δεικνὺ κὴ τὰς φλέβας ἐς τὴν γαστέρα ῥεῦσις ὑδρωπικὴ αὐτομάτως, ἔστι νόσοιο λύσις.

HYdropicis si aqua è venis in ventrem influxerit, solvit morbum.

PLurima correptis vitio languoris aquosi
In ventrem è venis fusa medetur aqua.

Ἀφορ. ιε'. Aphor. 15.

Ὑπὸ διαῤῥοίης ἐχομένῳ μακρῆς, ἀπὸ ταυτομάτου ἔμετος ἐπιγιγνόμενος, λύει τὴν διαῤῥοίην.

Ὧ δ' διαῤῥοίην μακρὴν πάσχοντι, νόσημα
Λύετ', ἐπερχόμενε αὐτομάτως ἔμετε.

'N longa diarrhœa vomitus ultro obortus, diarrhœam sistit.

Alvus

ALvus multorum spatio resoluta dierum,
Supprimitur vomitu sponte sequente sua.

Ἀφορ. ιε'. Aphor. 16.

Ὑπὸ πλευρίτιδος ἢ ὑπὸ περιπνευμονίης ἐχομένῳ διάρροιη ἐπιγενομένη, κακόν.

Ἢ δὲ διάρροιη ἐπιγενομένη, κακόν ἐστι, Τῷ πλευρῖτιν ἔχοντ' ἢ περιπνευμονίην.

APleuritide & peripneumonia vehementer afflicto si diarrhœa supervenerit, malum.

PUlmonum latérisve dolor quemcunque fatigat,
Alvi profluvio corripiente, malum.

Ἀφορ. ιϛ'. Aphor. 17.

Ὀφθαλμιῶντα ὑπὸ διάρροιης λυφθιῶαι, ἀγαθόν.

Τῶ δ' ὀφθαλμιόντι διάρροιη ἀγαθὴ ἐστιν.

Oculis

OCulis ex inflammatione laborantem diarrhœâ corripi, bonum.

Ippum si fieri quenquam fortè accidit: alvus
Humida succedens utilis esse potest.

ΑΦΟΡ. ιη'. Aphor. 18.

Κ Υ'στιν ὀξυκοπέντι, ἢ ἐγκεφάλου, ἢ καρδίης, ἢ φρένας, ἢ τῆς ὀντέρων π τῆς λεπτῶν, ἢ κοιλίης, ἢ ἥπαρ, θανατώδες.

[Ω˜ τρωθέντι, κοπέντι δι' ἐγκεφάλου ἢ κύστιν
Ἢὲ τὰ ἔντερα λέπη. ἢ φρένας ἢ καρδίην,
τὴν γαστέρα, ἢὲ τὸ ἧπαρ ἀεὶ θανατώδες.

VEsicâ pertusâ, aut cerebro, aut corde, diaphragmate, tenui intestino, ventriculo, hepate, mortiferum.

Vlnera vesicæ, cordisve, basisve cerebri,
Septi transversi, ventriculive sinûs,
Aut ex intestinisve minoribus alvi,
Aut jecoris, medica destituuntur ope.

ΑΦΟΡ.

Ἀφορ. ιθ'. Aphor. 19.

Ἐπὶω ἀφικοπῇ ὀστέον, ἢ χόνδρος, ἢ νεῦρον, ἢ γνάθε τὸ λεπτόν, ἢ ἀκροποδίη, ὅτε αὐξεται, ὅτε συμφύε).

Ὀστέον, ἢ χόνδρον, ἢ νεῦρον ἐπὶω ἀνακόψης,
Ἢ ἀκροποδίην, ἢ γναθδιο μέρος
Τὸ λεπτόν, ὅτε ξυμφύεται, αὔξεται ὅθ' ἕν.

VBi præciſum eſt os, aut cartila go, aut nervus, aut genæ pars t nuis, vel præputium, neque augeſc iterum, neque coaleſcit.

NOn os, aut chondrus, non aut præputia, nervi, a Buccæ pars tenuis vulnere læſa coït.

Ἀφορ. κ'. Aphor. 20.

Ἢν ἐς τὴν κοιλίην αἷμα χυθῇ παρὰ φύσιν, ἀνάγκη ἐκπυηθῆναι.

Ἐκ τῶν πυηθῆναι πάντεσσι τὸ αἷμα ἀνάγκη,
Ὅσα ἐς γαστέρα ἂν παρὰ χυθῇσι φύσιν.

SI ſanguis in ventrem effuſus fue rit præter naturam, neceſſe eſt ſuppuretur.

N ventrem sanguis quoties confluxit, ibidem
In pus aut grumos illico versas abit.

Ἀφορ. κά. Aphor. 21.

Τοῖσι μαινομένοισι κιρσῶν ἢ αἱμορροΐδων ἐπιγενομένων, τῆς μανίης λύσις.

Κιρσῶν ἢ αἱμορροΐδων ἐπιγενομένων
Τοῖσι μελαγχολικοῖς, λύεται ἡ μανίη.

Insanientibus si varices supervenient aut hæmorrhoïdes, insaniam solvunt.

Ut varix ortus fususve per oscula sanguis
Venarum, ex atra bile furore levat.

Ἀφορ. κβ'. Aphor. 22.

Ὁκόσα ῥήγματα ἐκ τῆς νώτης ἐς τὰς ἀγκῶνας καταβαίνει, φλεβοτομίη ἰεται.

Ὁσ' ἐκ τῆς νώτης εἰς ἀγκῶνας καταβαίνει
Ῥήγματα, λύεται ταῦτ' ἢ φλεβίου τομή.

Ruptiones

RUptiones quæ à dorso ad cub
tum feruntur, venæ sectio solvi

A *Dorso ad cubitum tendentes quosque dolores*
Incisa in cubito tollere vena potest.

ΑΦΟΡ. κγ'. Aphor. 23.

Ἢν φόβος ἢ δυσθυμίη πολλὼ χρόν
ἀμπελέῃ, μελαγχολικόν τὸ τοιῦτ

Ἢν διὰ δὴ τελέῃ δυσθυμίη τε φόβῳ τε
Ἡμαῖα πολλά, πάθος τοῦτο μελαγχολικόν

SI metus cum tristitia perfevere
longo tempore, melancholicu
hoc est.

T*Ristitia atque timor longo si tempore durent*
Ex atra morbum bile subesse monent.

ΑΦΟΡ. κδ'. Aphor. 24.

Ἐντέρων ἰὼ ἀγκοπῇ τῶν λεπτῶν π
ἢ συμφύσεται.

Ὅτ λεπτὸν συμφύεται ἔντερον, ἢν διαχόψης.

SI quod gracile intestinum persectum sit, non coalescit.

DIsfectum gracile intestinum, non coalescit.

ΑΦΟΡ. κε'. Aphor. 25.

Ερυσίπελας ἔξωθεν ἐὸν τρέπεσθαι, οὐκ ἀγαθόν· ἔσωθεν δὲ ἔξω, ἀγαθόν.

Ην ποτ' ἐρυσίπελας ἔξωθεν ἔσω τραπέηισιν, Οὐκ ἀγαθὸν γ'· ἀγαθὸν δ' ὦ ποτ' ἔσωθεν ἄνω.

ERysipelas foris intrò verti, malum: intùs verò foras, bonum.

EXtrà qui sacer ignis erat, si vertitur intrò, Valdè anceps: contrà, tutior esse solet.

ΑΦΟΡ. κς'. Aphor. 26.

ΟΚόσοισιν ἀν ὀ τοῖσι καύσοισι τρόμοι γένωνται, θρασκοπὴ λύει.

Τοῖς παρκοπή, ὅις τρόμοι ἐν καύσοισιν ἔασι.

Quibuscunque

QUibuscunque ex causo laborantibus tremores gignuntur, delirium hos solvit.

Post febrem ardentem si cui tremor occupet artus,
Succedit geminum mens aliena malum.

ΑΦΟΡ. κζ'. Aphor. 27.

ΟΚόσοι ἔμπυοι ἢ ὑδρωπικοὶ τέμνονται ἢ καίονται, ἐκρυέντος τοῦ πύου ἢ τοῦ ὑδατος ἀθρόου, πάντως ἀπόλλυνται.

ΑΜφότερον, τμῆσις καὶ καῦσις, ὀλεθρίον ὅτι τοῖσί τε ὑδρηικοῖς, τοῖσί τε ἐμπυϊκοῖς, Ἀθρόον λῷ πῦόν τε καὶ ὕδωρ ἐκρυέηισι.

QUicunque empyi vel hydropici secantur aut uruntur, si pus aut aqua universim fluxerit, certò moriuntur.

SI quem implevit hydrops, puris multúmve coivit
Mortiferum est quoties effluit omne simul.

ΑΦΟΡ

Ἀφορ. κη'. Aphor. 28.

Εὐνοῦχοι δὲ ποδαγριῶσιν, οὐδὲ φαλακροὶ γίγνονται.

Οὐδὲ ποδαγρικοὶ οἱ εὐνοῦχοι, οὐδὲ φαλακροί.

EUnuchi ex podagra non laborant, nec fiunt calvi.

Accidit eunuchis rarò nodosa podagrâ,
Dedecori exponens calvitiumve caput.

Ἀφορ. κθ'. Aphor. 29.

Γυνὴ δὲ ποδαγριᾷ, ἣν μὴ αἱ καταμήνιαι αὐτέῃ ἐκλίπῃ.

Οὐδὲ ποδαγρικὴ ὅτι γυνὴ καταμηνίους ἔχουσα.

MUlier ex podagra non laborat, nisi menstrua illi deficiant.

NEc podagræ mulier quæcunque doloribus ardet,
Mensibus omnino ni caret illa suis.

ΑΦΟΡ. λ'. Aphor. 30.

Παῖς ὑ ποδαγρικῆ πρὶ ὑ ἀφροδισιασμῦ.

Ὁ παῖς ὁ ποδαγρικὸς ὢν ἄπειρος παιδὸς Ἀφροδίτης.

PUer ex podagra non laborat antequam Venerem exercuerit.

HÆc pueris eadem multò minùs accidit, antè Cognita quàm sibi sit perniciosa Venus.

ΑΦΟΡ. λά. Aphor. 31.

Ὀδυνὰς ὀφθαλμῶν ἀκρητοποσίη, ἢ λυγδόν, ἢ πυρίη, ἢ φλεβοτομίη, ἢ φαρμακείη λύει.

Ὀφθαλμῶν ὀδυνὰς λύει ἀκρατόν, πόσις οἴνου, φαρμακίη, πυρίη, ἢ φλεβίου τομή.

DOlores oculorum vini potus, vel balneum, vel fotus, vel phlebotomia, vel pharmacia solvit.

BAlnea, fomentum, purgatio, sectio venæ, Vinúque nonnunquam lumina læsa juvant.

ΑΦΟΡ.

ΑΦΟΡ. λβ'. Aphor. 32.

Τραυλοὶ ὑπὸ διαῤῥοίης μάλιστα ἁλίσκονται μακρῆς.

Τοὺς τραυλοὺς ἢν μάλιστα διαῤῥοίης ὑπὸ μακρῆς (Εἰσὶ γὰρ ὑγρότεροι) ἔστιν ἁλόντας ἰδεῖν.

LInguâ titubantes diarrhœis diuturnis plerunq; implicantur.

BAlba quibus tenero funduntur verba palato,
Alvus si fluit his, usque soluta fluit.

ΑΦΟΡ. λγ'. Aphor. 33.

Οἱ ὀξυρεγμώδεες ἧσσον πάνυ τοι πλευρίτικοὶ γίγνονται.

Ὅτι πάνυ τοι πλευριτικός ἐστιν ὁ ὀξὺ ἐρεύγων.

ACidum qui eructant, non sunt pleuritidi obnoxii.

EX stomacho eructant acidum quicunq; vaporem;
Vix videas lateris posse dolore capi.

ΑΦΟΡ. λδ'. Aphor. 34.

Οἱ κόσοι φαλακροί, τουτέοισι κιρσοὶ μεγάλοι οὐ γίγνονται· οἱσὶ δ' ἂν φαλακροῖσιν ἐῶσι κιρσοὶ ὀπιγλώσσαι, πάλιν ὕστι γίγνονται δασέες.

Τοῖσι φαλακροῖς οὐ μεγάλοι κιρσοὶ γίγνονται· Οἷς ὀπὶ δ' ἂν γένωνθ', οἵ γε πάλιν δασέες.

QUi calvi fiunt, his varices magni non eveniunt: quibus verò calvis varices superveniunt, ii rursus comantur.

DEpilis à magno est immunis varice: qui si Exoritur, crescit denuo caesaries.

ΑΦΟΡ. λέ. Aphor. 35.

Τοῖσιν ὑδρωπικοῖσι βὴξ ὀπιγλωμένη, κακόν.

ΒΗΞ ἐπιγενομένη τοῖς ὑδρικοῖς, κακόν ὅτι.

TUssis si hydropicis supervenit, malum.

si

Si quibus intumuit suffusa venter ab unda
Accidat & tussis, spem negat illa bonam.

Ἀφορ. λε'. Aphor. 36.

Δυσεἰλιω φλεβοτομίη λύει· τάμνειν δὲ τὰς ἔσω.

Τὴν δυσερίλιω λύει τομὴ ἡ φλεβίοιο·
Τεμνέμεναι δὲ χρὴ τὰς φλεβίων τὰ ἔσω.

VRinæ difficultatem dolorificam solvit phlebotomia: secare autem oportet internas venas.

PRodest & virum ac internæ sectio venæ,
Urinæ si quid sistere cœpit iter.

Ἀφορ. λϛ'. Aphor. 37.

Ὑπὸ κυνάγχης ἐχομένῳ ὄδυνα γενέσθαι ἐν τῷ τραχήλῳ, ἀγαθόν· ἔξω γὰρ τρέπεται τὸ νόσημα.

Ἢν δὲ κυνάγχη ἔῃσι, καὶ ὄδυνα εἰνὶ τραχήλῳ
Ἔξω τειν ήσαι, τῷ νοσέοντ' ἀγαθόν·
Εἰσω δὲν γάρ τοι ἔξω τρέπεσθαι τὸ νόσημα.

ANginâ detento si tumor appareat in collo, bonum: nam foras vertitur morbus.

TErribilis non est, orto in cervice tumore,
Angina: it morbi vis ibi námque foras.

ἈΦΟΡ. λή. Aphor. 38.

Ὅκόσοισι κρυπτοὶ καρκῖνοι γίγνονται, μὴ θεραπεύειν βέλτιον· θεραπευόμενοι γὰρ ἀπόλλυνται ταχέως· μὴ θεραπευόμενοι δὲ πολλῷ χρόνον βιοτελοῦσιν.

Οἷς ἐνὶ σώματι οἱ κρυπτοὶ καρκῖνοι ἔασι,
Τοὺς ἂν βέλτιον ἢ μὴ θεραπεύεμεν αὖ·
Οἱ θεραπευόμενοι γάρ τοι ταχέως ὀλέκονται·
Ζῶσι χρόνον δ' πολλῷ μὴ θεραπευόμενοι.

QUibus cancri occulti nascuntur, non curari præstat: curati enim subitò intereunt; non curati verò diutius vivunt.

OCcultos præstat tibi non attingere cancros,
Ægrum nè id citiùs cogat obire diem.
Vivere nam plures illis conceditur annos,
Queis nulli medicas apposuere manus.

ἈΦΟΡ.

ΑΦΟΡ. λϑ'. Aphor. 39.

Σπασμὸς γίγνεται ἢ ὑπὸ πληρώσιος, ἢ κενώσιος· ἔστω δὲ καὶ λυγμός.

Σπασμῷ καὶ λυγμῷ διαφορὰ τὸ μὲν αἴτιον ὅτι· Ἢ τὸ ὑπερπλῆρες σῶμα, ἢ ὑπὸ τὸ κενοῦν.

COnvulsio nascitur vel à plenitudine, vel ab inanitione: eodem etiam modo singultus.

Distendi nervos & singultire vicissim,
Hoc & quod nimium est efficit, atque parum.

ΑΦΟΡ. μ'. Aphor. 40.

ΟΚόσοισι ὑπὸ τὸ ὑποχόνδριον πόνοι γίγνονται ἄτερ φλεγμονῆς, τούτοισι πυρετὸς ἐπιγενόμενος λύει τὸν πόνον.

Οἷς ὑποχονδρίου εἰσὶ πόνοι πέρι, τὸν πόνον, εἰ μὴ φλεγμονὴ ἦ, πυρετὸς λύει ἐπιγόμενος.

QUibuscunque dolor sine hypochondriorum inflammatione excitatur, his febris superveniens dolorem solvit.

SI dolor est circa factus præcordia, nullo
Æstu: succedens liberat indè febris.

ΑΦΟΡ. μα'. Aphor. 41.

Ὅκόσοισι ἀχῶρ πύου τι ἐὸν ἐν τῷ σώματι μὴ ἀποσημαίνῃ, τουτέοισι ἀπὸ παχύτητος τοῦ πύου, ἢ τοῦ τόπου, ὅδε ἀποσημαίνει.

Οἷς πύον ἐν τῷ σώματ' ἐὸν διὰ μὴ σημαίνει,
Οὐκ ἀποσημαίνει ἔνδον ἐὸν τὸ πύον
Ἢ διὰ τοῖο πύοιο παχὺς, ἢ τοῖο τόποιο.

QUibus pus in corpore nullam de se notam præbet; ob sui crassitudinem, aut loci, non se prodit.

ABdita quando tegit se suppuratio, tecta est
Vel propter puris crassitiemve loci.

ΑΦΟΡ. μβ'. Aphor. 42.

Ἐν τοῖσιν ἐντερικοῖσι τὸ ἦπαρ σκληρὸν γενέσθαι, πονηρόν.

Ἦπαρ τὸ σκληρὸν, τοῖς ἐντερικοῖσι πονηρόν.

Ex

EX ictero laborantibus jecur fieri durum, malum.

Si cui morbus adest celsa curandus in aula,
Huic durum fieri, est exitiale, jecur.

ΑΦΟΡ. μγ'. Aphor. 43.

Ὅκόσοι σπληνώδεες ὑπὸ δυσεντερίης ἁλίσκονται, τούτοισιν, ἐπιγενομένης μακρῆς δυσεντερίης, ὕδρωψ ἐπιγίνεται, ἢ λειεντερίη· καὶ ἀπόλλυται.

Τοῖς σπληνώδεσι τοῖσι δυσεντερίης ὑφ' ἁλοῦσιν,
Ἢ μακρὴ ἐπιγένηται· ὧν γε δυσεντερίη,
Γίγνετ' ἐφ' ὕδρωψ, ἢ λειεντερίη· κ' ὀλέκουσι.

QUi splenetici à dysenteria corripiuntur, ea si longa fuerit, his hydrops vel lienteria supervenit: & moriuntur.

Quosque lienosos prenderunt tormina, mox iis
Inversis in aquam qua tumet alba cutis,
Lævibus aut intestinis retinentibus ægrè:
Subtrahere interitu vix medicina potest.

ΑΦΟΡ.

ΑΦΟΡ. μδ'. Aphor. 44.

Ὅκόσοισιν ἐκ στραγγυρίης εἰλεός, οὗτοι ἑπτὰ ἡμέρῃσιν ἀπόλλυνται, ἢν μὴ πυρετῷ ὀπτιγενομένῳ ἄλις τὸ οὖρον ῥυῇ.

Οἱ νοσέοντες ἀπόλλυσιν εἵνεκα ἡμάσιν ἑπτά,
Ἐκ στραγγυρίης εἰλεῷ ἐρχομένῳ,
Ἢν μὴ γενομένῳ πυρετῷ ἅλις ὕδωρ ἴῃσι.

QUibus à ſtranguria fit ileos, ſeptem diebus pereunt, niſi ſuperveniente febre copioſa urina fluxerit.

VOlvulus urina compreſſa, ni illico febris
Hæc moveat, ſeptem conficit ante dies.

ΑΦΟΡ. με'. Aphor. 45.

Ἕλκεα ὁκόσα ἰνιαύσια γίγνεται, ἢν μακρότερον χρόνον ἴσχωσιν, ἀνάγκη ὀστέου ἀφίστασθαι, καὶ τὰς ὑλὰς κοίλας γίγνεσθαι.

Ἕλκεα ὅσα ἰνιαύσια, ὅσα χρονιώτερά ἐστι,
Τοῖσι μὲν ὀστέον φαίνετ' ἀφισάμενον·
Τοῖσι δὲ καὶ κοίλας ὑλὰς γίγνεσθαι ἀνάγκη.

Ulcera

ULcera quæcunque annua vel inveterata fuerint, os abscedere necessarium est, & cicatrices cavas fieri.

Ossis & abscessus, cava fitq; exindè cicatrix,
Infra annum si sint ulcera sana minùs.

Ἀφορ. μϛ'. Aphor. 46.

Ὁκόσοι υἱοὶ ἐξ ἄθματος ἢ βηχὸς γίγνονται, πρὶν τὴν ἥβην ἀπόλλυσθαι.

Ἀπόλλυται ἄπο, οἱ κυρτοί τ' υἱοί τε, πρὶν ἥβης, Ἢ ὅτι ἄθματι, ἢ βήχ' ἑπιγιγόμενοι.

QUi gibbosi fiunt ex asthmate vel tussi, ante pubertatem moriuntur.

IMpubes fiunt quicunque ex asthmate gibbi,
Tussive; his celerem vis parat ægra necem.

Ἀφορ. μζ'. Aphor. 47.

Ὁκόσοισι φλεβοτομίη ἢ φαρμακείη συμφέρῃ, τουτέοις προσῆκον ἦρος φλεβοτομεῖν ἢ φαρμακεύειν.

Οἷσι

Οἷσι φλεβῶν τμήσεις, ἢ φάρμακα συμφέρει, ἢ σ
Τοῖσι φλέβας τάμνειν, φάρμακα τοῖσι δόμ

QUibus phebotomia aut pharmacia profutura est, his vero pertundenda vena est, aut corpus purgandum.

UTile si credas purgare, aut tundere venam,
Summè opportunum ver tibi tempus habe.

ἈΦΟΡ. μη'. Aphor. 48.

Τοῖσι πολιῳδέσι δυσεντερίη ἐπιγ
νομένη, ἀγαθόν.

Χρηστόν, πολιῳδέσι δυσεντερίη ἐπιοῦσα.

SPlenicis dysenteria superveniens, salutaris.

SPlene laborantem si quando corripit ægrum,
Esse salutiferam crede dysenteriam.

ἈΦΟΡ. μϛ'. Aphor. 49.

Ὁκόσα παιδαριώδεα νοσήματα γίγνεται,
Ταῦτα ἐπιφλεγμήνανται ἐς πεσσα

ράκοντα ἡμέρησιν, ἀποκαθίστασθαι.

Ἢν ὑποφλεγμαίνωσιν ἐν ἥπασι τετανικόλαι, παύονται ὀδυνώμενοι ὑπὸ τῆς πεδάγρης.

QUi podagrici morbi eveniunt, sedatâ phlegmone intra quadraginta dies, quiescunt.

AFfectus podagræ, si quando remiserit ardor,
Quisque quater denos desinit ante dies.

ΑΦΟΡ. ν'. Aphor. 50.

ΟΚόσοισιν ἂν ὁ ἐγκέφαλος διακοπῇ, τουτέοισιν ἀνάγκη πυρετὸν καὶ χολῆς ἔμετον ἐπιγίγνεσθαι.

ΟΙς δι' ἂν κοπῇ ἐγκέφαλος, τουτέοισ' ἐπ' ἀνάγκη
Γίγνεσθαι πυρετόν τ' ἠδὲ χολῆς ἔμετον.

QUibus præciditur cerebrum, his febrem & biliosum vomitum supervenire est necesse.

EX cerebri accepto graviori vulnere febris
Nascitur, & vomitus bilis ab ore fluit.

ΑΦΟΡ.

ΑΦΟΡ. νά. Aphor. 51.

ΟΚόσοισιν ὑγιαίνουσιν ὀδυναι γίγνονται ἐξαίφνης ἐν τῇ κεφαλῇ, καὶ ταχὺ χρῆμα ἄφωνοι γίγνονται, καὶ ῥέγχουσιν, ἀπολλυται ἐν ἑπτὰ ἡμέρῃσιν, ἢν μὴ πυρετὸς ἐπιλάβῃ.

ΟΙς ὑγιαίνουσι παραχρῆμα ὀδυνήματ' ἔχησιν
Ἐν κεφαλῇ τε, καὶ οἱ ἐλλίπῃ ἐξαπίνης
Φωνή, καὶ ῥέγχησιν, ἀπόλλυτ' ἐν ἡμασιν ἑπτά,
Ἢν μή πω πυρετὸς τόνδε λάβησιν ἔπι.

QUibus sanis dolores subitò fiunt in capite, si subitò obmutescunt, & stertunt; intra septem dies moriuntur, nisi febris supervenerit.

SAnis cùm subitus capitis dolor accidit, atque
Tum stupidi stertunt, ac sine voce manent:
Omnino septem perituros crede diebus,
Mox ni interveniens solverit ista febris.

ΑΦΟΡ. νβ'. Aphor. 52.

ΣΚοπεῖν δὲ χρὴ ἐκ τῆς ὑποφάσιος τῆς ὀφθαλμῶν ἐν τοῖσιν ὕπνοισιν ὡ

ὦ γάρ τι ὑποφαίνηται, συμβαλλομένων τῶν βλεφάρων, τὸ λευκὸν μὴ ἐκ διαῤῥοίης ὄν, ἢ ἐκ φαρμακοποσίης, φλαῦρον τὸ σημεῖον, καὶ θανατῶδες σφόδρα.

Ὅσα ὑπαὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐπιφαίνεται ἐν ὕπνοις, Ἰητρῶν παῦδα χρὴ ἐπὶ ταῦτα σκοπεῖν· Ἢν γὰρ ἐν ὕπνοις, τῶν βλεφάρων συμβαλλομένων, τὸ Τοῦ ὑγροῦ λευκὸν τῷ σκοτέοντι φανῇ, φλαῦρον καὶ θανατῶδες, ἐὰν μὴ τοῦτο γένηται Ἢ ἐπὶ διαῤῥοίῃ, ἢ ἐπὶ φαρμακίῃ.

QUinetiam in somnis animadvertere oportet num quid de oculis appareat: nam si quid apparet albi, [non exactè] clausis palpebris, si non id evenerit ex præcedente diarrhœa aut pharmaci potu, malum, & lethale.

MOrtiferum est, quoties oculorum appareat album,
Ni fluor hoc alvi, aut pharmaca sumpta dabunt.

ΑΦΟΡ.

Ἀφορ. νγ'. Aphor. 53.

Αἱ παραφροσύναι αἱ μὲν μετὰ γέλωτος γινόμεναι, ἀσφαλέστεραι· αἱ δὲ μετὰ σπουδῆς, ἐπισφαλέστεραι.

Ἀσφαλέες μᾶλλόν γε, παραφροσύαι γελεώντων· Αἱ δὲ μετὰ σπουδῆς, μᾶλλον ἐπισφαλέες.

DElirium cum risu obortum, minùs periculosum: quod verò cum studio jungitur, minùs tutum.

TUtior adjuncto fit desipientia risu:
Seria vix ulla vincitur artis ope.

Ἀφορ. νδ'. Aphor. 54.

Ἐν τοῖσιν ὀξέσι πάθεσι τοῖσι μετὰ πυρετοῦ αἱ κλαυθμώδεες ἀναπνοαί, κακαί.

Αἱ δὲ ἀναπνοαὶ αἱ κλαυθμώδεές εἰσι κάκιστα, Ὀξέσιν ἐν πάθεσιν τοῖς πυρετῶδι μέτα.

LUctuosa suspiria cum febre conjuncta, in morbis acutis, mala.

Sunt

Sunt præsaga mali suspiria saucia luctu:
Si malè cum febri morbus acutus habet.

ΑΦΟΡ. νέ. Aphor. 55.

Τὰ ποδαγρικὰ τῷ Ἥρος καὶ τῷ Φθινοπώρῳ κινέεσθαι ὡς ἐπὶ τὸ πολύ.

Ἄλγεα ὡς ἐπὶ πολὺ ποδαγρικὰ τῷ Φθινοπώρῳ Κινέεσθαι, καὶ τῷ Ἔαρος ἀρχομένῳ.

POdagrici morbi Verno & Autumnali tempore maximè excitantur.

VEre ac Autumno manuúmque pedúmque dolores
Ex magna sese parte movere solent.

ΑΦΟΡ. νϛ'. Aphor. 56.

Τοῖσι μελαγχολικοῖσι νοσήμασιν ἐς ταῦτα ἐπικίνδυνοι αἱ ἀποσκήψιες ἢ ἀποπληξίῃ τοῦ σώματος, ἢ ἀσαημόν, ἢ μανίῃ, ἢ τύφλωσιν σημαίνει.

Τοῖσι μελαγχολικοῖσι νοσήμασιν ἐς ταῦτα πάντα Εἰσὶν ἐπικίνδυνοι σκήψιες αἱ μὲν ἀπο-

Ἡ ἀποπληξίη τῷ σώματι, ἢ τύφλωσιν
Σημαίνει, ἢ ἀπάσματα, ἢ μανίην.

MOrbis ex melancholia ortis malè & periculosè ad hæc membra fit metastasis, unde fit apoplexia corporis, vel spasmus, vel mania, aut cæcitas.

OMnibus in morbis ex atra bile creatis,
Humores illùc decubuisse, malum:
Corpore ubi toto resolutio fiat, ubive
Spasmus, vel furor, aut lumina cæca fient.

ΑΦΟΡ. νζ'. Aphor. 57.

Ἀποπληκτοὶ δὲ μάλιστα γίγνονται
ἡλικίῃ τῇ ἀπὸ τεσσαρακοντα ἐτέων
ἄχρις ἑξήκοντα.

Ἡ Ἀποπληξίη ἐτέων ἀπὸ τεσσαράκοντα
Ἑξήκοντα ἄχρις γίγνεται, ὡς τὸ πολύ.

APoplexiæ maximè fiunt à quadragesimo ætatis anno ad sexagesimum.

ITáque nervorum resolutio maximè ab octo
Lustris ad bis sex lustra peracta capit.

ΑΦΟΡ.

Ἀφορ. νή. Aphor. 58.

Ἢν ὀπίπλοον ἐκπέσῃ, ἀνάγκη ἀποσαπῆναι.

Τὸ ὑπίπλοον πεσὸν ἐξ, ἀποσήπεται μὲν ἀνάγκη.

CUm omentum exciderit, necessariò putrescit.

PROcidat omentum si quando abdomine rupto,
Putrescit, quamvis illico restituas.

Ἀφορ. νϑ'. Aphor. 59.

Οἷσιν ἀπὸ ἰσχιάδος χρονίης ἐνοχλημένοισι χρονίης ἐξίσταται τὸ ἰσχίον, καὶ πάλιν ἐμπίπτει, τουτέοισι μύξαι ὀπιγίγνονται.

Οἷσιν ἀπὸ ἰσχιάδος χρονίης μὲν ἐνοχληθεῖσιν
Ἰσχίον ἐμπίπτει, πεσὸν ὅθεν ἐξέπεσε,
Τοῖς ὀπιγίγνονται μύξαι ἐν τῇ κοτύλῃφι.

QUibus diuturnis coxendicis doloribus implicitis caput femoris coxâ excidit, rursúmque recidit, iis mucus ibi congeritur.

Longa infestatis coxendice, mota subindè
Coxa loco, multa hac mucida parte notat.

Ἀφορ. ξ'. Aphor. 60.

Ὅκόσοισιν ὑπὸ ἰσχιάδος ὀνοχλημένοισι χρονίης τὸ ἰσχίον ἐξίσταται, τυτθοῖσι τήκεται τὸ σκέλος, καὶ χωλεύσι, ἢν μὴ καυθῶσιν.

Ὅσοισιν ὑπὸ ἰσχιάδος χρονίης μὲν ἐνοχληθεῖσιν Ἰσχίον ἐξέπεσεν, τοῖσι φθίνει τὸ σκέλος Τηκόμενον, καὶ χωλεύσι, λὴ μὴ καυθῶσι.

SI dolor coxarius fuerit diuturnus, ac tum his si caput femoris coxâ excidit, his crus extenuatur, & claudicant, nisi urantur.

Et sic affectis crus contabescere oportet
Et claudum fieri, ni ferat ignis opem.

ΤΩΝ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ
Ἀφορισμῶν Βιβλίον ζ'.

HIPPOCRATIS
Aphorismorum
Liber VII.

Ἀφορισμὸς ὁ πρῶτος.
Aphorismus primus.

Ἐν τοῖσιν ὀξέσι νουσήμασι ψῦξις ἀκρωτηρίων, κακόν.

Εν τοῖς ὀξέσι νοῦσι ψῦξις ἄκρων, κακὸν ὄζιν.

IN acutis morbis partium extremarum frigus, malum.

Ræcipiti morbo si extremæ corporis algent
Partes, suspicio nascitur indè mali.

Ἀφορ. β'. Aphor. 2.

Ἐπὶ ὀστέῳ νοσέοντι σὰρξ πελιδνὴ, κακόν.

Ὀστέῳ ἐπὶ νοσέοντι πελιδνὴ σάρξ, κακόν ὄζει.

CAro livida si circum os fuerit, malum.

OS tibi corruptum magno exercente dolore,
Suprà si caro sit livida, terror inest.

Ἀφορ. γ'. Aphor. 3.

Ἐπὶ ἐμέτῳ λύγξ καὶ ὀφθαλμοὶ ἐρυθροί, κακόν.

Λύγξ ἐμέτῳ ἐπὶ, καὶ ὀφθαλμοὶ, κακόν ὄζει, ἐρυθροί.

SIngultus & oculorum rubor si vomitui superveniant, malum.

POst vomitum vel singultus, vel lumina rubra
Permagni haud fiunt absque timore mali.

Ἀφορ. ν'. Aphor. 4.

Ἐπὶ ἱδρῶτι φρίκη, ἀγαθόν.

Ὅτι χρηστόν, φρίκη ἱδρῶτι ἐπάνω ἐπέλθῃ.

HOrror sudori superveniens, non bonum.

Et post sudorem cœpisse horrescere quicquam, Sortitum est inter non bona signa locum.

Ἀφορ. ξ'. Aphor. 5.

Ἐπὶ μανίῃ δυσεντερίη, ἢ ὕδρωψ, ἢ ἔκστασις, ἀγαθόν.

Σημεῖον δ' ἀγαθόν, μανίῃφιν ἐπάνω ἐπέλθῃ Ἔκστασις, ἢ ὕδρωψ, ἢὲ δυσεντερίη.

MAniæ si dysenteria, vel hydrops, aut ecstasis supervenit, bonum.

Mania cui gravis est, vel hydrops, vel tormina prosunt,
Vel si permotus mente sit indè sua.

Ἀφορ. ε'. Aphor. 6.

Ἐπὶ νόσῳ πολυχρονίῃ ἀποσιτίη καὶ ἄκριτοι ὑποχωρήσιες, κακόν.

Νούσῳ ἐπὶ χρονίῃ ὑποχωρήσεις τ' ἄκριτοι
Καὶ ἀποσιτίη, ἀμφότερόν γε κακόν.

MOrbo diuturno inappetentia, & alui meraca dejectio, si supervenerit, malum.

A longis morbis sincerum excernere, necnon
Fastidire cibum, tuta cuique minus.

Ἀφορ. ζ'. Aphor. 7.

Ἐκ πολυποσίης ῥῖγος καὶ παραφροσύνη, κακόν.

Παραφροσύνη τε, κακόν, ῥῖγός τε πόσιν μετὰ πολλήν.

EX largiore potu rigor & delirium, malum.

HOrror post nimium vel desipientia potum,
Signa ferunt magni non dubitanda mali.

Ἀφορ.

ΑΦΟΡ. ιή. Aphor. 8.

Ἐπὶ φύματος ἔισω ῥήξιος ἔκλυσις, ἔμετος, καὶ λειποψυχίη γίγνεται.

Γίγνεται ἔκλυσις, ἠδ' ἔμετος, ψυχῆς τ' ἔκλειψις,
Ἔισω ῥηχθέντος φύματος ἐμπυϊκοῦ.

A Tumoris intus ruptione exolutio, vomitus, & animi defectus gignitur.

EX *intus rupta vomica, vires resolutæ,*
Defectiúsque animi nascitur, & vomitus.

ΑΦΟΡ. θ'. Aphor. 9.

Ἐπὶ αἵματος ῥύσι παραφροσύνη, ἢ καὶ σπασμός, κακόν.

Αἵματος ἐκ πολλοῖο ῥυέντος αἰεὶ κακὸν ὄζει
Σπασμὸς γιγνόμενον, ἠὲ παραφροσύνη.

HÆmorrhagiæ si delirium, aut unà si convulsio supervenerit, malum.

SAnguinis à fluxu seu mens delira sequuta est,
Seu distendatur nervus, utrumque malum.

ΑΦΟΡ.

Ἀφορ. ι'. Aphor. 10.

Ἐπὶ ἐιλεῷ ἔμετος, ἢ λύγξ, ἢ σπασμός, ἢ παραφροσύνη, κακόν.

Ἐστι κακόν, ἔμετος πῷ εἰλεῷ ἢν ἐπέλθῃ, ἢ λύγξ, ἢ σπασμός, ἢὲ παραφροσύνη.

A Bilco vomitus, vel singultus, vel spasmus, aut delirium, malum.

Utq; intestini hæc tenuis crudelia morbo:
Sic & singultus, sic vomitusque nocet.

Ἀφορ. ια'. Aphor. 11.

Ἐπὶ πλευρίτιδι παραπνευμονίη, κακόν.

Ἐκ πλευρίτιδος ἢ παραπνευμονίη, κακόν ὅτι.

P Leuritidi superveniens peripneumonia, malum.

Post lateris vitium pulmo inflammatus, ad ipsum
Veniſſe infirmum denotat interitum.

Ἀφορ. ιβ'. Aphor. 12.

Ἐπὶ περιπνευμονίῃ φρενῖτις, κακόν.

Ἐστ

Ἐπὶ κακόν, παραφροσύνη ἐπὶ ἢ γε φρενῖτις.

PEripneumoniæ si supervenerit phrenitis, malum.

ET post pulmonis vitium si insania fiat,
In magnis ægrum nuntiat esse malis.

ΑΦΟΡ. ιγ'. Aphor. 13.

Ἐπὶ καύμασιν ἰσχυροῖσι σπασμός, ἢ τέτανος, κακόν.

Καύματ' ἐπ' ἰσχυρῷ σπασμός τε, κακόν, τέτανός τε.

INgentibus ardoribus superveniens spasmus, vel tetanus, malum.

PEssima nervorum rigor aut distentio signa,
Fervor ubi magnus corporis antè fuit.

ΑΦΟΡ. ιδ'. Aphor. 14.

Ἐπὶ πληγῇ ἐς τὸν κεφαλὸν ἔκπληξις, ἢ παραφροσύνη, κακόν.

Τὴν ἐς τὸν κεφαλὸν ἐπὶ πληγῇ, ἀεὶ κακόν ἐστιν,
Ἢν ἢ ἔκπληξις, ἢν τε παραφροσύνη.

Plagæ

PLagæ in capite acceptæ stupor aut delirium si supervenerit, malum.

Cum gravi caput est afflictum vulnere, summum Discrimen stupor, aut mens aliena parit.

ΑΦΟΡ. ιέ. Aphor. 15.

Ἐπὶ αἵματος πτύσι πύου πτύσις, κακόν.

Ἡ δὲ πύου πτύσις αἵματος ἐπιγενομένη, κακὸν ἔστι.

SAnguinis sputo si supervenerit puris expectoratio, malum.

Qui post sanguineum sputum pus expuit æger, Huic fit rara quidem difficilisque salus.

ΑΦΟΡ. ιϛ'. Aphor. 16.

Ἐπὶ πύου πτύσει, φθίσις ἢ ῥῆξις ἐπιγίνεται ἢ τοῦ πτύελον ἴσχιλα, ἀποθνήσκουσιν.

Ἐκ πτύσιος πύου, φθίσις τε ῥῆξις τε ἐπιγίνεται ἢ ἴσχιλα πτύελον, πυὶξ ἁλοὺς ἔπεται.

A Puris expectorato, phthisis & fluxio: postquam verò expectoratum retentum fuerit, moriuntur.

PUris enim sputum tabes fluxúsque sequuntur: Qui spuere ex toto desiit, emoritur.

ΑΦΟΡ. ιζ'. Aphor. 17.

Επὶ φλεγμονῇ τοῦ ἥπατος λύγξ, κακόν.

Λύγξ ἐπιγενομένη, κακόν, ἥπατι φλεγμαίνοντι.

IN flammationi hepatis si supervenerit singultus, malum.

ANceps sit jecoris gravis inflammatio casus, Rupta ubi singultu verba loquentis erunt.

ΑΦΟΡ. ιη'. Aphor. 18.

Επὶ ἀγρυπνίῃ ἀσπασμός, ἢ παραφροσύνη, κακόν.

Παραφροσύνη τε, κακόν, ἀσπασμός τ' ἐπ' ἀγρυπνίῃσι.

VIgiliis si convulsio aut delirium supervenerit, malum.

Si nimium vigilans patitur deliria mentis,
Distendi nervos conqueritúrve, malum,

Ἀφορ. ιθ'. Aphor. 19.

Ἐπὶ ὀσέῳ ψιλώσαι ἐρυσίπελας, κακόν.

Ψιλώσει ἐπὶ ὀσέι ἐρυσίπελας, κακόν ὄζιν.

OSsi nudato si supervenerit erysipelas, malum.

Post os nudatum sacer is qui dicitur ignis,
Res est indicio perniciosa suo.

Ἀφορ. κ'. Aphor. 20.

Ἐπὶ ἐρυσιπέλατι σηπεδὼν, ἢ ἐκπύησις, κακόν.

Σηπεδόνες μετ' ἐρυσίπελας, κακόν, ἔκ τε πύησις.

ERysipelati si supervenerit putredo, aut suppuratio, malum.

Post ignem sacrum si suppuratio facta est,
Vel putredo, notis annumerato malis.

Ἀφορ.

Ἀφορ. κά. Aphor. 21.

Ἐπὶ ἰσχυρῷ σφυγμῷ ὑπὸ τοῖσιν ἕλκεσιν αἱμορραγίη, κακόν.

Αἷμα ῥέον σφυγμῷ ἔπι σφοδρῷ ἐν ἕλκεσι, δεινόν.

FOrti in ulceribus pulsui si hæmorrhagia supervenerit, malum.

AC ubi se moveant multùm super ulcera venæ,
Terrori magno est sanguinis effluvium.

Ἀφορ. κβ'. Aphor. 22.

Ἐπὶ ὀδυνῃ πολυχρονίῃ τῆς περὶ τὴν κοιλίην, ἐκπύησις.

Ἐκ δὲ πύησις, ἐπὶ χρονίοις ὀδυνήμασι γαστρός.

DIuturno partium alvinarum dolori suppuratio supervenit.

LOngus quandò dolor tota desævit in alvo,
Suppuratur ibi, mors nisi præripiat.

Ἀφορ.

Ἀφορ. κγ'. Aphor. 23.

Ἐπὶ ἀκρήτῳ ὑπὸ χωρήσει δυσεντερίη, κακόν.

Τῇσιν ἐπ' ἀκρήτοισιν ὑπαὶ χωρήσεσι χαρὸς,
Δεινὸν τοι σύμπλωμ' ἔβη δυσεντερίη.

SInceræ dejectioni dyſenteria ſi ſupervenerit, malum.

IMpermiſta quibus fuerit dejectio ventris,
Non parvum incutiunt tormina facta metum.

Ἀφορ. κδ'. Aphor. 24.

Ἐπὶ ὀστέῳ λελοπῇ, φρενοπάθημα, ἢν κενεὸν λάβῃ.

Ἢν κενεὸν λάβῃ ἢ διὰ δὴ κοπὴ ὀστέοιο
Τῆς κεφαλῆς, ἔπεται τῇδε παραφροσύνη.

OSſis vulneri, ſi in vacuum uſque ſpatium pervaſerit, delirium ſupervenit.

OS cùm præciſum eſt capitis, ſi attingat inane,
Sanæ iſthinc mentis magna ruina venit.

ΑΦΟΡ

Ἀφορ. κε'. Aphor. 25.

Ἐκ φαρμακοποσίης σπασμός, θανατώδες.

Ἦν σπασμὸν τίκτῃσι κάδαρσις ὕδρ, θανατῶδες.

EX pharmaci potione spasmus, mortiferum.

EX *medicamenti potu distentio nata*
Nervorum, certum ducit ad interitum.

Ἀφορ. κϛ'. Aphor. 26.

Ἐπὶ ὀδυνῃ ἰσχυρῇ τῆς περὶ τὴν κοιλίην, ἀκρωτηρίων ψύξις, κακόν.

Ἰσχυρῇ ὀδυνῃ ἐπὶ τῆς περὶ γαστέρα, ψύξις
Τῶν ἄκρων μορίων ἥντερ ἔητι, κακόν.

SI acerbissimo partium ad ventrem pertinentium dolori supervenerit frigus extremarum, malum.

CORporis *extremas partes frigescere tutum*
Non est, cùm fortis sit tibi ventre dolor.

Ἀφορ. κζ. Aphor. 27.

Γυναικὶ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ τενεσμὸς ἐπιγιόμενος, ἐκτιτρῶσκει.

Ἐκτρῶσαι ἢ γυνὴ ἐν γαστρὶ ἔχουσα πέφυκεν,
Ἢν ποτε τενεσμὸς τῇδε γένηται ἐπ.

SI ingravidatæ mulieri teneſmus ſupervenerit, abortire eam facit.

Cum deſidendi gravidæ ſit ſæpe voluntas
Nec quicquam excernat venter, abortus erit.

Ἀφορ. κη. Aphor. 28.

Ὅ, τι ἂν ὀστέον, ἢ χόνδρος, ἢ νεῦρον ἀποκοπῇ ἐν τῷ σώματι, ὅτε αὐξεται, ὅτε συμφύεται.

Ὅστέον, ἢ χόνδρος, ἢ νεῦρον ἀπ' ἣν κοπέησιν,
Οὐκ ἔτι αὐξάνεται, οὐδ' ἔτι συμφύεται.

SI os, vel cartilago, ſive nervus ſectus fuerit in corpore; neque augeſcit, neque coaleſcit.

Aut os, aut chondrum, nervum vel vulnere cæſum,
Augeri aut iterum poſſe coïre negant.

Ἀφορ.

ΑΦΟΡ. κϑ'. Aphor. 29.

Ἢν ὑπὸ λευκῆς φλέγματος ἐχομένῳ διαῤῥοίη ἐπιγένηται ἰσχυρή, λύει τὴν νοῦσον.

Ἡ δὲ διαῤῥοίη ἰσχυρὴ ἐὰν τῷ ἐπέλθῃ λευκοφλεγματικοῖς, ἔστι νόσου λύσις.

SI leucophlegmatiæ implicito valida diarrhœa supervenerit, morbum solvit.

Cui totum implevit corpus lymphaticus error,
Finitur multùm ventre fluente sibi.

ΑΦΟΡ. λ'. Aphor. 30.

Ὁκόσοισιν ἀφρώδεα τὰ διαχωρήματα ἐν τῇσι διαῤῥοίῃσι, τουτέοισιν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ταῦτα καταῤῥεῖ.

Οἷς χωρεῖ ἐν τῇσι διαῤῥοίησιν ἀφρώδεα, κεφαλῆς τοῖς ἀπὸ φλέγμα ῥέει.

QUibuscunque per diarrhœas spumosa feruntur alvi excrementa, his ex capite effluunt talia.

Si spumans id sit quod fusa excernitur alvo,
E cerebro certum est quòd pituita fluit.

Ἀφορ. λά. Aphor. 31.

Ὁκόσοισι πυρέσσουσιν ἐν τοῖσιν οὔροισι κριμνώδεες αἱ ὑποστάσιες γίγνονται, μακρὴν τὴν ἀῤῥωστίην σημαίνουσιν.

Ἐν πυρετοῖσιν ὑποστάσις κριμνώδεες ὕρων,
Τῆς ἀῤῥωστίης σῆμα πολυχρονίης.

QUibus febricitantibus in urinis hypostases crassiorem farinam referunt, diuturnam invaletudinem denuntiant.

URina inferiùs crassam cum febre farinam
Si referat, longi tempora pone mali.

Ἀφορ. λβ. Aphor. 32.

Ὁκόσοισι δὲ χολώδεες αἱ ὑποστάσιες, ἄνωθεν δὲ λεπταί, ὀξείην ἀῤῥωστίην σημαίνει.

Οἷς χολόεσσαι ὑποστάσιες, λεπταὶ δ' ἄνωθεν,
Τῆς ἀῤῥωστίης σῆμα μὲν ὀξυτέρης.

Qui-

QUibus bilioſæ ſunt hypoſtaſes, ſed ſuprà quidem tenues, acutum morbum denuntiant.

QUæ ſuprà tenuis ſua ſubſidentia bilis
Inſtar habet, morbum hæc arguit ancipitem.

ΑΦΟΡ. λγ'. Aphor. 33.

Ὁκόσοισι δὲ διεσηκόται τὰ οὖρα γίγνεσθαι, τουτέοισι ταραχὴ ἰσχυρὴ ἐν τῷ σώματί ἐστιν.

Οἷσιν ἀνώμαλα τὰ κατὰ σύστασίν ἐστι τὰ οὖρα, Ἐν τῷδε σώματι τῶνδ' ἐστὶ σφοδρὴ ταραχή.

QUi varia ac divulſa profundunt lotia, his valida perturbatio fit in corpore.

ÆQualis quæ non ex omni parte videtur,
Fit perturbati corporis indicium.

ΑΦΟΡ. λδ'. Aphor. 34.

Ὁκόσοισιν ἐν τοῖσιν ὄροισιν ἐφίσανται πομφόλυγες, νεφελικὰ σημαίνουσι, ἢ

μακρὴν τὴν ἀῤῥωστίην ἔσεσθαι.

Οἷς ἂν πομφόλυγες ἐν τοῖς οὔρεσιν ὦσιν, τοῖς νεφροὶ καὶ χρόνιον τὸ πάθος.

QUibus bullæ in urinis natant, nephritica mala, diuturnámque invaletudinem significant.

SIn videas bullas suprema parte natantes,
Renalem morbum crede, nec esse brevem.

ΑΦΟΡ. λέ. Aphor. 35.

Ὁκόσοισι δὲ λιπαρὴ ἡ ὑπόστασις ἀφρώδης, τουτέοισι νεφριτικὰ καὶ ὀξέα σημαίνει.

Ἀφρώδης δέ ἐστι ἡ λιπαρὴ ἡ ὑπόστασις ὅταν, τοῖς τὰ νεφρῶν δηλοῖ, ὀξέα καὶ πάθεα.

QUibus in urina pinguis superficies est, & plurima confertim micta, his nephritica & vehementia mala adesse denuntiat.

SIc sublimis adeps pendens si plurimus exit,
Renalem morbum narrat, eúmque gravem.

ΑΦΟΡ.

ΑΦΟΡ. λς'. Aphor. 36.

Ὁκόσοισι δὲ νεφριτικοῖσιν ἐοῦσι τὰ προειρημένα συμβαίνῃ σημεῖα, πόνοι δὲ περὶ τοὺς μύας τοὺς ῥαχιαίους γίγνονται· ἢν μὲν πρὸς τοὺς ἔξω τόπους γίγνωνται, ἀπόστημα προσδέχου ἐσόμενον ἔξω. Ἢν δὲ μᾶλλον οἱ πόνοι πρὸς τοὺς εἴσω τόπους γίγνωνται· ἢ τὸ ἀπόστημα προσδέχου ἐσόμενον μᾶλλον εἴσω.

Ὅσοι πονεῦσι νεφροὺς σημεῖα τὰ προῤῥηθέντα
Συμβαίνει τε, καὶ αἱ τοὺς πέρι τῆς ῥάχιος
Μύας ὀδυναὶ γίγνονται· ἢν τοὺς μὲν τόπους πέρι ἔξω
Γίγνωνταί ποτ', ἀπὸ σήματα προσδέχου
Ἐσόμενα ἔξω. Τοὺς δὲ τόπους πόνοι ἢν περὶ εἴσω,
Εἴσω μᾶλλον ἀπὸ σήματα προσδέχου.

SI autem ex renibus laborantibus adfuerint prædicta jam signa, & dolores excitentur circa spinæ musculos; si ad partes quæ foris sunt percipiantur, apostema foras expecta: Quòd si dolores intrò magis vergant; in his potiùs expectandum apostema.

In musculis circa spinam dolor accidat, iisdem
Quas renum vitii diximus antè notis,
Abscessum fieri certum est: qui intrinsecus anne
Extrà sit, docet hoc musculus ipse dolens.

Ἀφορ. λζ'. Aphor. 37.

Ὁκόσοι αἷμα ἐμέουσιν, ἢν μὲν ἄνευ πυρετοῦ, σωτήριον· εἰ δὲ σὺν πυρετῷ, κακόν. Θεραπεύειν δὲ τοῖσι ψυκτικοῖσι καὶ τοῖσι συστελλουσιν.

Αἱμ' ὁκόσοι ἐμέουσι, πάνυ σωτήριόν ὄστιν,
Ἢν μὲν ἄνευ πυρετοῦ· σὺν πυρετῷ δέ, κακόν.
Ψυκτικὰ δ' ἢ συστελλά τοι, θεραπευτικὰ τῶνδε.

QUi sanguinem evomunt febris expertes, salutare est: verùm si cum febre, malum. Remediari oportet frigidis & adstringentibus.

Tutior est quicunque vomit sine febre cruorem:
Sin adsit febris, spes propè nulla subest.
Quod verò adstringit necnon refrigerat, illi
Quantamcunque potest, fert medicamen opem.

ΑΦΟΡ.

ΑΦΟΡ. λή. Aphor. 38.

Καταῤῥοι ἐς τὴν ἄνω κοιλίην ἐκπυ-
ήσιας ἐν ἡμέρῃσιν εἴκοσιν.

Ἐς τὸ ἄνω κοῖλον ἢ καταῤῥοι ἐκπυέουται
Ἐν δέκα δὶς νυξὶν κ' ἤμασιν ἐν δέκα δίς.

CAtarrhi defluentes in superiorem ventrem, ad suppurationem veniunt intra dies viginti.

Decidat in summum si distillatio ventrem,
In pus viceno vertitur illa die.

ΑΦΟΡ. λθ'. Aphor. 39.

Ἢν ὑρέῃ αἷμα ἢ φρόμβους, ἢ σραγγυ-
ρίη ἔχῃ, ἢ ὀδυνὴ ἐμπίπτῃ ἐς τὸ πε-
ρίναιον, ἢ τὸ ὑποσάσριον, ἢ τὸν κλένα,
τὰ σεῖ τὴν κύσιν νοσέειν σημαίνει.

Ἢν αἷμ' ὑρέησί τε ἢ φρόμβους. ἢ ἔχησι
Σραγγυρίη, ἢ ἐμπέσῃ ἢ ὀδυνὴ
Ἐς τὸν ὑποὰ γαστρὸς τόπον, ἐς κτένα, ἐς σεῖναιον,
Οἱ σεῖ τὴν κύσιν συμπονέουσι τόποι.

Si

SI quis sanguinem & grumos mingat, non absque stranguria; dolórque si incidat in perinæum, & hypogastrium, & pectinem: significatio indè fit, partes quæ ad vesicam pertinent ægrotare.

QVòd si vel grumi, vel sanguis profluat, atque
Præterea urinæ sit via difficilis,
Pecten, & ima alvus, perinæum condoleátque:
Esse in vesica colligitur vitium.

ΑΦΟΡ. μ΄. Aphor. 40.

Ἢν ἡ γλῶσσα ἐξαίφνης ἀκρατὴς γένηται, ἢ ἀπόπληκτόν τι τοῦ σώματος, μελαγχολικὸν τοῦτο γίγνεται.

Ἢν ποτε ἐξαίφνης ἀκρατὴς ἡ γλῶσσα γένηται,
Ἢ τι ἀπόπληκτον σώματος· ἔστι πάθος
Τοῦτο μελαγχολικόν, καὶ τοῦνομα δηλοῖ καὶ ἔργον.

SI subitò lingua impotens reddatur, vel aliqua corporis pars perplexa stupeat, planè id melancholicum est.

VEl subitò ereptas voces stupefactáve membra
Corporis, ex atra surgere bile liquet.

ΑΦΟΡ.

ΑΦΟΡ. μά. Aphor. 41.

Ἢν ὑφ' ἡφαρμένων τῶν πρεσβυτέρων λύγξ ἐπιγένηται, οὐκ ἀγαθόν.

Ἢν ὑπὸ καθαιρομένων τῶν πρεσβυτέρων ἄνδρα λύγξ ἐπιγένηται, ἴδε ὅτι οὐκ ἀγαθόν.

SI senibus superpurgatione exhaustis singultus supervenerit, minimè bonum.

Maxima singultus senibus discrimina gignit, Ex medicamenti vi superante modum.

ΑΦΟΡ. μβ'. Aphor. 42.

Ἢν πυρετὸς μὴ ἀπὸ χολῆς ἔχῃ, ὕδατος πολλοῦ καὶ θερμοῦ καταχεομένου κατὰ τῆς κεφαλῆς, λύσις τοῦ πυρετοῦ γίγνεται.

Πολλῷ γὰρ θερμῷ κεφαλῆς κατα χεομένοιο
Ὕδατος, ὧν τότε τῶν πυρετοῖο λύσις·
Ἢν πυρετὸς μὴ ἔῃσι γένος τε φύσιν τε χολώδης.

SI febris non ex bile nata fuit, plurima aqua calida capiti superfusa, febris solutionem adfert.

Copia

Copia ferventis capiti superaddita lymphæ, est
Omnis præterquam ex bile medela febris.

Ἀφορ. μγ'. Aphor. 43.

Γυνὴ ἀμφιδέξιος ὐ γίγνεται.

Δεξιὸς ἀμφὶ γυνὴ ἔτ' ἐὼν εἶα, ὅτε πέφυκε.

MUlier ambidextra non fit.

NUlla per infirmas audita est fœmina vires
Ambarum manuum dexteritate frui.

Ἀφορ. μδ'. Aphor. 44.

Ὅκόσοι ἔμπυοι χέονται, [ἢ τέμνονται] ἢν μὲν τὸ πῦον καθαρὸν ῥυῇ καὶ λευκόν, ἀγίγνονται· ἢν δὲ ὕφαιμον, καὶ βορβορῶδες, καὶ δυσῶδες, ἀπόλλυται.

Γίγνονται πέρι ὅι γε, πύον λευκὸν καθαρόν τε
Οἰσιν ἂν ἐμπυϊκοῖς κεκμηόσι ῥυῇ·
Οἷς ἂν βορβορεῶδες, ὕφαιμον, καὶ βαρυῶδες
Κεκμηόσι ῥυῇ, οἱ δ' ὀλέκονται ἀεί.

Si

SI empyïs, cùm uruntur [aut secantur,] purum & album pus effluat, sani evadunt : sin subcruentum & cœnosum & fœtidum, moriuntur.

PUs quod in abscessu secto exustóve coïvit
Purum albumque fluens, signa salutis habet:
Impurum, malè olens, nigrum referénsque cruorem,
Adferet infirmis exitiale malum.

ΑΦΟΡ. μέ. Aphor. 45.

ΟΚόσοι τὸ ἧπαρ ἀφ' ὑπνου κάομαι, ἢν μὲν τὸ πῦον καθαρὸν ῥυῇ καὶ λευκόν, ἀφίστανται· ἐν χιτῶνι γὰρ τὸ πῦον τοιοῦτόν ἐστιν· ἢν δὲ ὀδὸν ἀμόργῃ ῥυῇ, ἀπόλλυνται.

ΕΚ δὲ πυηθέντος τοῦ ἥπατος, ἢν ῥυέντος καιομένοις λευκὸν καὶ καθαρὸν τὸ πύον, ἴστανται πέρι· οἷον γὰρ χιτῶνι πύον γὰρ ἔνεστιν· Ἢν δὲ ἀμόργνως ἐκρυέντος ποτ', ὄλ.

QUibus purulentum jecur aduritur, si pus purum ac album effluerit, superstites evadunt; his enim in mem-

membrana pus continetur: sin verò qualis amurca profluat, moriuntur.

Si ex jecoris vomica pus purum fertur & album,
In tunica vitium est, nec dubitanda salus:
Sin nigram erumpens pus repræsentet amurcam,
Spes nulla; horribili mors premit atra pede.

ΑΦΟΡ. μς'. Aphor. 46.

Ὀδυνᾶς ὀφθαλμῶν ἄκρητον ποτίσας, καὶ λούσας πολλῷ θερμῷ, φλεβοτόμει.

Ἄκρητον ποτίσας, καὶ θερμῷ ὕδατι πολλῷ
Λούσας τὸν πονέοντ' ὄμματα, τάμνε φλέβα.

DOlores oculorum post meraci vini potum & aquæ calentis balneum, venæ sectione curato.

LUmina quando dolent, post balnea & hausta meraca
Vina, statim vena est percutienda tibi.

ΑΦΟΡ. μζ'. Aphor. 47.

Ὑδρωπιῶντα ἢν βὴξ ἔχῃ, ἀνέλπιστός ἐστιν.

Ἢ

Ἢν ἔχῃ ὑδερικὸν βῆξ, πᾶσ' ἐλπὶς μὲν ὄλωλε.

SI tussis hydropicum involverit, extra spem est.

TUssis ab hydrope est? Restat spes nulla salutis.

Ἀφορ. μή. Aphor. 48.

Στραγγυρίλιν δὲ δυσυρίλιν ὄρηξις δὲ φλεβοτομίη λύει· τάμνειν δὲ τὰς ἔσω φλέβας.

Τὴν στραγγυρίλιν τε δυσυρίλιν τε πέφυκε
Ὄρηξις λύειν, ἠδὲ φλεβίοιο τομή·
Δεῖ μέντοι τάμνειν φλεβίων τὰ μὲν ἔσω ἔοντα.

STranguriam & dysuriam thorexis & venæ sectio solvit: incidendæ autem sunt internæ.

SEu stranguria, sive dysuria causa doloris;
Illum thorexis, venáque secta levat:
Vena tamen, quoties opus est, interna secanda.

Ἀφορ.

Ἀφορ. μθ'. Aphor. 49.

Ὑπὸ κυνάγχης ἐχομένῳ οἴδημα ἢ ἐρύθημα ἐν τῷ στήθει ἐπιγιγνόμενον, ἀγαθόν· ἔξω γὰρ τρέπεται τὸ νόσημα.

Ἢν ὑπὸ ταραττομένοισιν ὑπαὶ νέσοιο κυνάγχης
Οἴδημ' ἐν στήθεϊ, ἢ ἐρύθημα φανῇ,
Τοῦτ' ἀγαθόν· τρέπεται τοῖσι τὸ νόσημα γὰρ ἔξω.

ANginæ implicito si tumor & rubor in thorace supervenerit, bonum: foras enim se convertit morbus.

ANginæ in morbo si quando tumórque rubórq; Pectus habent, signum creditur esse bonum: Materies etenim morbi protruditur extrà.

Ἀφορ. ν'. Aphor. 50.

Οἷσιν ἐν σφακελιοδεῖ ὁ ἐγκέφαλος, οὐ χρὴ τοῖσιν ἡμέρῃσιν ἀπολλύσθαι· οἷς δὲ τούτων ἀφύγωσιν, ὑγιέες γίγνονται.

Οἷσιν

Οἱσιν ἂν ἐγκέφαλος σφακελισθῇ, ἤμασιν ἔτι
Ἐν τρισὶ κατθνήσκουσ· ἢν δ' ἐκφύγωσι διὰ
Ἡμαλα ταῦτα, ἔπειτα ἀνακλῶνται ὑγιέως.

QUibus cerebrum ſphacelo affli-ctum eſt, intra triduum pereunt: ſi verò hos ſuperveherint, ſani fiunt.

COrruptum cui ſit cerebrum, tribus ille diebus
Occidit: exactis his, metus omnis abeſt.

Ἄφορ. νά. Aphor. 51.

Παρμὸς γίγνεται ἐκ τῆς κεφαλῆς, θερμαινομένου τοῦ ἐγκεφάλου, ἢ διϋγραινομένου τοῦ ἐν τῇ κεφαλῇ κενοῦ· ὑποχεῖται γὰρ ὁ ἀὴρ ὁ ἔνεων ἔξω φοβεῖ δέ, ὅτι μὴ τενοῦ ἡ διέξοδος αὐτῷ ἐστί.

Γίγνεται ἐκ κεφαλῆς πάρμος, θερμαινομένοιό
Ἢὲ τοῦ ἐγκεφάλου, ἢὲ τόπου κενοῦ
Ἐν κεφαλῇ ὑγραινομένοιο· ἀὴρ γὰρ ὁ εἴσω
Ἔξω ὑποχέεται τοῖο φόβοιο μέτα.
Αἴτιον δ' οὐ δέ τις ἐπιζήτειν τοῖο φόβοιο·
Ἔστι διέξοδός οἱ τοῖο τενοῖο διά.

STernutamentum fit ex capite, calefacto cerebro, aut humectato ſpatio in capite inani: aër enim intus contentus, foras effunditur; ſtrepit autem, quia per anguſtum ipſi eſt exitus.

STernutamentum ex capite eſt, fervente cerebro,
Aut humore ejus qui per inane fluit:
Et ſonitum reddit, quòd qui intus clauditur aër
Per ſtrictas exit difficilésque vias.

ΑΦΟΡ. νβ'. Aphor. 52.

Ὅκοσοισιν ἧπαρ σφόδρα ὠδυνᾶται, τούτοισι πυρετὸς ἐπιγενόμενος λύει τὴν ὀδύνην.

Οἷς ἧπαρ σφόδρα ὠδυνέετ' ἄν, τοῖσιν ἐπ' αὐτοῖς
Γενόμενος λύει τὴν ὀδύνην πυρετός.

QUibus hepar admodum dolet, iis febris ſuperveniens ſolvit dolorem.

IMmenſum jecoris febris pòſt orta dolorem
Tollit, & hoc flatus diſcutiendo facit.

ΑΦΟΡ.

Ἀφορ. νγ'. Aphor. 53.

Ὅκόσοισι συμφέρῃ αἷμα ἀφαιρεῖσθαι ἀπὸ τῶν φλεβῶν, τουτέοισι χρὴ Ἦρος φλεβοτομεῖσθαι.

Οἷσι φλεβῶν ἀπ' ἀφαιρεῖσθαι μὲν συμφέρει αἷμα, Ἦρος τουτέοισι χρὴ φλέβα τεμνέμεναι.

QUibus sanguis è venis est auferendus, his Vere pertundenda est vena.

TEmpora si quæras tundendæ aptissima venæ, Crede mihi, primi tempora Veris erunt.

Ἀφορ. νδ'. Aphor. 54.

Ὅκόσοισι μεταξὺ τῶν φρενῶν καὶ τῆς γαστρὸς φλέγμα ἀποκλείεται, ἢ ὀλιθίῳ παρέχῃ, οὐκ ἔχον διέξοδον ἐς ἑτέρην τῶν κοιλιῶν, τουτέοισι κατὰ τὰς φλέβας ἐς τὸν κύστιν τραπέντος τοῦ φλέγματος, λύσις γίγνεται τῆς νόσου.

Οἷσι μεταξὺ φρενῶν τε πέλει καὶ γαστέρος ἔνδον
Φλέγμ' ἀποκλειόμενον, καὶ ὀδυνίῃ παρέχει,
Οὐκ ἔχον ἔξοδον ἑτέρῃσι ἐς κοιλίεων δέ·
Τοῖς κύστινδε τραπὲν φλέγμα, νόσοιο λύσις.

QUibus inter diaphragma & ventriculum pituita intercluditur, & dolorem adfert, in alterutrum ventrem viam non habens; iis per venas in vesicam versâ pituitâ, morbi fit solutio.

Queis pituita inter septum ventrémque dolorem
Concluſa intulerit, nec patet indè ſibi
Exitus; ii morbum fugiunt, loca non per aperta
Verſa ad veſicam ſi pituita meat.

ΑΦΟΡ. νέ. Aphor. 55.

Ὁκόσοισιν ἂν τὸ ἧπαρ ὕδατος πλησθὲν ἐς τὸ ὑπίπλοον ῥαγῇ, τυτθοισιν ἡ κοιλίη ὕδατος ἐμπίμπλαται καὶ ἀποθνήσκουσιν.

Ὕδατος δὶς πλησθὲν ῥαγέησιν ἂν ἐς τὸ ὑπίπλοον Ἧπαρ, κοιλίῃσι δ' ὕδατα τοῖσι ῥέει· Κοιλίης δ' ἐμπιπλαμένης καὶ ἀποθνήσκουσι.

Quibus

QUibus hepar refertum aquâ erupit in omentum, his venter aquâ impletur; atque moriuntur.

FErtur ad omentum si quæ jecur hydatis ambit;
Æger distento ventre peribit aqua.

Ἀφορ. νϛ'. Aphor. 56.

Ἀλύκη, χάσμη, φρίκη, ὄινος ἴσος ἴσῳ πινόμενος λύει τὸν νοῦσον.

Ὀ ιγὼ μὲν λύει χάσμῃ, φρίκῃ τ', ἀλύκῃ τε,
Ἴσος συὶ δ' ἴσῳ ὕδατι πινόμενος.

JActatio, oscitatio, horror, vinum potum pari aquæ remixtum solvit morbum.

SI premat anxietas, tremor, aut sæpe oscitet æger,
Morbum mixta undæ pars levat æqua meri.

Ἀφορ. νζ'. Aphor. 57.

Ὁκόσοισιν ἐν τῇ ὑρήγῃ φῦμα γίγνεται, τουτέοισι ἀναπυήσαντος καὶ ἐκραγέντος, λύεται ὁ πόνος.

Γίγνυδύοισι πυοιό τε κὴ ἐκκρινοιδύοισι,
Φύετ' ἐν ὑρήθρῃ ὅϊσι τὸ φῦμα, λύσις.

QUibus in urinario meatu nascitur tuberculum, his cùm suppuratur ac eruperit, dolor solvitur.

PUs genitum si quando foras natura propellat,
Phyma ubi in urethra, crede salutiferum.

ΑΦΟΡ. νή. Aphor. 58.

Ὅκόσοισι δ' ἂν ὁ ἐγκέφαλος σειοδῇ ὑπό τινος πρηφάσιος, ἀνάγκη ἀφώνους γενέσθαι παραχρῆμα.

Ὧν δὲ ἕνεκα πρηφάσιος ὑφ' ὁ ἐγκέφαλος σειοδῇ ἄν, Τὸν μὲν ἀναγκαῖον αὐτίκ' ἄφωνον ἔμεν.

QUibus ab externa aliqua causa validè concussum fuerit cerebrum, hos protinus mutos fieri necesse est.

QUavis ex causa cerebri concussio mutos
Efficit, & reliquis sensibus exspoliat.

ΑΦΟΡ.

Ἀφορ. νθ'. Aphor. 59.

Τοῖσι σώμασι τοῖσιν ὑγρὰς τὰς σάρκας ἔχουσι, δεῖ λιμὸν ἐμποιέειν· λιμὸς γὰρ ξηραίνει τὰ σώματα.

Τοῖσι δὲ σώμασι τοῖς ὑγρὰς τὰς σάρκας ἔχουσι,
Λιμοῖο χρῆσις, τοῖο κακοῖο λύσις·
Σώματα γὰρ λιμὸς ξηραίνει ἐόντα μὲν ὑγρά.

COrporibus præhumidâ carne præditis fames imperanda est: fames enim exiccat corpora.

Abstinuisse decet, nimiùm quibus humida membra:
Humida desiccat corpora nempe fames.

Ἀφορ. ξ'. Aphor. 60.

Ὅκου ἂν ὁ ὅλῳ τῷ σώματι μεταβολαὶ, καὶ τὸ σῶμα καταψύχηται καὶ πάλιν θερμαίνηται, ἢ χρῶμα ἕτερον ἐξ ἑτέρου μεταβάλλῃ, μῆκος νόσου σημαίνει.

Ἐν δὲ ὅλῳ ὅκου ἂν τῷ σώματι ἀλλοιώσεις,
Χρῶμ' ἢν γίγνηται ἐξ ἑτέρου ἕτερον·
Ἢν καταψύχηταί τε καὶ αὖθις θερμαίνηται
Σῶμα· τὰ μὲν μακρῆς δεικτικὰ ὀξέος νόσου.

UBi toto corpore frequens mutatio accidit, ità ut corpus modò refrigeretur modóque incalescat, aut colorem alium ex alio mutet, diuturnitatem morbi arguit.

COrpore si toto eveniat mutatio crebra,
Seu color ex alio déque repentè alius;
Seu modò frigescat corpus, modò ferveat æstu:
Omnia sunt longi signa futura mali.

Ἀφορ. ξά. Aphor. 61.

Ἰδρὼς πολὺς θερμὸς ἢ ψυχρὸς ῥέων ἀιεί, σημαίνει ἔχειν πλησμονὴν ὑγρῆς· ἀπάγειν δὲν χρὴ τῷ μὲν ἰσχυρῷ ἄνωθεν, τῷ δὲ ἀδυνεῖ κάτωθεν.

ΘΕρμὸς ἀεὶ ῥέων ἢ τοι ψυχρὸς πολὺς ἱδρώς,
Σημαίνει ὅτι δεῖ ὑγρὰ πολλὰ ἀπάγειν,
Ἰσχυροῖσιν ἄνωθε, καὶ ἀδυνέεσσι κάτωθεν.

Sudor

SUdor multus calidus frigidúsve perpetuò fluens, humiditatem in robusto quidem superné, in imbecillo verò infernè vacuandam esse demonstrat.

MUltus seu sudor calidus seu frigidus adsit,
Si modò perpetui fluminis instar eat:
Invalido & valido, peccans purgetur utrique,
Illi infrá, suprà huic, humiditatis onus.

ΑΦΟΡ. ξβ'. Aphor. 62.

Ἢν τις τῷ πυρέσσοντι τροφὴν διδῷ· τῷ μὲν ὑγιαίνοντι ἰσχύς, τῷ δὲ κάμνοντι νόσος.

Ἢν δ διδῶσι τροφήν τις τοῖς πυρετῳνόντεσσι· Τῷ ὑγιεῖ ἰσχύς, τῷ πονέοντι νόσος.

SI quis febricitanti cibum dederit [quem sano exhibet:] valenti robur, ægrotanti morbus fit.

HÆc eadem vires addunt alimenta valenti,
Febre laboranti quæ data sæpe nocent.

ΑΦΟΡ.

ΑΦΟΡ. ξγ'. Aphor. 63.

ΤΑ' διὰ τῆς κύστιος διαχωρέοντα ὁρᾶν δεῖ, εἰ ὅια τοῖσιν ὑγιαίνουσιν ὑποχωρέεται. Τὰ ἥκιστα μὲν ὅμοια τυτέοισι, ξαῦτα νοσωδέστερα· τὰ δὲ ὅμοια τοῖσιν ὑγιαίνουσιν, ἥκιστα νοσηρά.

ΤΗ̃ς διὰ κύστιος ἕρσα τὰ μὲν διαχωρείσθαι
Δεῖ ἰητρὸν ὁρᾶν, εἰ ὑποχωρέεται
Ὅια χρή· ὅις ἂν γὰρ ὅμοῖα τοῖς ὑγιεινῶν,
Ἐσθ' ὑγιειά· τὰ μὴ, ἔστι νοσηρότερα.

QUæ per vesicam meant spectare oportet, an talia sint qualia secundâ valetudine subeunt: Nam quæ his minimè sunt similia, insalubriora; quæ verò sanis similiora, minimè insalubria.

URinæ quales abeant spectemus oportet,
Sanorum similes, dissimilésve magis:
Nam, si dissimiles, dubitatæ signa salutis;
Si similes, certæ signa salutis erunt.

ΑΦΟΡ.

ΑΦΟΡ. ξδ'. Aphor. 64.

ΚΑὶ ὅσοι τὰ ὑποχωρήματα, ἢν ἐάσῃς σῆναι, καὶ μὴ κινήσῃς, ὑφίσταται διονεὶ ξύσματα, καὶ ἢν ὀλίγα ᾖ, ὀλίγη ἡ νοῦσος γίγνηται, ἢν δὲ πολλά, πολλὴ· τοιούτοισι συμφέρει ὑποκαθῆραι τὴν κοιλίην· ἢν δὲ μὴ καθαρίῃ ποιήσας διὰ λῶς τὰ ῥοφήματα, ὁκόσῳ ἂν πλείω διὰ λῶς, μᾶλλον βλάψεις.

Χ'ΟΙσι δ' ὑποχωρήματά τοι, ἢν σῆναι ἐάσῃς,
Καὶ μὴ κινήσῃς αὐτά, σέσηνεν ὑπ' ἄλφι
Οἷα ἰδ' ἔοικε, ὁκοῖα ξύσματα, κ' ἢν ὀλίγ' ᾖσι
Πολλά, νόσος πολλή· ἢν δ' ὀλίγ', αὖ ὀλίγη·
Τοῖσι καθῆραι ὑπαὶ τὴν γαστέρα σύμφορόν ἐστιν.
Ἢν μὴ πτίσας γαστέρα πρῶτα καθαρῇς
Τοῖσι ῥοφήματα διὰ λῶς, βλάψεις μέν· κ' ὁκόσῳ ἂν
Πλείω διὰ λῶς, πέλεται μᾶλλον ἔτι βλαβερόν.

ET quibus hypochoremata, si residere permiseris, nec moveris, ubsident velut strigmenta; quæ si pauca sint, paruus morbus est; si verò multa, magnus: his alvum infernè purga-

purgare conducit. Alioqui si non re purgatâ alvo sorbitiones exhibueris quanto plures dederis, tanto magì offenderis.

SI quando strigmenta velut subsidere cernas,
Quæ secesserunt si residere sinas:
Paucula si fuerint, parvus (mihi crede) futurus;
Et magnus morbus, plurima si fuerint.
Quid dubitas,& tuta times? Data tempore prosunt
Pharmaca: Ni dederis, ipsa alimenta nocent.
Ipsa alimenta nocent: Nam quo plus addis acervo
Et stomacho impuro, læditur indè magis.

ΑΦΟΡ. ξέ. Aphor. 65.

ΑΙ ἀποχρέμψιες αἱ ἐν τοῖσι πυρε τοῖσι τοῖσι μὴ λείπωσιν αἱ πε λιδναί, ἢ αἱματώδεες, ἢ χολώ δεες, ἢ δυσώδεες, πᾶσαι κακαί· ἀποχωρέω σαι δὲ καλῶς, ἀγαθαί. Καὶ καλὰ ποιεῖν ἢ κύσιν, ἢ ὅκῃ ἂν τι ἀποχωρέοντ ς ἢ μ κεκαθαρμένον, κακόν.

ΑΙ ἀποχρέμψιες ἐν πυρετοῖς διὰ μὴ λείπουσι
Πᾶσαι ἔασι κακαί, αἳ τε μολιβδόχροαι,

A

Αι τε δυσώδεες, αἵ τε χολώδεες, αἱματόεσαί τ'·
Ἀλλ' ἀποχωρέισ', εἴγε καλῶς, ἀγαθαί.
Ἐσι κακόν, καλὰ χαρέα, ἢ κύστιν, ἢ ὅκι ἂν
Στῇ τι ἀπαχωρέον, μηδὲ καθαρθὲν ᾖ.

EXcreationes in febribus non intermittentibus lividæ, cruentæ, biliosæ, fœtidæ, omnes malæ: commodè tamen si prodeant, bonæ. Per alvum etiam & vesicam, & quacunque corporis parte si prodeat aliquid, si non purgatum restiterit, malum.

SEu livor fuerit, seu plurima bilis imago,
Seu cruor in sputis, sive malignus odor;
Continua cum febre intentant omnia mortem:
Qualia secedant si bene, signa bona.
Si non purgatum quid stet, quod oportet abire,
Pérve alvum, aut renes, aut aliunde, malum.

Ἀφορ. ξς'. Aphor. 66.

Τὰ σώματα χρὴ, ὅκως τις βέλτιστα καθαίρειν, εὔροα ποιέειν. Καὶ ἢν ἄνω μὲν βέλτιστα εὔροα ποιέειν, τῆσαι ἐω κοιλίῃ· ἢν δὲ κάτω, ὑγρῆναι.

Ἐυεσία

Ἔυρροα χρὴ ποιέειν τὰ σώματα, ἢν ἐθέλῃ τις
Ταῦτα καθαιρέεσθαι, ἤντ' ἄνω, ἤντε κάτω·
Κ' ἔυρροα ἦν ἐθέλῃ μὲ ἄνω, τίω λαστέρα σῆσαι,
Ὑγρῶσαι δέ, κάτω ἔυρροα ἦν ἐθέλῃ.

COrpora cùm quis purgare voluerit, meabilia illa reddat oportet & si quidem suprà velit, alvus sistenda; si vero infrá, humectanda.

FLuxile reddendum corpus, cùm sit vacuandum;
Sive velis infrá, seu vacuare suprá:
Infrà si cupias, alvus venit antè riganda;
Et sistenda, suprà fluxile si cupias.

ΑΦΟΡ. ξζ'. Aphor. 67.

Ὕπνος, ἀγρυπνίη, ἀμφότερα μᾶλλο
τῦ μετρίου γιγνόμενα, νοῦσος.

Ὕπνος γὰρ μέτρον, καὶ ἀγρυπνίη, νόσος ἐστί.

SOmnus & vigiliæ, utraque si præter modum fuerint, morbus.

ET dormire nimis, nimis & vigilare, nocebit.

ΑΦΟΡ

Ἀφορ. ξή. Aphor. 68.

Ἐν τοῖσι μὴ λαλείπουσι πυρετοῖσιν, ἢν τὰ μὲν ἔξω ψυχρὰ ᾖ, τὰ δὲ ἔσω καίηται, καὶ δίψα ἔχῃ, θανάσιμον.

Ἐν πυρετοῖς διὰ μὴ λείποσ', ἢν ψυχρὰ τὰ ἔξω, Θερμὰ τὰ δ' εἴσω ᾖ, δίψα ἔχῃ τ', ἀγαθόν.

IN febribus non intermittentibus, si externa frigeant, interna verò urantur, & sitis detineat, lethale.

EXtrà frigus iners, necnon calor igneus intus, Cúmque siti febres continuæ, interimunt.

Ἀφορ. ξθ'. Aphor. 69.

Ἐν μὴ λαλείπουσι πυρετῷ, ἢν χεῖλος, ἢ ὀφρύς, ἢ ὀφθαλμός, ἢ ῥὶς λαγαρὴ γένηται, ἢ μὴ βλέπῃ, ἢ μὴ ἀκούῃ ἤδη ἀθενὴς ἐών· ὅ, τι ἂν ἢ τουτέων τῶν σημείων, θανάσιμον.

Ἐν

Ἐν πυρετῷ διὰ μὴ λέπτυντ', ἢν χεῖλος, ἢ ὀφρύς,
Ἢ ὀφθαλμός, ἢ ἥ ῥὶς στραφέησι διά,
Ἢ τοι μὴ βλέπῃ, ἢ μὴ ἀκούῃ, ἀσθενέῃ δέ·
Τῶνδ' ὅ, τι ἂν γένηται, ἐν τοῖσδε θάνατος.

IN febre non intermittente, si labrum, aut supercilium, aut oculus, aut nasus pervertatur; si neque videat, neque audiat, & jam debilis sit: horum quicquid acciderit, lethale.

IN febre continua, labrum, nasúsve, oculúsve
Si pervertatur, sive supercilium,
Nec videat quicquam, néve audiat, invalidus jam:
Quicquid sit; Mortis parva futura mora est.

Ἀφορ. ὁ. Aphor. 70.

Ἐπὶ λευκῷ φλέγματι ὕδρωψ ἐπιγίγνεται.

Πολλάκις φλέγματι ἐπὶ λευκῷ ἐπιγίγνεται ὕδρωψ.

LEucophlegmatiæ hydrops supervenit.

LEucophlegmatiæ plerunque supervenit hydrops.

Ἀφορ.

Ἀφορ. οά. Aphor. 71.

Ἐπὶ διαῤῥοίῃ, δυσεντερίη.

Ἡ δὲ δυσεντερίη ἐπὶ τῇσι διαῤῥοίῃσιν.

A Diarrhœa, dysenteria.

SÆpe diarrhœámque dysenteria occupat urgens.

Ἀφορ. οβ'. Aphor. 72.

Ἐπὶ δυσεντερίῃ λειεντερίη ἐπιγίγνεται.

Καὶ λειεντερίη ἐπὶ τῇσι δυσεντερίῃσι.

LIenteria ſupervenit dyſenteriæ.

PRæſ; dyſenteriam lienteria urget euntem.

Ἀφορ. ογ'. Aphor. 73.

Ἐπὶ σφακελισμῷ, ἀπόστασις ὀστέου.

Καὶ ἐπὶ τῷ σφακελισμῷ ἀπόστασις ὀστέου.

A Sphaceliſmo, oſſis abſceſſus.

A Tergo inſequitur ſphaceliſmum & apoſtaſis oſſis.

Ἀφορ. οδ'. Aphor. 74.

Ἐπὶ αἵματος ἐμέτῳ, φθόη ἢ πύου κάθαρσις ἄνω· ἢ ἐπὶ τῇ φθόῃ, ῥεῦμα ἐκ τῆς κεφαλῆς· ἐπὶ τῷ ῥεύματι, διαῤῥοίη· ἐπὶ τῇ διαῤῥοίῃ, ἕξις τῆς ἄνω καθάρσιος· ἐπὶ τῇ ἕξει, θάνατος.

Ἡ δὲ φθόη, ἐμέτῳ ἔπ αἵματος, ἥ τε κάθαρσις
Τοῖο πύοιο ἄνω· τῇ δὲ φθόῃσιν ἔπι,
Ῥεῦμ' ἐκ τῆς κεφαλῆς· ἐπὶ τῇ δὲ, διαῤῥοίηφι·
Τῇ δὲ πύοιο ἕξις· τῇ ἢ ἕξει, θάνατος.

A Sanguinis vomitione, tabes & puris ſupernè purgatio; à tabe, fluxio de capite; à defluxu, diarrhœa; à diarrhœa, interceptio expectorati; ab interceptione, mors.

Sangui-

SAnguinis à vomitu, cum tabe ejectio puris;
A tabe, inque ruens fluxio de capite;
Indè diarrhœa; atque exinde retentio puris;
Non datur ulterior transitus: Ultima, mors.

Ἀφορ. οέ. Aphor. 75.

Ὁκοῖα ἢ ὑπὸ τοῖσι καλὰ τιὼ κύστιν, ἢ ὑπὸ τοῖσι καλὰ τιὼ κοιλίην ἐκκωχρήμασι, ἢ ὑπὸ τοῖσι κατὰ τὰς σάρκας, ἢ ἤν πῃ ἄλλῃ τῆς φύσιος ἐκβαίνῃ τὸ σῶμα, ἢν ὀλίγον, ὀλίγη ἡ νοῦσος γίγνεται· ἢν δὲ πολύ, πολλή· ἢν πάνυ πολλή, [τὸ κατὰ φύσιν ἢ μετάβασις γένηται,] θανάσιμον τοιοῦτον.

Ἐν τοῖσιν κατὰ τιὼ κοιλίην, καὶ κατὰ κύστιν,
Καὶ κατὰ τὰς σάρκας χωρέῃ ὁκοῖ' ἂν ὕπο,
Καὶ ἤν πῃ ἄλλῃ φύσιος σῶμ' ἐκβαίνησιν,
Ἰητρῶν πυῦδας δεῖ καλαμανθανέμεν.
Γίγνεται, ἢν ὀλίγον, ὀλίγη νόσος· ἢν πολύ, πολλή·
Ἢν πάνυ τοι πολλή, ἡ νόσος ἁλομένη.

QUalia sint quæ per urinas ac alvum subeunt, & quæ per carnes abeunt, & si quâ aliâ corpus à natura

recedat, ſpectare oportet: Nam ſi parúm, parvus morbus eſt; ſi multúm, magnus: ſi valdè multúm, jam tale fuerit pernicioſum.

URinæ, ſedes; ſudores inſpice quales;
Quantum & naturæ quidque modum ſuperet:
Sive parúm, parvum eſt; ſeu multúm, non niſi magnú;
Multò autem ſi plús, exitiale malum.

FINIS.

ΕΥΧΑΙ.

Ἰητροῖς ἀγαθοῖς ὑγιαίνειν, καὶ ὑγιάζειν,
Πρῶτα μενοῦν αὐτές, εἶτα ᾧ καὶ ἑτέρῳ.

Χαίρειν κ' εὐ πράξειν τοῖς σώμασ' ἔχοσ' ὑγιεινῶς,
Καὶ ὑγιαίνειν τοῖς σώμασ' ἔχοσι κακῶς.

Εὔχομαι αὐτὸς ἐμοὶ εὖ θ' ἕρδειν, εὐτυχέειν τε,
Καὶ τὰ δίκαια νέμειν, καὶ τὰ δίκαια φέρειν.

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ.

Παμβασιλῆϊ κλέος κρατερῷ τ' ἀγαθῷ τε σοφῷ τε,
Τῷ μόνῳ ἰητρῷ ἀθανάτῳ τε θεῷ.

EPIGRAMMATA
Regiorum Medicinæ Professorum,
Cantabrigiensis atque *Oxoniensis*,

Præsidentis
Et Sociorum Collegii celeberrimi
Medicorum Londinensium,

Aliorúmque Doctorum juxtà atque doctissimorum virorum utriusq; Academiæ.

In RADULPHI WINTERTONI
Metaphrasin nuper editam.

CLAUDIAN.

Gaudet enim virtus testes sibi jungere Musas:
Carmen amat, quisquis carmine digna gerit.

Quibus accedunt

EPIGRAMMATA
Therapeutica ejusdem,
Ad malevolorum lectorum ægritudines.

CANTABRIGIÆ
Excudebant THOMAS BUCK &
ROGERUS DANIEL.
MDCXXXIII.

AD

RADULPHUM WINTERTONUM,

Collegii Regalis Cantabrigiensis Socium, Medicinæ Licentiatum.

NOn *Toga*, *Pileolúsve*, nec *Oscula*, *Dactyliúsve*,
Verè *Doctorem* néve *Cathedra* facit:
Doctoris quamvis hæc sint *insignia* facti.
His sine, *Doctorem* te facit iste *Liber*.

In Hippocratis Aphorismos.

Audiit à Græcis, urbs, *Hellados Hellas*, Athenæ:
Audiit *Hippocrates*, hic liber, *Hippocratis*.

JOANNES COLLINS, *Cantabrigiensis, Collegii Divi Joannis quondam Socius, Medicinæ Doctor, & Professor Regius.*

Ad eundem.

TE *Medicum*, *Doctum*, *Græcúmque*, hæc versio monstrat:
Hippocratem callens, hæc tria certus habes.
Et, tantas dum fundis opes, Benefactor haberis,
Hippocratem illustrans: Publicus ille Pater.

Tu meritò *Phœbi* dicaris *filius* almi,
Phœbi *artem medicam* qui sapis atque *lyram*.

THOMAS CLAYTON, *Oxonienſis, Coll. Pembr. Magiſter, Medicinæ Doctor, & Profeſſor Regius.*

ARdua ſuccinctè pandis * *Theoremata*, metris:
Laudibus Hippocratis laus tua juncta manet.

* *Synecphoneſis.*

JOANNES ARGENT, *Cantabrigienſis, Petrenſis, Medicinæ Doctor, & Coll. Med. Lond. Præſidens.*

AUt *prodeſſe volunt, aut delectare, Poëtæ:*
Et *juvat* & *prodeſt* docta Camœna tua.
Sic tua *metra* ſonant, *numeris* ſic perficis *Artem*,
Ut, quæ *longa* fuit, ſit *brevis* arte tua.

MATTHÆUS LISTER, *Oxonienſis, Regiarum Majeſtatum Medicus Ordinarius, Medicinæ Doctor, & Coll. Med. Lond. Socius.*

Ὅτις τέχνην μέγας ὢν, καὶ ἀμύμων πάντ', Ἀφορισμὸς
Ἱπποκράτης πεζῷ πρῶτον ἔχαψε λόγῳ·
Οὐιντερτῶνε, βραχέως μέτροισιν ἀείδεις,
Προσκλήσας Μεσῶν Πιερίηθεν ἔπη·

Ἔργου

Ἔργον μνημοσύνῃ χαρίεν, καὶ χρηστὸν ἀνηρ οἷς
Τέκνα ἐυδόκιμος καὶ πολύαυτος ἔσῃ.

PHILEMON HOLLAND, *Cantabrig. Coll. Trin. quondam Socius, Medicinæ Doctor.*

WIntertone, datas epulas gustamus. At audi;
Parcus es: haud satis est mensula; pone novas.

Altera pars mundi *prosam* cupit, altera *versum:*
Hic quod utramque aurem mulceat autor habet.

EDVARDUS LAPWORTH, *Oxon. è Coll. Magd. Medicinæ Doctor.*

EST *brevis* Hippocrates: *Breviorem* carmine reddis,
Perspicuumque simul. *Laureæ* jure tua est.

GUILIELMUS CLEMENT, *Cantabr. è Coll. Trin. Medicinæ Doctor, & Coll. Med. Lond. Socius.*

Ad R.W. *Censura operis.*

NEc tibi quòd Graij, nec quòd sis carminis hujus
Autor, (& ambiguum est laude hac sis major an illa)
Sit tanti, ut non sit pluris servâsse *Magistro*
Incolumes sensus; & quanquam lege solutum

Non tentâsse vias, alióve in tramite currus
Deflexisse tuos, quàm quà vetus orbita ducit.
Hácque fide, & cura hac, hac relligione juvandi,
Wintertone, places; meritus vel judice Coo
Hoc soli licuisse tibi, Præcepta medendi
In numeros aptâsse, & ad artis signa severæ
Difficiles Musas raptúmque Helicona vocâsse.
Ergò pari posthac studio tua scripta legentur:
Nec quæret quo dante sitim sedavit eodem
Fonte bibens, & cui res, non persona, probatur.
Hactenus ornatu exiguo, tantúmque virili,
Despexit *Medicina* chorum, responsáque vatis
Prosa dedit, nullóque incessit *Litera* fastu:
Et tamen hos olim mirata est Græcia cultus.
Nunc dulces moduli, lentóque in dogmate lusus,
Et lepor, & volucri salientes pectine chordæ
Restituent lassum, aut pleno fastidia solvent
Lectori; atque humiles attollet tibia cantus.
Interea dum non sublato pondere rerum
Verba novas, vatémque alio deducis amictu,
Nec tumet aggestis, nec hiat sententia demptis
Luminibus. FRUERE hac qua vincis laude, Tulisti
Hoc pretium curæ, tua scripta ut vindicet omnis
Posteritas; cui siquid certum spondeat unus,
GRATA erit ab quacunque venit facundia lima.

SIMEON FOX, *Cantabrigiensis, Coll. Regal. quondam Socius, Medicinæ Doctor, & Coll. Med. Lond. Socius.*

Ad eundem.

VErsibus Hippocratem? Phœbum bene jungis
Pæonias artes Aoniásq; colens. (utrumque,

Hippocratem exponis versu *longóque brevíque*:
Scilicet *Ars longa est, Vita* sed ipsa *brevis*.

De patria litem doctè componis Homeri:
Falluntur reliqui; *Coüs*, Homerus erat.

RICHARDUS ANDREWES, *Oxon. Joannensis, Medicinæ Doctor, & Coll. Med. Lond. Socius.*

Wintertone, Tuos laudóque probóque labores:
Si, *Mome*, invideas, Invidia pereas.

JOANNES FURTHO, *Cantabr. Coll. Trin. quondam Socius, Med. Doctor Anno* 1606.

MActe, inter Medicos sis *Wintertone*; parando
Cortinam Phœbo, plenus es ipse Deo.

JOANNES BAINBRIDGE, *Oxon. Mertonensis, Med. Doctor, & Astronom. Professor.*

Ἱπποκράτης ἐξ Ἱπποκράτους, σοφὸς ὅτι σοὶ ὄφις
Ἐκ τέφρας Βίον ὁτὶ Φοῖβος ἔδωκε πατήρ·
Ἱπποκράτει νεκρῷ ὦ βίον σύ, ἰητὸς ἰητῷ.
Ὁ φθίτεσιν ὦ νέπυς νῦν πόδας ἄλλεται ἔχων.

THOMAS CAUDREY, *Cantabr. è Coll. Christ. Medicinæ Doctor* 1611.

QUem nil majestas artis, nihil allicit ordo,
Ut legat Hippocratem; quem nil prudentia, rerum
Pondus, consilium, morbum mortémque retardans
Nil *Medicina* movet, Tua Græca poëmata saltem
Wintertone, trahant. CUM carmine nausea rara est.
Utilis Hippocrates, sed non sine carmine *Dulcis*:
Posthac *Hippocratis* qui volvit *opuscula*, dicat
Wintertoni opera hæc, quòd miscuit *Utile Dulci*.
Hippocratis nomen, manes, cinis, urna, libelli,
Et medici voce una agimus pro carmine grates.

EDMUNDUS WILSON, *Cantabr. Coll. Regal. quondam Socius, Med. Doctor 1613. & Coll. Med. Lond. Socius.*

ÆSopum Sapiens divino *carmine* Musis,
Hippocratem jungis tu *numeris* que tuis.
Phryx erat ut *numeris* clarus, sic *carmine* major:
Major erit *numeris Hippocrate*sque tuis.

OTTUELLUS MEVERELL, *Cantabr. è Coll. Christ. Medicinæ Doctor 1616. & Coll. Med. Lond. Socius.*

ARs *longa* est; fecêre *brevem* tua carmina: *Vita*
Sed *brevis* est; *Longam* reddet Apollo tuus.

THOMAS CADEMAN, *Cantabr. è Coll. Trin. Medic. Doctor, & Reginæ Med. Particularis.*

Hippocra-

HIppocrates olim *Medicus*, nunc jure *Poëta* est:
Nam *Metrico* & *Medico* est unus Apollo pater.
Ars *Metrica* Ars *Medica* est: Præstat nos utraq; sanos;
Corporis hæc, *Animi* sed medicina Metrum:
Dúmque alii *Hippocratis* veteri sanantur ab Arte,
Ipse fit Arte nova sanior *Hippocrates*.

RICHARDUS SPICER, *Oxon. Med. Doctor, & Coll. Med. Lond. Socius.*

DElius indulget vati, calamúmque labantem (*næ.*
Sustinet *Hippocratis genius*, plaudúntq; *Camæ-*
Jam *coï* si fortè senis quis dicta recensèt,
Sic canit Hippocrates, dicet; referéntque nepotes.

FRANCISCUS PRUJEAN, *Cantabr. Caio-Gunv. Med. Doctor 1625. & Coll. Med. Lond. Socius.*

SUavia dum reddis *Medici** Theôremata *magni*,
Dum versu renovas tempora prisca senis;
Nec *nova*, nec *diversa* doces præcepta medendi:
Aut *idem*, aut verè es *filius* Hippocratis.

* *Synecphonesis.*

DANIEL OXENBRIDGE, *Oxon. ex Æd. Chr. Med. Doctor & Coll. Med. Lond. Socius.*

QUas grates, *Radulphe*, tibi culta Anglia solvet,
Per te quòd spiret maximus *Hippocrates*!
Edictis veterum lucem attulit ille: Sed illi
Et decus & vitam reddis ab ingenio.

Ionio

Ionio contenta sono scita illa jacebant:
Illis concinnos reddis ab arte pedes;
Aures ut feriant Graio transmissa lepore
Gratiis, & subeant promptiùs illa animum.
Grata igitur recolent tua carmina mente nepotes,
Arti qui præbes lumen Apollineæ.

ALEXANDER REID, *Oxon. Mertonensis, Med. Doctor, & Coll. Med. Lond. Socius.*

OMne tulit punctum, qui miscuit Utile Dulci:
Primitus *Hippocrates Utile* Coüs habet.
Wintertone, tibi debemus *Dulce:* Sed ultra
Quod docet Hippocrates *Utile* Coüs habes.

SAMUEL RAND, *Cantabr. & Coll. Christ. Med. Doctor, & Coll. Med. Lond. Socius.*

STringitur Hippocrate Hippocrates: Et Apollinis
Vita tibi trahitur *longa*, fit *Arsq; brevis*. (arte

JOANNES SPEED, *Oxon. Joannensis, Med. Doctor.*

QUi salebrosa priùs *Musis* & *Apolline* dextro
Dicta senis faciles compulit in numeros,
Se *Medicum* & *Vatem* præstat. Cur ergò negata
Coccina sint humeris, *laurea* temporibus?

RICHARDUS HAWLEY, *Oxon. Merton. Med. Doctor, & Coll. Med. Lond. Socius.*

Musica

MUsica qui *Medicis* misces, simul *Utile Dulci.*
Junctа juvant: Cithara curat Apollo canens.
Instar apis mel flore tuo tu quærere perge:
Carmina Musa canens mellea, dulce sonat.
Macte, & mellifluos Medicinæ fundito rivos;
Potent & Medici: Fons patet Hippocratis.

EDVARDUS -ALSTON, *Cantabr. Joann. Med. Doctor* 1626, *& Coll Med Lond. Socius.*

ARte senex medica Princeps, nullíque secundus,
Nullo delendum tempore scripsit opus.
Ille artem longam fecit sermone soluto:
Artem tu longam corripis arte tua.

ROBERTUS FRESTON, *Cantabr. è Coll. Emman. Med. Doctor* 1628.

AUsus es immensum facinus, Vincire solutis
Quæ dedit *Hippocrates* non temeranda libris:
Jámque ope, *Wintertone*, tuâ tenebrosa loquutus
Naturæ vates, non sine luce canit.

JOANNES NICOLS, *Cantabr. è Coll. Corp. Christ. Med. Doctor* 1630.

CUi non *metra* placent *Medicorum*, *ægrotet* & idem;
Et *lacrymet*, cui non *Musica metra* placent.

TIMOTH. THOROLD, *Cantabr. Reginal. Medicinæ Doctor* 1630.

Ad

Ad R. W. Παμμρεκόν.

O Carminum miram vim! Erigere qui in *pedes*
Senes est solitus, jam senior *Hippocrates*
Tandem tripudiantes erigitur in *pedes*.
O qui curâsti Medicorum vel Principem!
O qui docuisti Medicos hujus seculi
Certum ut medicaminibus suis ponant modum!
O acriores qui potus Hippocratis
Sic dulcoras placente melle pòst dato!
Macte age. Negent malevoli tibi suum PLACET:
Justior at acclamabit orbis, PERPLACET.
Macte, & quod feciſti hactenus perge facere,
Qui tibi malè volunt malefacta ut noscant sua.
Vale. Quin factus è *Medico Patiens* diu
Hoc *Cordiale* tuo ab Ailmero, oro, RECIPE.

Quid corpus sine pedibus?
Coë, Tibi *corpus* debet *Medicina* parenti:
Wintertone, Tibi debet at illa *pedes*.

SAMUEL AILMER, *Cantabr. è Coll. Jesu, Med. Doctor* 1631.

ARte senex Medica Phœbum sic *Coïs* adæquat,
Tantùm ut sit numeris carminibúsq; minor:
Illius indignans dum volvit scripta *Radulphus*,
Cogit ad invitos verba soluta modos.
Hippocrates gemina par quòd sit Apollinis arte,
Hoc *Wintertonus* par utriusque facit.

HUNTINGDONUS PLUMPTRE, *Cant. Joannensis, Med. Doctor* 1631.

Quid

QUid metuis, malesanè, truces mala nomina mor-
En! Domitor mortis jura dat *Hippocrates*; (bos?
Morborum genus omne potens lenire dolores:
Cujus ad imperium trux *Libitina* fugit.
Qui vivus potuit morbos mortémque fugare,
(*En!*) Redivivus adest, & meditatur opem.
Quæris *Apollo* novus, vel quis tibi tanta *Machaon*
Præstiterit Medicus? Quem legis, ipsus erat:
Wintertonus erat nostris celebratus Athenis,
Qui sapit *Hippocrates* quicquid & *Hellas* habet.
Eia ô *Hippocratis* solitus jactare Aphorismos,
Nunc *Wintertoni* Musa canenda tibi.

SAMUEL ABBOT, *Cantabr. ex Aul. Cath. Med. Doctor.*

HIppocratis sermoni nil nisi *carmina* desunt.
Quàm bene tu *numeras* debita & Hippocratis!

GUILIELMUS GODDARD, *Medicinæ Doctor.*

H*Ippocratem* magni modulantem carmen *Homeri*
Cernere quisquis amat, consulat istud opus.

GUILIELMUS PRUJEAN, *Cant. Caio-Gunv. Medicinæ Doctor.*

Ad

Ad Chariſſimum meum

RADULPHUM WINTERTONUM, *Collegii Regalis Cantabrigienſis Socium, & juxta Statuta ibidem Profeſſioni Medicinæ deſignatum,*

Jam olim ſummo Academicorum cum conſenſu ad exercendam utramque Medicinam licentiatum.

DE malè promeritis bene tè meruiſſe libello,
Veræ præclarum relligionis opus.
Qui tibi *civilem* conantur tollere vitam,
His *naturalem* tu renovare ſtudes.
Macte, * RADULPHE, tui virtute agnominis; hoc eſt,
Conſilio meritos immeritóſque *juva*.
Néve *Theonini* timeas à vulnere dentis,
Dum tua judicium ſanius acta probat.

* Radulphus, *Anglorum antiquâ Dialecto eſt* Conſilio juvans.

GUILIELMUS *de* INSULA, *ſive* L'ISLE, *Cantabrigienſis, Regal. Art. Magiſter An. Dom.* 1592, *Pro corpore Domini Regis Armiger.*

Ad eundem.

CArminibus *Medea* potens herbiſque, juventam
Dicitur *Æmonio* reſtituiſſe *ſeni*:
Túque tuo *Hippocrati*, meliore ſed arte, juventam,
Wintertone herbis carminibúſque potens.

Herbis

Herbis illa *potens*, sed & *impia*, carminibúsque:
Aut *pia* si conjux, at *scelerata* parens.
Túque *potens* herbis, sed Phœbi, carminibúsque:
Ut *medicus* doctus, sic quoque *vir* bonus es.

Ad Lectorem, de eodem.

OMne tulit *punctum*, sed ROMÆ (ut Horatius inquit)
Utile qui Dulci miscuit arte sua.
Utile qui *Dulci*, *Dulci* qui miscet *Honestum*,
Non CANTABRIGIÆ hic omnia puncta feret?

EDVARDUS BENLOWES, *Cantabr. Joanneusis, Armiger.*

Ad R. W. *de Metaphrasi metrica.*

CArminibus edere dum doces Hippocratem
Oracula sua veriora Delphicis,
Ac digniora *Tripode* quem Coï sui
Cepere: Et ipse dignus es *Lyrâ* Apollinis.

RICHARDUS STERNE, *Cantabr. Coll. Corp. Christi Socius, Sacræ Theol. Baccalaureus* 1625.

Ἄλγεα λυγρὰ δεμᾷ, καὶ δεινὰ νοσήματ' ἀοιδή·
Εἰ γε τὸ ἔμπροσθεν δεινότερον κρατέει.

JO. OLIVER, *Oxon. Coll. Magd. Socius, Sacræ Theol. Baccalaureus.*

Εἰς

Εις τὸν βίβλον.

Ἀρμονικῶ τοῦτον τις ἰατρὸς βίβλον ἀναγνὸς
Ἐξαρνήσοιτ' ἂν νέσον ἰᾶσθ ἐπης;

Πρὸς τὸν βίβλον.

Ὅτῳ ἄμεμπτος ἔσει, διαφεύγεις Μώμε ὀδόντας,
Οὐ φθόνον· ὃ φθονέει, ὅτῳ ἄμεμπτος ἔσει.

Πρὸς τὸν Μῶμον.

Τέχνην τὲ ζῶν φαίνει, ἓν ἔξειν σώματα ποιεῖ
Ἡ βίβλος. Ἀντιμάχῃς; Ἄξιος εἶ νοσέειν.

THOMAS BOSWEL *Cantabr. Aul. Pembr. Socius, A.M.* 1613.

Hippocrati meritos det *Justinianus* honores:
Dignior iste *liber*, quàm fuit *ipse*, premi.

JOSEPHUS THURSTON, *Cantabr. C.D.J. Socius, S.T.B.* 1627.

Hippocrates artem Medicinæ *idiomate* Græco
Descripsit primus; sed sine lege *metri*:
Gratum opus hoc Medicis. Tu primus *carmine* Græco
Metiris: Quanto gratius istud opus!

EDVARDUS HANBURIE, *Cantabr. Sidneian. Armiger*, JOANNIS HANBURIE, *Northamptonienſis, Equitis Aurati filius unicus.*

Ad

Ad R. W. *de 7. libris Græco carmine donatis.*

Hic *Chius ad Coïm* est: Aphorismos corpore justo
Cum *cane* quando Chio *senio* Coüs habet.
Túque senis *Coï* numeris dum oracula reddis,
Aonio Phœbo *Pierióque* litas.

THOMAS FARNABIE, *Oxonienſis.*

Ad eundem.

NOn hîc Hippocrates (meritò mirabere) moles
Major; nec pondus, quàm fuit anté, minus.
Aurum erat, & nunc est. Aſt auro accepta rependens
Auro, quid præſtas? Plus valet, arte tua.

GUILIELMUS MOORE, *Cantabr. Coll. G. & C. Socius. Art. Mr.* 1613.

Ad eundem.

UTile *Jucundo* Medicúſque Poëtáque miſces:
Miſce & *Honeſtum* ana. Quàm est hæc pretioſa doſis!

ROBERTUS GELL, *Cantabr. C. C. Socius. S. T. B.* 1628.

Πᾶσὶς ποίησι ἰατρικῆς κρείσσων νόσος·
Τῇδ' ἐ μάχεσθ' οἷος ἐδ' Ἱπποκράτης.

JO. EARLS, *Oxon. Coll. Mert. Socius.*

Ad Lectorem.

HIppocrates ægros, defunctos suscitat *Orpheus*:
Non *Sosander* erit quisquis utrumque facit?

JOANNES JOHNSON, *Cantabr.*
A. P. Socius, Art. Mr. 1615.

Ad Medico-Poëtam.

QUam tibi non poterat *Medicinæ* reddere *laurum*
Antistes, dabit hanc vel *Medicina* tibi.
Illam *tu* exornas *hedera*; *Te* que *illa* creare
Si non *Doctorem* sit potis, at *Medicum*.

GUALTERUS FOSTER, *Cantabr.*
C. E. Socius, S. T. B. 1628.

ARs *longa* est: At tu numeris feliciter *artem*
Sic (*Licet*) autorem (*Macte*) refelle tuum.

THOMAS COOKE, *Oxon.*
C. Æn. Socius, Art. Mr.

DUm facilem Hippocratem reddis suavémque legenti,
Debet quàm *Medicus* plus *Medicina* tibi.
Gratum opus *Ægrotis*, *Medicis* θανατηφόρον *Ægen*
Vix erit; aut *Medicus* quilibet, ipse sibi.

MICHAEL HONYWOOD, *Cantabr.*
C. C. Socius, Art. Mr. 1618.

Hippocra-

HIppocrates *oculum* tibi commodat arte medendi:
Nónne *pedes* æquum mutuet ille tuos?
Tu prudens *oculo* tibi prospicis atque saluti;
Incedit *pedibus* gratior ille tuis.

RICHARDUS CLERK, *Cantabr.*
C. E. Socius, S. T. B. 1631.

Πρὸς τὸν τυχόντα.

Ἔσθ' ὁ βίος βραχύς, ἡ τέχνη μακρή· Εὖ ἄρα τούτῳ
Ὧδε μακροῖς ἕπεσιν χὠ βραχέσσι μάθοις.

Πρὸς τὸν ἰητρόν.

Τοὔνδε, ἰητρὲ, μάθοις· Ἀφορισμὸς γὰρ ἀπὸ μνήμης·
Τοῦτο τάχ' ἂν ἔχοις, εἰ ἄρα μέτρον ἔχεις.

Πρὸς τὸν μεταφράστην.

Ἰητροὶ σὸν ἀεὶ πόνον αἰνέσσουσι, λίην τε
Μεσσοπίλης τέρψει σοὺ τὸ τερπνὸν ἔπος.
Ζῆς ἓν εἰς αἰῶνα· Θυιντερτῶνες, μένησιν
Ἣν τέχνη Ἱπποκράτες, Μῶσα τὶ εἰ δυνάσαι.

EDUARDUS SILVESTER, *Oxon.*
è Coll. Bal. Art. Magister.

Πρὸς τὸν τυχόντα.

Σ' ἰητροὶ φιλέουσι, μέτρον τε σοφίης
Ἔναρε μύσησιν. Ἣν δὲ μέτρον ἔχεις.

GUILIELMUS BLANKS, *Cantabr.*
C. G. & C. Socius, Art. Mr. 1618.

FIt *Medicus* Vates, utriusque ad *Apollinis* artem *Hippocrates* jam, quod *dixerat* antè, *canit.*

THOMAS ANSCELL, *Cantabr. C. Jes. Socius. S. T. B.* 1631.

Δεινὸν γέρων ὢν μανθάνεις, Ἱπποκράτες;
Εὖγ'. Οὐκ ὀνειδος· Τοῦτ' ἔπαιρε Σωκράτης.

THOMAS MASTER, *Oxon. Nov. Coll. Socius, Art. Magister.*

PHarmaca qui *verbis* Medicus dabat antè *solutis*,
Nunc eadem *stricto* dat numerata *pede*.
Quis novus accessit *vates*? quis dexter *Apollo*
Incubuit scriptis, *Coë* perite, tuis?
Has *pedibus* mandas tu, *Wintertone*, medelas,
Ut noscant alii quæ tua cura *pedum*.
At certè autoris dum *carmine* scripta repandis,
Qui fuit *Hippocrates*, * Ἱπποκράπσος erit.

* Suidas *commemorat quinque ejusdem nominis, artis, & familiæ.*

THOMAS LOVERING, *Cantabr. Pembrochianus, Art. Mr.* 1619.

Οὗτος ὁς Ἱπποκράτες ἱερὸν νόον ἔμμελέα φράζει,
Ὡς φύσεως φράζει τὸν νόον Ἱπποκράτης.

HERBERTUS THORNDICK, *Cantabr. C. T. Socius, Art. Magister* 1620.

Ἰατρὸ-

Ἀχρόκαυτα φαρμάκων τ' ἐπῶν τ' ἄναξ,
Οἷον τόδ' Εἰαρ κέκματος ψιθυρίσμου.
Πειθώ γε λόγιον ὠφελεῖς εἰ χρὴ φρίν·
Πρόσπτευ ἔνθυς Μοῦσα χρησμῳδὸν σέβας.

HENRICUS JACOBIUS, *Oxon.*
Mertonensis.

NOscas, *Phœbe*, tuum; *Medicum* decet esse *Poëtam*:
Nam *sacer* hos *nexus*, nec violandus, habet.

LUCAS SKIPPON, *Cantabr.*
D. P. Socius. Art. Mr. 1621.

Ἱπποκράτης δύσας, κ' ἄνδρας λύσας ὀδυνέων,
Ἀμφοτέρῳ Φοίβῳ κλεῖδας ἔχειν δοκέεις.

JOANNES ALSOP, *Cantabr.*
C. C. Socius, Art. Mr. 1624.

IN *numeris* vires renuit Medicina latere.
Ut *neget* hoc ætas pristina, nostra *probat*.

GUILIELMUS BARKER, *Oxon.*
Nov. Coll. Socius. Art. Mr.

NOn opus ut tingant sua pharmaca *melle*, medentes
Ipsa fit in numeris *mel* Medicina tuis. (tes:

FRANCISCUS GLISSON, *Cantabr. C. G. & C. Socius, Art. Mr. 1624. Medicinæ Licentiatus.*

QUi negat, insanit, data *carmina* posse mederi:
Hæc legat insanus *carmina*, sanus erit.

BARNABAS OLEY, *Cantabr. A. Clar. Socius, Art. Mr. 1625.*

PRincipium Hippocratis spirat tua tota Poësis:
Atq; est *Hexametrum*, vitáque *Pentametrum*.

JO. CARTER, *Oxon. Art. Mr. & Med. Bacc. ex Aul. Magd.*

Γίνεσθ' ὦ μάλλειε νόσας ἀθερίζετε λυγρὰς·
Ἵππε νυῦ χρὴν ὃς ἦν ὁ Ἱπποκράτης.

LIONELLUS GATFORD, *Cantabr. C. Jes. Socius, Art. Mr. 1625.*

CArmine te magnum quis non fateatur *Homerum*?
Quis non *Subjecto* dixerit *Hippocratem*?
Te *Medicum* scimus: *Vatem* fateamur oportet,
Qui magni *Hippocratis* carmine pingis opus.

AARON GUERDAIN, *Cantabr. C. Reginal. Socius, Art. Mr. 1627. Medicinæ Licentiatus.*

HIppocratis *liber* est *liber*, sic *vinctus*: Apollo
Séque tibi obstrictum vinculo amoris habet.

RICHARDUS POWEL, *Oxon.*
Art. Mr. & Coll. Æn.

Hippocrates facilem Medicinæ reddidit artem:
Ipse magis facilem reddis at *Hippocratem*.

THOMAS LANT, *Cantabr.*
C. Jes. Socius, Art. Mr. 1627.

At Galenus opes. Non ampliùs invidus addat,
Qui vivit Medicè, vivit & ille *miser.*
GRATA *salus* ultro *veniet* mortalibus: Ipsi
Hippocrati *pedibus* jam licet *ire* tuis.

GUILIELMUS FLATHERS, *Cantabr.*
C. Sidn. Socius, Art. Mr. 1627.

Μῶν ὅδε Ἱπποκράτης; Ὢ ἷς δυνάμις τε μέτροι.
Νῦν σκιρτᾷ μέθ' ὧν, ὁ πρεσβύτερόν γε γέρων.

Hippocrates ægris nil jam præscribit amarum:
Melle *Camœnarum* pharmaca cuncta natant.

JOANNES BOOTH, *Cantabr.*
C. C. C. Socius, Art. Mr. 1628.

SCire velis qualem *Hippocratem* tua carmina reddent?
Antè *salubris* erat; nunc quoque *dulcis* erit.

STEPHANUS BRIDGES, *Oxon. Med. Studios. C. C. C. Socius, Art. Mr.*

HÆc *Wintertonus*: Qui nescit cætera, nescit
Qui sit *Butlerus, Caius*, & *Hippocrates*.

Μνημοσύνη non dant *Aphorismi* pharmaca: *Versus*,
Wintertone, *tui*, pharmaca Μνημοσύνη.

GUILIELMUS GREEN, *Cantabr. C. M. Socius, Art. Mr.* 1628.

INnumeris placuit modò qui fuit: Alter ab illo
Qui fuit, *Hippocrates* nunc placet *in numeris*.

GEORGIUS PEIRCE, *Cantabr. Coll. Regal. nuper Socius, Art. Mr.* 1629.

Ἰδμοσύνη γέρονας ποτ' ἀγάρη Φοῖβος Ἀπόλλων.
Τί ξένον; εἰ δ' ἀνοφερὰς οἶδα καθηλάσιν.

Ἐστὶ κλεινὸς ἅπασι θεοῖς ἀμαρύγμασι Φοῖβος,
Οὐ μὲν ἐν ἠφανίοις, αὐτὰρ ἐπιχθονίοις.
Οὐκέν, εἰ δνητοῖσιν ἀνέκδοτος ἄλλοθ' Ἀπόλλων,
Ἰητρῶν τελέθεις ἔξοχος ἐν καμάτῳ.

Ἰάκωβος ὁ Βλασός, ὁ Κρὴς τὸ γένος.

Ἰητρῶν

Ἰητρῶν τε πατὴρ ἠδ' ἀοιδῶν ὄζιν Ἀπόλλων·
Καλῶς παπείζεις ἀμφότερος μὲ ἐών.

Ἀνθρώπες ζωὴ λείπει, ἠδ' γράμματα μνήμιν·
Τέχνη ἀρ' ἔν μακρῇ ὄζι, βίος δ' ἦ βραχύς.
Ἰητρὸς δ' ἀπὸ πῆμα τρέπασκεν, ἀοιδὸς ὀιστός·
Τιμή τε βραχείαν ἔδηκ' ἀμμί γε, τὴν τε μακρόν.

SAMUEL HORNE, *Cantabr.*
D. P. Socius, Art. Mr. 1628.

Carmina constringunt artem; *Medicina* propagat
Vitam: ut nec *longa* ars sit, neque vita *brevis.*

THOMAS HOLBECH, *Cantabr.*
C. E. Socius, Art. Mr. 1629.

Ἐμοὶ μὲν Ἱπποκράτης; φεῦ· πῆς τέκεν; ἦ ῥα Ἀπόλλων;
Ὃς δ' ἄμ' ἰητρὸν Πειθοῦς τε πατῆρα.

Accepit *Medicus* vitam, *Sententia* lucem,
Mensuram *Brevitas*, & *Medicina* modum.

Hippocrati, Medico curante, renascitur ætas:
Et *Gnome* celeri jam pede currit anus.

Qui ligat *Hippocratem*, versúmque extorquet *Home-*
An *Vatum* princeps audiet, an *Medicûm*? (*ro*,

JACOBUS DUPORT, *Cantabr.*
C. T. Socius, Art. Mr. 1630.

Τὰς

Τᾶς Μόσας Διὶ Μνημοσύνη ποτὲ τέξατο Δίῳ
Ἱπποκράτει Μόσαν Μνημοσύνην ἔτεκον.

WIMONDUS CAREW, *Coll. Regal. nuper Socius, Art. Mr.* 1631.

PHarmaca das *Melicus*, nobis das carmina *Vates*:
Ut sis *Phœbo* dignus utrinque choro.

GUILIELMUS NORRIS, *Cantabr. Coll. Regal. nuper Socius. Art. Mr.* 1631. *Juventutis Etonenſis in Coll. Regal. informatorum alter.*

QUi mellis cupit *Attici* fidulliam,
Quâ nil dulcius est, salubriúsve;
Hunc rectà moneo petat libellum.
Næ hic oracula continet salutis,
Quæ lector putet ediduſſe *Phœbum*
Communem *Medici* patrem & *Poëtæ*.
Quisquis te, ô *Medice* & *Poëta*, neſcit,
Et *Phœbi* decus utriusque neſcit.

SAMUEL ROBINSON, *Cantabr. Sidneianus, Art. Mr.* 1631. *Medicinæ Studioſus.*

Ad Podalirium *ſuum.*

CAvit *dextra* tui ne pes mihi *claudicet* alter:
Haud æquum est nostrum claudicet *officium*.

Qua

Qua licet *arte* artem, celebrem nisi *carmine* carmen;
Integer ut *pes* sit, *dextera* clauda mea est.

THOMAS FRITH, *Cantabr.*
ex Aul. Trin. Art. Mr. 1631.

Ἀ Μεμπῇ ἐ μέμφαι νῦν ἔχεις Ἱπποκρατες·
Τέχνῃ βραχεῖαν ἄμμι ϗ μακρὸν βίον,
Πρὸς ταῦτα κακῶς ἐρρυθμισμένον μέλος,
Ἔδω Ῥαδάφλος, ἐμμέτρων ἰαμάτων
Δόσιν πονήσας, ϗ Ἀφορισμὸς ἀμ ὁρίσας
Ἀεὶ μ ἀξιομνημονεύτως, νωὶ δ ἐυ.

RIGHARDUS BULKELEY, *Cantabr.*
C. D. J. Socius, Art. Mr. 1632.

Ad Medico-Chirurgum suum.

ESse *decem* digitos tradit *Natura* Magistra:
Ars digitos tantùm tradidit esse *novem*.
Quem *Natura* dedit, digitorum haud integer esset
Ille mihi numerus, ni foret *Artis* opus.
Quem tua servavit periturum *dextera* soleis,
Accipe servato pro *digito* numeros.

JOANNES WELBY, *Cantabr.*
è C. C. Art. Mr. 1632.

Ad Medico-Poëtam, de libello, Nè Momum metuat.

CArpserit hunc si quis, pulchrè rem crede pera-
Non est te dignus, ni sit & invidiâ. (ctam:

ROBERTUS PORY, *Cantabr.*
è C. C. Art. Mr. 1632.

AD

RADULPHUM WINTERTONUM,

Collegii Regalis Cantabrigiensis Socium

Medicum à suis juxta Statuta designatum,

& ab Academicis frequenti in

Senatu Licentiatum,

Pientissimi Regis

HENRICI SEXTI

alumnorum

EPIGRAMMATA

Suffragatoria.

In editionem libri primi

Anno 1631.

Suffragatores poteris contemnere: Macte;
Vel *Nemesi* invita noscet *Apollo* suum.

In editionem septem librorum

Anno 1632.

EDe tuos *septem* jam, *Wintertone*, libellos:
Ipse placet *numerus*. Quid *numeri* facient?
Hippocrati, qui serta nequit tibi, serta dedisti:
Doctorem Hippocrates non facit; at *Medicum*.
Purpura nobilior te ornat tua, *Musa* tuorum:
Nempe *Cathedralis* plaudit uterque tibi;
Et civem agnoscunt omnes *Pandionis* arces;
Impar cum meritis sit *domus una* tuis.

THOMAS ROWE, *Coll. Regal. Cantabr. Socius, è Senioribus, Art. Mr.* 1619.

Commendat *gemmas* non massa, sed insita *virtus*:
Hic *multæ* in *paucis* inveniuntur *opes*.

Pharmaca sunt Phœbo, Phœbo sunt *carmina* curæ:
Hæc duo *perfectum* constituunt *Medicum*.
Natus erat *Medicus*, *factus* tamen arte *Poëta*:
Ut sit *perfectus*, tu facis, *Hippocrates*.

DANIEL DENT, *C. R. C. Socius, è Senioribus, Sacræ Theologiæ Baccalaureus* 1628.

Ad Wintertonum, De sanata J. C. 1631.

Turba quod *Hippocratum*, quódque *Ars humana*
Ferales ictus tu cerebrúmque levas. (stupebat,
Servatam ancillam tibi debeo: Sed neque miror
Pharmaca posse illud, *Carmina* si fuerint.
Unus adhuc *morbus*; quem nec tua *Carmina* sanent:
Et solam REGIS *Regius* orat opem.

BARNABAS BARLOW, *C. R. C. Socius, è Senioribus, S. T. B.* 1629.

Ἄνθρωπος σμικρός, μεγάλης συσήματος εἰκών·
Ἡ δὲ βίβλος σμικρή, Ἱπποκράτης μεγάλη.

Ad Momum.

Qui *Medici* prodest, delectat & arte *Poëtæ*,
Prodeat. Obgannis, Mome? *Latere* nequit.

ANDREAS HARWARD, *C. R. C. Socius, è Senioribus, S. T. B.* 1630.

Ad R. W. *Podalirium suum verè Medico-Poëtam.*

DAiúsque *Hippocratés*que; *pedes* tibi debet uterque
Integer hic *numeris*, *motibus* ille suis. (que:
Hippocrates gestit te grata voce *Poëtam*;
Et gestit *Daius* dicere te *Medicum*.

RICHARDUS DAY, *C. R. C. Socius, Art. Mr.* 1629.

Ad eundem.

HIppocrati debet *Medicorum* quicquid ubique est:
Wittertone, tibi debet at *Hippocrates*.

Divinum ô Medicum! Quos *visere* non potes ipse,
Ipse datis pedibus *mittis* ad hos *Medicum*.

Ad Lectorem.

PHarmaca non prosunt, nisi sint demissa per *Alvũ*:
Faucibus & *Stomacho* sunt malè grata tamen.
Carmina sed prosunt *Oculos* per, sive per *Aures*:
Auribus aut *Oculis* nec malè grata tamen.
Si minùs illa placent, RECIPE hæc. Data *Carmina*
Apta tuis *Oculis*, *Auribus* apta tuis. (prosunt
Dulcia qui non vult, æquum est ut gustet *amara*:
Carmina qui non vult, *Pharmaca* sæpe bibat.

JOANNES SLOPER, *C. R. C. Socius, Art. Mr.* 1631.

Ad

Ad R. W. *In editionem libri primi,*

Anno 1631, *Protrepticon, ut reliquos sex edat.*

VIncendus *numerus* tibi *Septenarius*: Urgd
Sex reliquos simili conditione liga.

Ad Lectorem.

QUis liber? *Hippocratis*, Phœbea veste: Meretur
Purpuream Medicus qui dedit illud opus.

Si *liber* exibit, cur non simul exeat *autor*?
Quandoquidem *prælum* constat utrumque pati.

Postquam sanari se *carmine* sentiet ætas;
Spreta diu, in pretio forte *poësis* erit.

RICHARDUS WILLIAMS, *C. R. C.*
Socius, Art. Mr. 1631.

In Metaphrasin Wintertonianam.

HÆc nè *verba volent*, (quando πτερόεντα feruntur
Omnia) *Phœbea* compede *vincta* jacent.

Ad Metaphrasten, *de Aphorismorum libro.*

HIppocrates, Meus est liber hic; Meus, inquit *Home-*
Quid mirum? Liber hic incipit esse tuus. (*rus:*

Τῆς ψυχῆς ὁδύνησι ἰητρὸς φάρμακον εὗρεν;
Οὐκέτ' ἀληθὲς ἔπος· ταῦτα γὰρ ἔστι ἔπη.

COLUMBUS WILLIAMSON, *C. R. C.*
Socius, Art. Mr. 1632.

Πεῖς

Πρὸς τὸν μεταφραστήν.

Μνημοσύνη φίλη ἰῶ βεβιχύτης, Μέσσην ἀοιδαί·
Τῆτ' ἔργον Μέσσης, Μνημοσύνη τε φίλον.

Πρὸς τὸν αὐτόν.

Οὐ γλυκὺς Ἱπποκράτης, ἀλλ' ἰῶ ὑγιεινός· ἔδωκας
Σῇ δ' ὑγιεινὸν ὁμῶς, κ' γλυκὺν εἶναι ἔπι.
Ἐκ τῶ δὸς ἐξ ἄλλας, μηδ' ἀμφισβήτες· πρώτη
Πάντα διερχομένη πᾶσιν ἄρεσκε βίβλῳ.

GUILIELMUS DAY, *C.R.C. Socius, Art. Mr.* 1632.

Ad eundem, In editionem libri primi, Anno 1631. *Protrepticon.*

EXilit ante alios liber hic sex fratribus orbus:
His quoque da numeros, nè gemat iste, suos.

Πρὸς τὸν τυχόντα, περὶ τῆς τῶν ἑπτὰ βιβλίων ἐκδόσεως.

Ἱπποκράτει ἰητρὸς ἀνὴρ ὥϊξε κελεύθες
Μεσσῶν, ἰητρῷ γηγενέϊ γενεῇ.

Hippocratis Metamorphosis.

QUem *video? Hippocratẽ* Coüm? Non prisca *Poëmata* Hippocratem secula; nostra *vident: (tam* Nostra *vident,* & nostra *probant;* nec nostra *probabunt* Sola: *probatura* & secla futura magis.

GEORGIUS HALL, *C.R.C. Socius, Inceptor in Artibus.*

Ad

Ad Lectorem.

Corporis affectus varios data *pharmata* tollunt:
Mentis & affectus *carmina* lecta levant.
Sunt *Wintertoni* data carmina, pharmaca *Coï*.
Dic, Lector; Quis, te judice, major erit?

ERrat, quisquis ait fieri non posse *Poëtam:*
Qui mihi non credit, consulat *Hippocratem.*

THOMAS GOUGE, *C. R. C.*
Socius, Incept. in Art.

Ad virum honestum, *Medicum* doctum; *& Poëtam* ingeniosum, R. W.

Tria sunt omnia.

LAudabant olim veteres, *Dulce, Utile, Honestum:*
Hæc *Tria* dicebant *omnia.* Tempus ERAT.
Dulce canis, præscribis & *Utile*, vivis *Honestè:*
Debentur *tribus* his *omnia.* Tempus ERIT.

Ad Lectorem, de Hippocrate Wintertoniano.

HIppocratis quid sunt Aphorismi? *Oracula* certè
Nam *Phœbi* didicit carmina more loqui.

THOMAS CROWCH, *C. R. C.*
Socius, Incept. in Art.

Ad R. W. *virum* doctum *& bene* moratum, *in primis* Philometrum, Hippocratis *Medici &* Cratippi *Philosophi, studiósque & vitæ genere, æmulum.*

Hippocrates morbos, & morbos arte *Cratippus,*
(Alter erat *Medicus*, sed *Sophus* alter erat)
Ille quidem *humores, mores* curavit at ille:
Pharmaca uterque *ore* aut *aure* bibenda dedit.
Quem dicam dubito te, Wintertone: *Cratippum?*
Hippocratem? Neutrum dico, sed *Amphoterum;*
Amphoterũ, *Hippocratem* Medicúmq; Sophúmq; *Cra-*
Unus habes, alter quicquid & alter habet. *(tippum:*
Æmulus Hippocratis, *studio* es; *vitâ* que, Cratippi:
Metra placent *Medicis*, & sua metra *Sophis:*
Seu *tua metra* legam *scribentis*, Scripta, legenti;
Sive *bibenda* mihi sint *tua metra:* Placent.

Ad eundem.

Quàm bene de *nobis*, mereare, ô publica cura;
Quàm bene de *Medicis*, indicat istud opus.

GUILIELMUS SCLATER, *C. R. C. Socius, Inceptor in Art.*

Ad R. W. *multis nominibus mihi longè charissimum;* *Paraphrasis in Hemistich. Horatian.* Nunc est bibendum ——

Wintertone, libet tecum potare *Salutem:*
Te Medico, *Hippocratis* pocula plena placent.

Nolo

Nolo *merum* Hippocratis ducens à nomine nomen;
Melle sed Hippocratis pharmaca missa tuo.
Qui potando optant, adimunt sibi sæpe *Salutem*:
Metra sed observent si tua, *Certa Salus*:

Ad eundem, Hippocratis magni Doctorem, in Arte Poëtica.

Γηράσκω δ' ἀεὶ πολλὰ διδασκόμενος.
Solon.

GRæca *elementa* senem legimus didicisse *Catonē*;
Hippocrates didicit *carmina Græca* senex.
Græca elementa *senem* credo didicisse: Poësin
Hippocratem miror sed didicisse senem.
Quem non speremus fieri nunc posse poëtam?
Fac me *Discipulum*; Tu mihi *Doctor* eris.

Ad eundem.

Χεὶρ χείρα νίπτει.

TE *Medicum* Hippocrates; Tu, Wintertone, *Poëtam*
Fecisti Hippocratem. Túq; Tuísq;, pares. (*tam*

Εἰς τὴν Ἱπποκράτους μετεμψύχωσιν,
ἤτοι Οὐιντερτώνου μετάφρασιν.

Οὐιντερτωνιζόμενον δοκέει μοι ὁ Κῷος,
Ἢ φιλὸς Κῴος ἀνὴρ Ἱπποκρατιζόμενος.

GRINDALLUS SHEAFE,
C. R. C. Socius, A.B.

Ad R. W. *Medico-Poëtam.*

PHarmaca præscribis, scribis quoq; *Carmina*: utroq;
Nomine, *Mæonio* carmine digna facis.

In Momum.

PHarmaca fastidit, fastidit *Carmina* Momus:
Id facit ægrotus *Corpore*, & hoc *Animo*.
Huic, credo, *Stomachus* non pura *bile* laborat:
Invidia nimia est *æger* & huic *Animus*.

HENRICUS EDMONDES,
C. R. C. Socius, A. B.

In editionem priorem libri primi,
Anno 1631, *& posteriorem hanc reliquorum accessione adauctam atq; ornatam.*

EXivit *primus*; *Bis tres* latuêre *libelli*:
*Sex*que sequuturis *Prodromus unus* erat.
Exivit: Placuit. *Redit*, & sua gaudia narrat:
Adscisçit *socios* hinc sibi *sex* alios.

In opusculum Medico-Poëticum.

ARte sua *Hippocrates* ornabat *Apollinis* artem:
Ornatúrque ope nunc artis, *Apollo*, tuæ.

HENRICUS KENT, *C. R. C.*
Socius, A. B.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Ποιητὴς ποιητέω, ῥυτὴς ῥυτέω,
Ὑστερος ὁ πρωτέρῳ, πρεσβύτερος ὁ νέος.

Ad

Ad Lectorem.

Qui utrum vis rectè nôrit, ambos noverit.

IN magnum *Hippocrates* Medicus vel versus *Home-*
Vel *Wintertonus* versus in *Hippocratem.* (*rum;*

Εἰς Ἱπποκράτλω τὸν πάνυ, ἢ τὸν τῦ πάνυ.

Ὁ Γράψας ὀλίγας Ἀφορισμὲς, πολλὰ δ' ἤδαξε·
Τὰς δ' ὁ μετρῶν, μέτρων πολλὰ διὰ βραχέων.

ROBERTUS NEWMAN,
C. R. C. Socius, A. B.

Ad R. W. *de Hippocrate suo omnibus numeris absoluto.*

Acta putant *numeris* qui falsò corpora, verè
Facta putent *numeris* corpora *sana* tuis.

Ad Lectorem.

QUi *prodesse* aliis, *prodit bene:* qui bene prodit,
Optimè & hic *vixit;* Si bene, *qui latuit.*

Πρὸς τὸν ἀυτὸν.

Ὁ Γιντερτῶνον Μῶμοι, κύνες ὥς, ὑλέουσιν·
Ὃς δὲ, ἀηδὼν ὥς, κέντρον ἀείδει ἔχων.

Ad Medico-Poëtam.

De libro primo reliquis, explorandæ viæ causâ, præmisso, Anno 1631.

PRimus iter voluit priùs explorare: viámque
Qui faceret reliquis hic tibi *Lictor* erat.

De septem libris recens in lucem editis.

HOs *Septem* Græcos *Sapientes* dicere possim,
Queis *mater*, cerebri dia *Minerva* tui.

Τὰ βραχέα, σὺ τεχνότερά τε καὶ
χαριέστερα.

——Χάρις βαιοῖσιν ἐπιδεῖ.

Ὅστέῳ ἐν Καρύῃ κεῖτ' Ἰλιάς, ἔργον Ὁμήρου·
Ἔργον δ' Ἱπποκράτης, ὀστέῳ ἐν Κεφαλῇ.

HENRICUS WHISTON,
C. R. C. Socius, A. B.

Ad R. W. *Medico-Poëtam.*

Χάρις χάριν πίκτει.

Ἠρδον γέννησ' ἰητρός, ἀοιδὸς ἀοιδόν·
Πρῶτα σὲ Ἱπποκράτης, ἔπειτα σὺ Ἱπποκράτεα.

Ad eundem, Dialectorum Græcarum callentissimum.

HIppocrati *Ionio* notæ omnes nunc *Dialecti*,
Attica, *Communis*, *Dorica*, & *Æolica*:
Has tandem didicit, *Te*, Wintertone, *Magistro*.
Discipulum ô quantum talem habuisse decus!

Οὐκ

Οὐκ ἐν τῷ μεγάλῳ, τὸ ἓν· ἀλλ' ἐν τῷ
ἓν, τὸ μέγα.

Παῦρα, μέτρον πολλοῖσι· μέτρον, μικρὸν, μεγάλοισιν·
Ἐν μικρῷ δέ, τὸ ἓν· ἐν ᾧ πᾶν ἓν, τὸ μέγα.

THOMAS PAGE, *C. R. C.*
Socius, A. B.

Ad dilectissimum suum R. W.

---Leve fit, quod bene fertur onus.

DEerat adhuc unum: Tantorũ exempla sequutus,
Elogio ornaret Præses ut ista suo;
Et stimulos, in Apes, ponens Stimulator, acuto
Ignavum fucos pungeret ense pecus.
Tu tamen interea solamen habeto laborum,
Cui Præses Phœbus, Pieridésque novem.

JOANNES SCLATER, *C. R. C.*
quondam Socius, S. T. B. 1613.

Carmen Amœbæum
INTER CANDIDUM *LECTOREM* ET CARMINUM GRÆCORUM *AUTOREM*,
Apologeticum:

Quo ostenditur, Non inanis gloriæ sed justæ defensionis causâ ad Doctores & Magistros utriusque Academiæ appellatum.

L. QUid sibi tanta velint de te præconia, miror:
An tibi quærendi nominis ardor erat?
A. Candide, nullus erat quærendi nominis ardor:
Qua tamen arte licet, fama tuenda mihi.
L. Fama tuenda quidem. *A.* Vita mihi charior ipsa.
L. Quid te, quis stimulat? *A.* Nescio quis, scio quid.
L. Quid? *A.* Quære ex aliis: Æquum me dicere non (est.

Imploro justi judicis officium.

Si bene quid merui, Miserere indigna ferentis:
Si malè, Cur lucem carmina nostra vident?
Utiliùs cæcis latuissent illa tenebris,
Si morum vitiis vita notata foret.
Lector amice, mihi de me nil crede loquenti:
Crede fides quibus est semper habenda. Sat est.

EPIGRAMMATA THERAPEUTICA,

Ad malevolorum lectorum ægritudines.

ARGUMENTUM
Epigrammatum dictorum,
Ad Lectorem benevolum.

Curati septem, *curandi* sunt mihi septem:
Illi *carminibus* * hi *medicaminibus*.
Bis duo trésque etiam curati sunt mihi *libri*:
Sunt mihi curandi bis duo trésque *viri*.
Zoïlus & *Momus*, *Servilius* & *Basiliscus*,
Porcius & *Bibulus*, Septimiúsque *Macer*.

* *Penhemimeris*.

Ad Lectores malevolos,
Epigramma Therapeuticum
Propotismaticum.

NOn lædent *Stomachum* Therapeutica nostra *bibentis*:
Auribus atque *oculis* sunt magis apta *bibi*.

Ad

Ad Zoïlum Odontalgicum.

Zoïle, cur quereris *dentes* tibi sæpe *dolere*?
Non nisi culpa tua est. *Zoïle*, mitte queri.
Corrumpunt *dentes* quæ rodis *carmina*. Parce
Dentibus ergò tuis *carminibús*que meis.

Ad Zoïlum Hypermetrum.

NUlla placere tibi clamas mea, Zoïle, *metra:*
Nulla placent? Certè, Zoïle, *Hypermeter* es.

Ad Zoïlum Misarithmum.

CUr *nullo* in *numero* numeri sunt, *Zoïle*, nostri?
In *nullo* tecum, *Zoïle*, sum *numero*.
Nec sum, nec cupio. Nihil est mihi, *Zoïle*, tecum
Commune. Est vetus hoc, Πάντα τὰ κοινά, φίλων.

Ad Zoïlum

Τὸν φιλόδικον μᾶλλον ἢ φιλοδίκαιον, ἢ
φιλάργυρον μᾶλλον ἢ φιλάρετον.

SI tibi nec *numeri* possint nec *metra* placere,
Es certè injustus: Justitiæ hi *Canones*.
Neglectis *numeris*, neglectis, Zoïle, *metris*
Vi facis id quod vis; Zoïle, *jure* nihil.
Sed nec *libra* placet, quamvis cœlestis imago;
Nec quæ dat certo pondere *cuique suum:*
Una tamen tibi *libra* placet; nam vera fatebor:
Non in *ponderibus* libra, sed in *numeris*.
Ergò placent *numeri*. Sed sunt numeri *numerati:*
Hi *numeri* tecum, Zoïle, *pondus* habent.

Ad

Ad Zoïlum Cacostomachum.

SEmper edis; tibi semper adest nova *Orexis* edenti;
Aut certè * *canis* est illa, vel illa * *bovis*.

* κυνορεξία. * βελιμία.

Ad Zoïlum Ignavium,

Τὸν φίλαργον μᾶλλον ἢ φιλέλληνα.

CArminibus quid opus Græcis? Cur, quæso, *Phi-*
Sive *Philargus* amas dicier, ista rogas? *(lellen,*
Otia sola placent? Intelligo. Jure *Philargus*
Diceris. Agnosco crimen *Homonymiæ*.

Ad Zoïlum Philautum,

Τὸν ἰδιώτιν μᾶλλον ἢ πολιτικόν.

NEgligis & clamas, *Opus hoc commune*, Philaute:
Credo, *Philaute*. Tibi *propria* sola placent.
Impropriè à multis, *propriè* tu nomen ab uno
Ducis: namque *tibi* consulis, haud *aliis*.

Ad Momum Heautontimorumenon.

MOme *modos*, dic quæso, *meos* cur carpis iniquus?
Vis me, credo, *tuo* vivere, Mome, *modo*.
Hoc me posse nego. Dum *carpis*, *carperis* ipse.
Mome, licet facias quod facis absque *modo*.

Ad Momum Despoticum.

CUr me *immorigerum* clamas *Ruríq*; & in *Aula*?
Non vivo, pudet (ah!) vivere, *more* tuo.

Ad Momum Dacnometrum.

C*Armina* nostra odisti, & amas tua *Crimina*, Mome:
Crimina *deleto*, Carmina *scribe* tua.

Sic

Sic tu dediſces forſan *malè dicere*, Mome;
Dediſcas primùm tu *malè* ſi *facere:*
Carmináque incipies aliquando aliena *probare;*
Carmina docta aliis quando *probanda* facis.
Carpere, crede mihi, facile eſt tibi, carmina ſcripta:
Non carpenda, mihi *ſcribere* difficile eſt.

Ad Servilium Andrapodum.

Aſperitate tuas clamas offendier aures,
Carmina ſcripta legens *liberiore* modo.
Qualia, *Servili*, vis carmina? Plena *Gnathone*?
Qualia túte ſoles edere, ſiqua facis?
Auribus *ipſe* licet pergas ſervire tuorum:
Haud *mihi*, Servili, tam licet eſſe pio.
Unius Hippocratis *juravi in verba Magiſtri:*
Juravi nunquam velle placere tibi.

Ad Baſiliſcum Cacophthalmum.

Carmina ſerpentes poſſunt ſopire malignos:
Nullo ſopitum *carmine* lumen habes.
Aſpicis; *Aſpectu* vitiantur carmina primo:
Aut nullus certé, aut tu *Baſiliſcus* eris.

Ad Porcium Epicureum.

Arida nulla tuo non ſunt *ingrata* palato:
Arida *metra* vocas; *Humida* ſola placent.
Humida ſola placent, Epicuri de grege *Porci*?
Quam verè à porci nomine nomen habes!

Ad Bibulum Oenophilum.

Non miror tibi nec *numeros* nec *metra* placere:
Immemor es *numeri*, dum bibis, atque *metri.*

Ad Macrum Septimium.

Es *Macer* & ſemper *macer* es, mihi crede, futurus:
Nam *malè* quod rodis *non bene* digeritur.

Zoïlo

Zoïlo, Momo, Servilio, Basiliſco, Porcio, Bibulo, Macro,

Τὸ ὑγιαίνειν.

Zoïlus & [2]*Momus*, [3]*Servilius* & [4] *Basiliſcus*,
[5] *Porcius* & [6] *Bibulus*, Septimiúſque [7] *Macer*,
Dentibus hic, [2] *lingua* hic, hic [3] *auribus*, hic & [4] *ocellis*,
[5] *Gutture* hic, hic [6] *ſtomacho*, [7] *ſplene* laborat & hic:
Hic macer *invidia* eſt; vomit [6] hic *convitia*; *bile*
[5] Hic habet impurum guttur, & [4] hic oculos.
Hic habet offenſas *non unctis verſibus* aures;
[2] Hic *lingua*, ſemper *dentibus* [1] ille minax.

Phœbe pater, fer opem; ſiqua eſt medicabilis arte
Hebdomas hæc: oro, *Phœbe* pater, fer opem.

Extrahat [1] hic dentes; linguam *præmordeat* [2] ille;
Obſtruat [3] ille aures; *eruat* [4] ille oculos;
Expuat [5] ille ſuam bis tinctam ærugine bilem;
Evomat [6] ille ſuam; *purget* at [7] ille nigram.

Aut hac aut nulla eſt medicabilis hebdomas arte:
Si nullâ; Hoc reliquum eſt, *Naviget Anticyras*.

AD LECTOREM BENEVOLUM, Excusatio Metaphraseos Poëticæ, A Tempore:

Post acceptum nuntium luctuosissimum Anno 1631, De morte charissimi fratris mei FRANCISCI WINTERTONI; *qui cùm Serenissimæ Reginæ Cameræ privatæ Generosorum etiam tum unus esset, impetratâ à Regia majestate veniâ, oblitus splendoris Aulici, in Castra transiit. Is pro patria mortuus, Custrinæ, in finibus Silesiæ, honorificè, & sicut militem decuit, sepultus est. Ego frater afflictissimus, desideratissimo fratri, cum meis Musis domi mœrens, hæc justa solvo.*

QUi mea cunque legis, Quo sint ea tempore quære
Condita: Quæsito tempore, tutus ero.

CUr mea sint alterna rogas si carmina, Lector:
Hæc cùm scribebam, flebile tempus erat.
Dum fortuna fuit, FUIT (ô utinam foret!) Eheu!
Non est (Me miserum!) frater & alter ego.
Hei mihi! Cur fratrem moribundum visere fratri
Non licuit? Procul (ah!) pro patria occubuit.
Me mea terra tenet: tegit hunc Silesia, terra
Invida, non unquam terra videnda mihi.
Me mare, me tellus; & me super omnia cœlum
A fratre; hæc corpus, dividit hoc animam.

Pars

Pars animæ melior charo cum fratre receſſit:
Párſque meo abrumpi corpóre viſa mihi.
Vivere vita fuit, fratres dum viximus unâ:
Hoc ſine, non vita eſt vivere; vita, mori.
Quid facerem? Incluſus magis & magis æſtuat intus,
Egeritur lacrymis carminibúſque dolor.
Sunt Elegi quæcunque legis mea carmina; verba
Singula ſunt lacrymæ; commata, tot gemitus.
His ego ſæpe meos ſoleo lenire dolores,
Dum Muſa ad numeros officioſa venit.

Quo magis excuſes mea carmina; triſtia, flentis:
Condita quo fuerint tempore, Lector, habes.

Δίστιχον εὐκτικόν, ἀποτακτικόν.

Quod reliquũ eſt: Opto proſit tibi, Lector, utrumq; ;
Pharmaca ſive bibas, *Carmina* ſive legas.

RADULPHUS WINTERTON.

FINIS.